

LA REPÚBLICA

28 d'abril del 2018. Any I. Núm. 0 2€

@KRLS

Entrevista al president, Carles Puigdemont

“Si alguna cosa està guanyant a Catalunya és la república”

Jordi Cuixart
President d'Òmnium Cultural.
Pres al centre penitenciari de Soto del Real

“Sense justícia no hi ha llibertat ni cohesió”

FOTO: AFP

Ras i curt

Unes noves eleccions només són una estratègia guanyadora si són fruit d'un acord unitari dins de l'independentisme, com a resposta desafiant i democràtica a l'Estat. Si són fruit del desacord intern i de la incapacitat per posar-se d'acord en res, són una derrota segura.

EDUARD VOLTAS @eduardvoltas

SUMARI

- 06 Arriba La República** Qui som i com farem aquesta nova revista.
- 12 L'Entrevista. Carles Puigdemont**
El president explica la seva experiència a l'exili.
- 23 Opinió** Articles de Jordi Cuixart, president d'Òmnium; Elisenda Paluzie, presidenta de l'ANC, i Josep M. Cervera, president de l'AMI.
- 26 El Dossier de La República. 'En clau republicana'** Repàs de les antigues publicacions periòdiques republicanes i anàlisi del que significa el concepte de 'res publica'.
- 32 Megagràfic. 'Les repúbliques del món'** Els països segons el seu sistema de govern.
- 34 El Reportatge. 'Un país que respon'** Sis mesos d'accions que visualitzen el compromís ciutadà amb els presos polítics i els exiliats.
- 36 L'Hemeroteca** El cost del referèndum.
- 38 Innovació** Sensors, drons... la tecnologia també arriba als camps de conreu.
- 39 Made in Catalonia** Des de Banyoles, un disseny ecològic per poder tenir ocells a casa.
- 40 La Conversa. Héctor Lozano Colomer** Guionista de 'Merlí' i autor de la novel·la de la sèrie.
- 42 La Monarquia. 'La família ens visita'...** i fa tot el possible per ampliar la base republicana.
- 44 Universitats** Els bons resultats avalen l'aposta feta pel parc tecnològic TecnoCampus de Mataró.
- 46 La República de les Arts** Cultura en majúscules, amb informació, opinió i anàlisi.
- 54 La República Jove. 'El Maig del 68'**
I també: potenciar la creativitat, recomanacions literàries i la recepta per sobreviure en un pis d'estudiants.
- 58 Experiències. 'El pa que s'hi ven'** El món dels flequers artesans i el pa de qualitat.
- 60 Serà Notícia** Les dates que ens hem de marcar al calendari les properes setmanes.
- 62 Entreteniments**

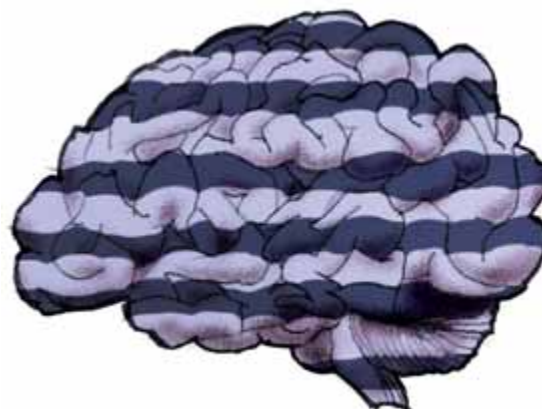
LA REPUBLICA QUE BULL

Hi som per vosaltres

Benvolguts Carles i Oriol. Benvolgudes Carme i Dolors. Benvolguda Clara. Benvolgudes Marta i Anna. Benvolguts Jordis (Sánchez, Cuixart i Turull). Benvolguts Toni, Meritxell i Lluís. Benvolgut Raül. Benvolguts Josep i Quim:

No sé si podreu llegir aquest article. Us farem arribar la revista, però això no és garantia que acabi a les vostres mans. Què és garantia de res, avui dia, en aquest estat anquilosat i obsedit per la raó de si mateix, presidit per l'arbitrarietat i dirigit essencialment per males persones, que és el que són aquells que, independentment de les idees polítiques, actuen amb sadisme contra els rivals. Tanmateix, si llegiu aquestes ratlles us voldria donar les gràcies pel que heu fet i pel que esteu fent pel país. I quan escric *país* no em refereixo a una noció o nació abstracta, sinó a una comunitat política de persones.

Heu sabut escoltar, heu actuat i esteu pagant per tots els que us hem empès a fer-ho. No sé si sou valents o no. Desconec si teniu vocació d'herois o si us ha passat pel cap ser màrtirs.

R. BUCH

Aquests oficis no es trien sinó que et trien, sospito.

No sé quan tardarem a veure'ns, a fer una encaixada cordial o a llançar-nos alguna indirecta per algun punt de vista discrepant. Totes les discrepàncies esdevenen de baixa volada, avui, davant la magnitud de la situació. No us demanaré que no defalliu, no us demanaré que us mantingueu dempeus. Ningú us pot exigir res més perquè ja ho heu donat tot. Només us voldria dir que no defallirem, que ens mantindrem dempeus i que ho donarem tot per aquesta part de nosaltres que sou vosaltres.

Fa només un any, en una festa prèvia a la diada de Sant Jordi, recordo la pèrfida Soraya regalant un llibre al vicepresident Junqueras. És titulava *La parte inventada*. Els assistents a l'acte ens pensàvem que era una ironia referent a l'independentisme. Vist avui sembla una amenaça mesquina sobre el procés judicial. No permetrem que la ficció s'imposi a la realitat.

Benvolguts exiliats i presos polítics: no sé si podreu llegir aquest article. És per donar-vos les gràcies

Carles Ribera @carles_ribera

Ras i curt

Manuel de Pedrolo va morir quan jo tenia 8 anys. "La llibertat no és fer el que vulguis; és no haver de fer allò que volen els altres." La meua generació potser havia comès l'error de pensar que això últim ja no ens ho podrien imposar mai més. Lliçó apresca. I no és una bona notícia per als opressors.

ELI NEBREDÀ @elinebreda

EDITORIAL

Del país que tenim al país que volem

Catalunya no és, encara, cap república. Però la Catalunya republicana existeix. És una realitat objectiva des de l'1 d'octubre del 2017, quan més de dos milions de ciutadans i ciutadanes van apostar legítimament per un nou estatut polític per al país. Una voluntat suficient que, si calien més proves de legitimitat, va ser ratificada de manera majoritària en unes eleccions un cop més i sense cap ombra d'il·legalitat constitucional el 21 de desembre passat. El Parlament sorgit de les urnes imposades per l'Estat espanyol és republicà.

La Catalunya republicana és una aposta d'organització política però, sobretot, és fruit d'una mentalitat oberta i d'una llarga i rica tradició cívica i cultural que té en la voluntat popular, en la lliure expressió de les idees i en la convivència pacífica els seus pilars fonamentals. I, naturalment, el reuig a una monarquia que no només és una institució caduca per definició, sinó que, avui i aquí, a Catalunya, representa i defensa exactament el contrari dels preceptes republicans. Som conscients que el país està vivint un dels moments més perillosos de la seva història, amb ciutadans honestos empresonats o exiliats per donar veu a la ciutadania. Venim a ajudar a tombar aquesta injustícia.

És en aquest entorn sociològic que neix La República. Una eina de debat sobre un país en construcció. Una publicació que pretén reforçar la normalització del republicanisme com a marc de referència i ajudar a construir i consolidar espais de sobirania mediàtica. Volem mirar aquesta terra posant accent especial en la intensa actualitat política. Del país que tenim al país que volem. Però també potenciarem continguts relacionats amb disciplines que tenen a veure amb àmbits tan diversos com la cultura, la ciència, la gent jove, l'oci, la salut, l'ensenyament i l'entreteniment. Ser republicà és una manera d'exercir la curiositat en tots els àmbits, insaciablement. Ser republicà és treballar amb rigor però sense manies. Amb responsabilitat però sense por. Aquesta és l'aposta que fem, amb un equip de persones bregades en el periodisme de carrer, i amb l'imprescindible suport d'uns lectors i subscriptors que seran el nervi que haurà de mantenir viva la publicació.

Amb La República neix la primera capçalera de la Catalunya republicana, per cronologia i per vocació. Som republicans, com la majoria de vosaltres. Passeu i llegiu-nos.

Ser republicà és treballar amb rigor però sense manies. Amb responsabilitat però sense por. Volem ser una eina de debat per a un país en construcció

JOSEP DUIXANS

Ras i curt

El filòsof grec Demòcrit va ensenyar que qui procedia injustament contra els altres era més desgraciat que qui rebia la injustícia en si; segurament per això, el poeta català Gil de Biedma recordava que de totes les històries de la història la més trista era la d'Espanya.

BIEL FIGUERAS @rincewindcat

ARRIBA LA REPÚBLICA

AMB RIGOR, SENSE MANIES

A La República trobareu informació i opinió sobre el país que tenim i el que estem construint. Amb rigor i honestedat, però sense manies. Amb responsabilitat, però sense por. La primera capçalera de la Catalunya republicana

SUSANNA OLIVEIRA
soliveira@lrp.cat

“Amb La República neix la primera capçalera de la Catalunya republicana, per cronologia i per vocació”, afirma l'editorial del nostre número zero. L'objectiu dels professionals que impulsem aquest projecte és elaborar un setmanari que tracti sobre el nou país en construcció, posant un accent especial en l'actualitat

política, però fent també informació general, de tot tipus. Una periodicitat, la setmanal, que ha de permetre treballar amb el material periodístic d'una manera més reposada, pausada i reflexiva, defugint la rabiosa actualitat, l'última hora, el minut a minut, però sense perdre la noció de la realitat que ens envolta.

La República serà cada dissabte al quiosc i els diumenges també es distribuirà amb El Punt Avui. El fet de

compartir una part del viatge amb una publicació de periodicitat diària fa que també calgui assumir les funcions de dominical, o de revista de cap de setmana, incorporant altres continguts relacionats amb disciplines que tenen a veure amb la cultura, la ciència, l'oci i l'entreteniment.

Els que ho prefereixin també poden disposar d'una subscripció digital. El bon periodisme no depèn del format, sinó de la professionalitat i

de l'interès del contingut, però des de La República continuem creient que el paper imprès té camp per córrer en la cursa de la modernitat, i La República hi vol ser. Aquest exemplar que teniu a les mans és el número zero d'aquest nou setmanari, que es començarà a distribuir amb periodicitat setmanal a partir del 26 de maig.

L'equip de La República arrenca, per tant, amb una voluntat de fer periodisme de fons i, en aquest sentit,

TAVÈRNIA

Benvinguts a Tavernia, una secció amb barra lliure per parlar de l'actualitat amb sentit de l'humor.

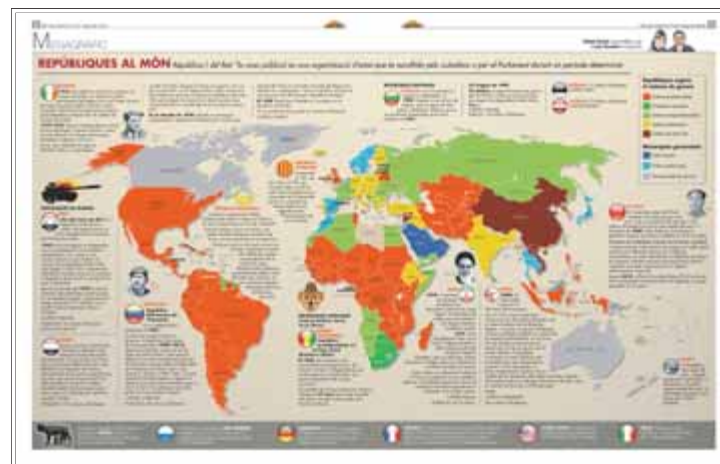

LA MONARQUIA

¡Adiós! a la monarquia. Cada setmana una crònica, amb visió crítica i irònica, dels Borbons.

MEGAGRÀFIC

La República vol apostar pel grafisme i per la informació gràfica. Un bon tema també pot entrar pels ulls. Aquest és l'objectiu del megagràfic que cada setmana ocuparà les pàgines centrals de La República, unes planes dedicades al periodisme de dades, amb un gràfic que explicarà d'una manera visual un assumpte d'actualitat. En aquest primer número, el megagràfic ens ajuda a descobrir quantes repúbliques hi ha al món i els diversos models d'aquesta organització d'estat, quina és la república més antiga, quines són les més recents, quina és la més petita...

Ras i curt

El procés polític català ha de decidir si segueix l'embat amb l'Estat o forma un govern 'controlat' per Madrid. L'error és creure que una de les dues opcions assegura l'èxit. Partits i entitats han de fixar una nova estratègia. La unitat d'acció sempre fa trontollar la pseudodemocràcia espanyola.

MAGDA GREGORI @MagdaGregori

en cada número hi haurà un dossier central per analitzar en profunditat un tema d'actualitat. Hi podreu trobar reportatges més breus de temes diversos i dues entrevistes cada setmana, a banda d'un seguit de seccions fixes dedicades a la cultura (La República de les Arts), a l'oci, a la tecnologia, als emprenedors de casa nostra (Made in Catalonia), a les universitats, al públic jove (La República Jove) i també sobre la monarquia,

La República Jove

El futur de la República són els joves, per això ells també tenen el seu espai al nou setmanari. Un espai informatiu i també d'entreteniment, pensat per a joves a partir de 12 anys. En l'era de la hiperinformació, La República vol oferir un canal i una eina en què els més joves puguin trobar cada setmana un tema informatiu, a doble plana, presentat de manera gràfica i en què es parlarà de tot: de política, d'economia, de cultura, de ciència... amb la voluntat d'acostar-los a la realitat que els envolta i ajudar-los a interpretar-la. Cada setmana trobaran també un espai dedicat a curiositats, per practicar l'anglès, seccions de llibres, còmics i videojocs i una recepta per sobreviure en un pis d'estudiants.

aquesta última amb visió crítica i irònica. El setmanari també tindrà una secció d'opinió que combinarà la presència d'articulistes i analistes reconeguts i noves veus. I per tancar el setmanari, la secció Tavernia, una història gràfica que es mirarà l'actualitat amb humor des de la barra d'un bar. La República vol ser, per tant, una oferta periodística que aposta per la premsa de paper i pel periodisme per a lectors amb ganes de llegir.

LA CONVERSA

El gènere periodístic de l'entrevista serà present cada setmana a La República amb la voluntat de conèixer la gent del país i escoltar el seu punt de vista. Cada setmana hi haurà una entrevista més extensa –amb un mínim de quatre planes– a un personatge conegut i reconegut per la seva trajectòria. I una segona entrevista, en format més breu i en forma de conversa, per descobrir els talents emergents del país i els grans professionals que treballen lluny dels focus i que no són tan coneguts. En volem saber més coses, què fan, com treballen, què pensen... Converses que ens ajudin a conèixer el país que tenim.

INNOVACIÓ

Noves idees, avenços... El món es mou i la tecnologia, també. Us descobrirem propostes innovadores.

MADE IN CATALONIA

Molt talent i grans emprenedors a casa nostra. Us farem un tast d'iniciatives i de productes catalans.

ARRIBA LA REPÚBLICA

L'EQUIP HUMÀ

Els professionals que assumiran la confecció de La República combinen l'experiència periodística amb la vocació per elaborar un producte innovador i compromès

REDACCIÓ
lrp@lrp.cat

D Experiència i compromís. Aquestes dues paraules són les que millor defineixen l'equip humà que, setmanalment, s'encarregarà de preparar La República. Els components de la redacció tenen una sòlida formació periodística i una llarga trajectòria professional. La major part han estat vinculats als diaris El Punt, *Avui* i El Punt Avui, però també a altres mitjans de comunicació locals. La implicació territorial també s'ha produït a través de les diverses delegacions d'El Punt Avui. De fet, un dels trets definitoris de la redacció de La República és el clar component territorial, d'informació arrelada a totes les comarques del país. Aquest element s'ha de deixar sentir en una informació que sigui capaç d'explicar la diversitat del país. L'altre element definitori dels periodistes de La República és el compromís amb la realitat de Catalunya, que es posa de manifest en una àmplia participació en entitats de tot tipus, tant de caire social com nacional. En l'aspecte periodístic, aquest compromís es tradueix en un periodisme valent, capaç d'anar molt més enllà de la crònica freda i d'analitzar críticament la realitat.

El director de La República i el seu adjunt també acumulen una llarga experiència en el terreny periodístic, principalment lligada als diaris Punt Diari i El Punt Avui. Tots dos hi van entrar a treballar el mateix any, el 1990; Carles Ribera com a redactor i Pere Bosch com a arxiver, tot i que

Maig 2011

Tal com el seu nom indica, l'empresa que impulsa el setmanari La República es va crear el maig del 2011 a través de la iniciativa d'alguns treballadors que havien format part de la plantilla d'Hermes, l'empresa editora d'El Punt Avui. Es tracta d'una iniciativa empresarial particular, en la qual "la majoria del capital social és propietat dels treballadors, que tenen una relació laboral indefinida, personal i directa." Un mínim del 50% del capital ha d'estar en mans dels treballadors i empresaris, amb la qual cosa el seu paper és cabdal. Des del primer moment, Maig 2011 va assumir la confecció del diari L'Esportiu i de L'Econòmic, que actuen com a suplementes d'El Punt Avui. Des d'aquest mes d'abril i, de manera periòdica a partir del maig, també assumirà l'elaboració de La República.

posteriorment ha exercit de periodista. Però, a banda d'aquesta coincidència, també tenen un altre element en comú: una formació acadèmica lligada a la història contemporània i la vocació didàctica, que s'ha traduït en alguns llibres de divulgació. L'objectiu de tot l'equip humà serà elaborar un producte innovador i fermament compromès amb el país. El nom de la capçalera no és, en aquest sentit, una elecció fruit de l'atzar, sinó tota una declaració d'intencions.

UN A UN

- 1 DAVID MARÍN** (Barcelona, 1974). Professor associat de periodisme a la Universitat de Lleida. Ha treballat en diverses edicions d'El Punt Avui. Ha escrit les novel·les *Mala lluna* i *Ciutat fantasma*.
- 2 SARA MUÑOZ** (Barcelona, 1974). Periodista vinculada a El Punt Avui i col·laboradora d'*Els Matins* de TV3 a partir de la sortida de La República.
- 3 FLORENT MORANTE** (Banyoles, 1964). Dissenyador i redactor gràfic de La República.
- 4 JORDI MOLINS** Cap de disseny d'El Punt Avui, ha estat

el responsable de dissenyar La República.

- 5 IRENE CASELLAS** (Barcelona, 1969). Llicenciada en ciències de la informació. Des del 1988 ha treballat a El Punt i a Presència. Premi de Periodisme Ferrer Eguizábal.
- 6 NÀDIA ANGLADA** (Barcelona, 1979). Llicenciada en filologia catalana i correctora. Des del 2005 ha treballat a El 9 i a L'Esportiu.
- 7 CARINA FILELLA** (Tarragona, 1968). Llicenciada en ciències de la informació. Ha estat delegada d'El Punt Avui a Tarragona. Premi Ciutat de Tarragona de Comunicació.

Algunes de les persones que participaran en l'elaboració de La República MANEL LLADÓ

8 PERE BOSCH I CUENCA (Banyoles, 1966). Director adjunt. Periodista i llicenciat en història. Ha publicat diversos llibres sobre sindicalisme agrari. Va començar a treballar al Punt Diari el 1990 i ha estat redactor de Presència.

9 XAVI OLTRA (Barcelona, 1969). Llicenciat en periodisme i amb 25 anys d'experiència en mitjans de comunicació, sobretot en premsa escrita i televisió.

10 CARLES RIBERA (Girona, 1968). Director. Periodista i llicenciat en història contemporània per la UdG. Ha elaborat diversos estudis sobre republicanisme i exili. Va començar a treballar al Punt Diari el

1990. Ha estat subdirector de l'Avui i vicedirector d'El Punt Avui.

11 MERCÈ RIBÉ (Pla de Santa Maria, 1975). Llicenciada en periodisme. Ha treballat durant vint anys a El Punt Avui com a redactora i com a directora de l'edició Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre.

12 TERESA MÀRQUEZ (Pineda, 1970). Llicenciada en ciències de la informació. Va entrar a El Punt l'any 1995, a l'edició del Maresme, de la qual va ser delegada. Ha treballat a Ràdio Calella i a Caldetes Ràdio.

13 ADELA GENÍS (Premià de Mar, 1979). Llicenciada en periodis-

me. Des del 2002 ha desenvolupat la seva carrera a El Punt Avui, primer a l'edició del Maresme i després a la secció d'Europa-Món.

14 LLUÍS SIMÓN Llicenciat en ciències de la informació i director adjunt de L'Esportiu. President del consell d'administració de Maig 2011.

15 SUSANNA OLIVEIRA (Girona, 1966). Periodista vinculada al Punt Diari des del 1985. Ha estat redactora de tribunals i de la revista Presència. Els últims cinc anys ha dirigit la revista infantil BarçaKids.

16 JOAN POYANO (Calonge, 1960). Responsable de l'edició de Lleida d'El Punt Avui. Va ser subdirector

de L'Econòmic i redactor en cap d'Economia d'El Punt.

17 JOSEP SÁNCHEZ (Ribes de Freser, 1973) Ha desenvolupat la seva vida professional en diversos sectors econòmics i des de fa quinze anys en el món de la premsa.

A més de les persones que apareixen a la fotografia, formaran part de la redacció:

MERCÈ MIRALLES (Badalona, 1968). Llicenciada en ciències de la informació.

MARC ROVIRA (Santa Coloma de Farners, 1978). Llicenciat en dret, va entrar a El Punt Avui el 2011.

ARRIBA LA REPÚBLICA

L'ESTAT
D'OPINIÓ

El ventall d'articulistes que analitzaran la realitat catalana i internacional cobreix tots els àmbits del republicanisme i pretén aportar enfocaments sobre àmbits tan diversos com la política, els drets civils, la sociologia i la llengua

Carles Ribera
cribera@lrp.cat

“Canvieu les vostres opinions, seguïu els vostres principis; canvieu les fulles, mantingueu intactes les vostres arrels.” Aquesta frase de Victor Hugo, republicà radical del segle XIX francès, podria servir de divisa per a la secció d'opinió d'aquesta publicació, que intentarà oferir i aportar idees als seus lectors des d'un ampli ventall de punts de vista ideològics, intentant combinar firmes conegu-

des i reconegudes amb articulistes emergents.

Tot i que La República no es començarà a publicar com a setmanari fins al 26 de maig, a hores d'ara ja hi ha una important llista de col·laboradors prevista, a la qual en aquest pròxim mes encara se n'afegiran alguns més.

LES FIRMES CONSOLIDADES

El sociòleg Salvador Cardús, l'advocada Gemma Calvet, el polític Ramon Cotarelo i l'historiador Antoni

Segura són persones reconegudes en el món de l'anàlisi periodística que La República ha volgut incorporar al seu projecte per tal que hi facin articles amb regularitat. Una altra firma de prestigi serà la de Martí Gironell, novel·lista d'èxit que també acredita una llarga trajectòria com a periodista en diversos mitjans audiovisuals i també escrits.

Al costat d'aquestes veus conegudes n'hi haurà de no pas menys expertes, que en aquest cas procedeixen del món de la política, tot i que

avui se la miren una mica més des de lluny després d'haver dedicat uns anys a la primera fila del servei públic. És el cas de Marta Alòs, Anna Simó, Josep-Lluís Carod i Mireia Boya, entre d'altres, que també contribuiran regularment amb les seves anàlisis i reflexions sobre temes relacionats amb l'actualitat des de perspectives ben diferents.

L'expertesa i la lucidesa analítica, tanmateix, no són exclusivament patrimoni de la veterania. Hi ha una onada de noves veus que La Repúbli-

**RAMÓN
COTARELO**

**SALVADOR
CARDÚS**

**GEMMA
CALVET**

ca també incorpora al seu projecte. És el cas de les periodistes Magda Gregori, Marta Roqueta i l'historiador Biel Figueras, així com la també periodista i escriptora Laura Pinyol, l'advocada i periodista Bea Talegón i l'analista política i experta en llenguatge no verbal Patrycia Centeno.

Tots aquests articulistes aportaran les seves visions no només sobre el moment polític, sinó, molt especialment, sobre els seus àmbits de coneixement respectius, que en els casos esmentats van des de la sociologia, els drets civil i la història, fins a la fi-

Recuperem el gènere de l'aforisme

En l'època de Twitter, la concisió, la brevetat, la claredat i la capacitat de generar descàrregues comunicatives en petites dosis ha fet reviscolar, de fet, un dels gèneres literaris més antics, el de l'aforisme. I aquesta fórmula que funciona molt bé a les xarxes socials, des de La República volem que també es consolidi en el format paper. Amb aquest objectiu, en cada número del setmanari, el lector s'anirà trobant, distribuïts aleatòriament per algunes de les pàgines, reflexions, adagis i màximes redactades setmanalment per deu escriptors, articulistes i periodistes especialment aguts, des de l'editor i tuitaire empedreït Eduard Voltas, fins al també editor i filòsof Oriol Ponsatí-Murlà, l'escriptor i també filòsof Lluís Muntada, l'advocada Gemma Calvet, les periodistes Marta Roqueta i Magda Gregori i el professor i articulista Miquel Berga. Un luxe en dosis petites d'intel·ligència per als lectors més exigents.

lologia, el feminisme i les polítiques de gènere i les relacions internacionals, fent evident que el republicanisme parteix d'una visió del món que impregna la societat més enllà de la política del dia a dia.

PARITAT DE GÈNERE

Com els lectors deuen haver pogut deduir llegint els noms que figuren en aquest article, l'objectiu de La República és oferir un ventall d'opinedors i analistes tan paritari com sigui possible en qüestió de gènere. No és un objectiu, sinó que és un deure.

MAGDA GREGORI

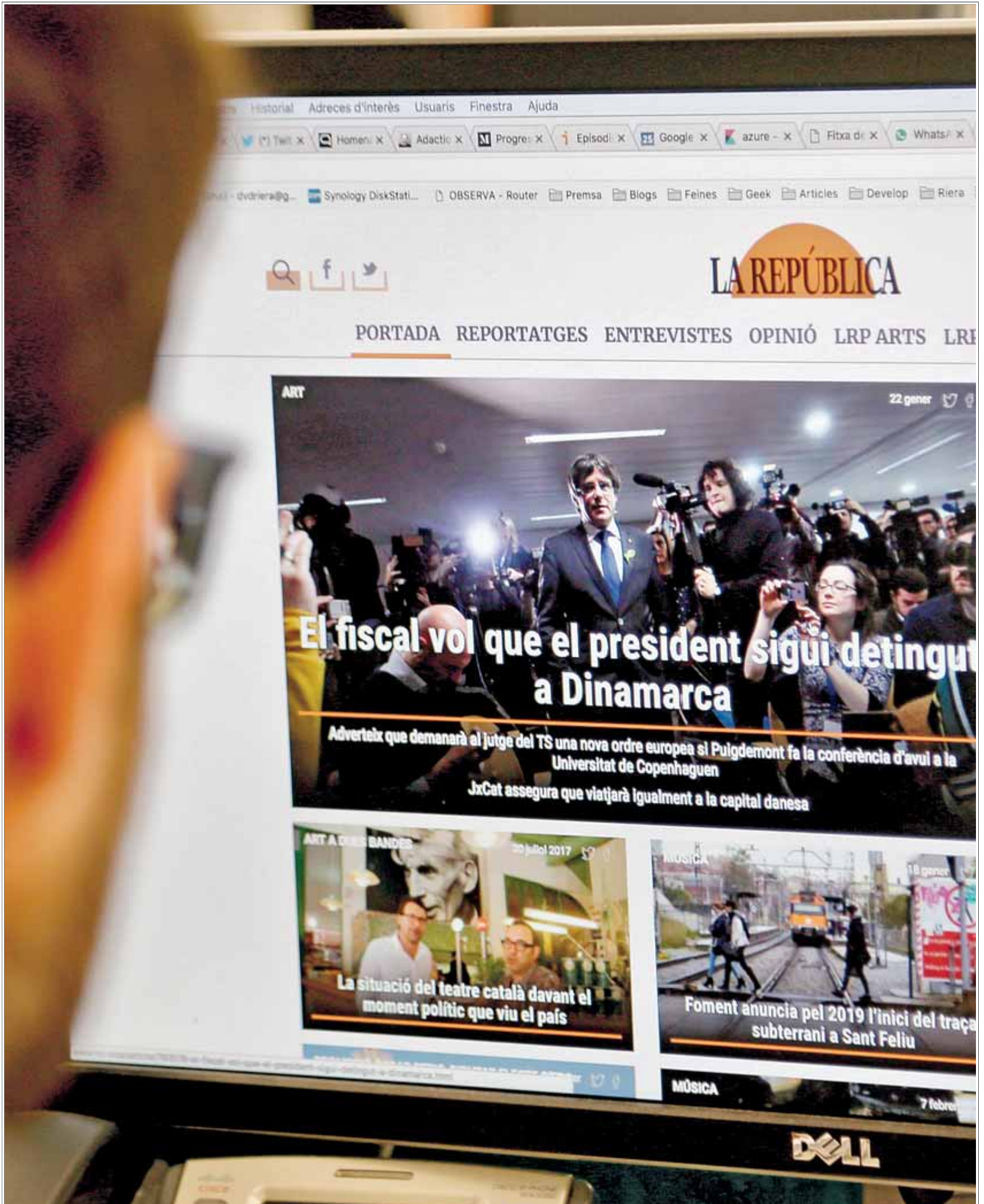

MARTÍ GIRONELL

BEA TALEGÓN

ARRIBA LA REPÚBLICA

UN WEB AMB MOLT PAPER

Visual i versàtil i adaptable a totes les pantalles i dispositius mòbils, el web www.lrp.cat ofereix tots els continguts de La República amb una navegació senzilla i ràpida i un disseny que facilita una lectura còmoda. També es poden seguir totes les novetats de la publicació a través de les xarxes socials

 XAVI OLTRA
xoltra@lrp.cat

Modern, àgil, accessible, versàtil... Així és el web de La República, amb un disseny actual que permet amb un cop d'ull accedir fàcilment a tots els continguts. Ramon Buch i Jordi Molins, els dissenyadors del web i de la revista en paper, respectivament, han creat aquesta eina, que vol ser de referència i de màxima utilitat per a tots els lectors d'aquesta nova revista setmanal.

El web utilitza elements gràfics compartits amb l'edició impresa, com el color corporatiu i l'estil tipogràfic, i també se n'han definit de nous per dotar-lo de més personalitat. La interactivitat és senzilla i fiable, els visors multimèdia incorporats són els més reconeguts del mercat i les opcions del menú i els botons estan disposats de manera molt visible. La capçalera del web es redueix per ocupar el mínim espai quan es fa un desplaçament pel contingut.

Amb un cop d'ull es poden visualitzar totes les seccions, en les habituals pestanyes superiors, i els continguts més destacats de la setmana a la portada. Les pantalles principals són la portada, la notícia i les llistes de continguts de cada secció. La portada és molt gràfica i està estructurada en blocs temàtics sobre una reixeta de dotze columnes, que ens permet una gran llibertat de distribució de continguts i defugir les típiques columnes llargues. Hi destaquen els blocs de notícies formats per fotografies grans i molt apaisades amb els títols incorporats.

A Twitter, Facebook i Telegram

La República també és molt present des de fa setmanes en diverses xarxes socials. En poc més d'un mes i mig, el compte de Twitter @LaRepCat ha arribat als gairebé 2.500 seguidors, mentre que al de Facebook (www.facebook.com/LaRepCat/) ja en són prop de 600. Els continguts de la revista, també en format gràfic i audiovisual, són anunciats i introduïts per aquests canals, als quals també s'afegeix Telegram. Al compte de Facebook de La República hi ha penjades diverses notícies de com serà el setmanari, quines seccions hi haurà, com pots participar i com ho heu de fer si voleu que us vinguem a presentar el projecte a la vostra associació, grup o entitat. A través de les xarxes, els nostres seguidors podran estar informats puntualment de totes les novetats, notícies, continguts i avanços que publiqui La República.

Navegant de manera fàcil i intuïtiva, sota les notícies, també s'accedeix als articles d'opinió de les principals firmes que col·laboren en aquest atractiu projecte. A la secció Ras i Curt podem trobar, a la part més inferior, els tuits dels nostres col·laboradors, amb els principals missatges. Més a baix, el Megagràfic ocupa visualment un espai preponderant i dona pas a les notícies, ja distribuïdes per seccions.

EDITORIAL

A la part dreta del web, els subscriptors poden llegir El Comentari del Dia, una editorial diària del director -Carles Ribera- i del subdirector -Pere Bosch- de La República, tractant i analitzant temes actuals de manera immediata. A la mateixa franja hi ha un avanç sobre alguns dels temes que apareixeran en el número següent, així com l'accés als PDF de la revista en paper.

El web de La República incorpora dues tipografies optimitzades especialment per a pantalles: la Roboto, de pal sec i utilitzada als títols, i la Merriweather, dissenyada expressament per a una lectura agradable i còmoda del text de la notícia.

Des d'altres dispositius com mòbils i tauletes, i adaptant-se a qualsevol tipus de pantalla, també es pot accedir amb comoditat al web www.lrp.cat, que també té una opció d'hemeroteca de la revista en paper. I si voleu tenir el recull de notícies publicades sobre La República i tota la informació sobre el projecte, també podeu visitar el nostre blog: <https://blog.lrp.cat/>.

ARRIBA LA REPÚBLICA

FES-TE REPUBLICÀ

La subscripció a La República es pot fer de manera directa a través del web de la revista –www.lrp.cat–, i tant els subscriptors en paper com els digitals rebran un carnet personalitzat

IRENE CASELLAS
icasellas@lrp.cat

Tant si voleu llegir La República en el suport tradicional –paper– com si preferiu fer-ho a través d'una pantalla, podeu formalitzar la subscripció al setmanari de manera ràpida i senzilla a través del lloc web www.lrp.cat o enviant un correu electrònic a l'adreça info@lrp.cat.

La subscripció en paper i digital té un cost anual de 72 euros, mentre que la subscripció exclusivament di-

gital té un preu més reduït, de només 12 euros anuals. En els dos casos, el subscriptor rebrà un carnet personalitzat amb les seves dades. En el cas de la subscripció en paper, amb

aquest carnet podrà recollir cada setmana la revista al quiosc que triï. Els subscriptors de la versió en paper també tindran accés a la versió digital, que fonamentalment oferirà els mateixos continguts que la revista física. La versió digital de La República és accessible des de dispositius Android i iOS (iPhone i iPad).

Al marge de ser una eina pràctica per gestionar l'accés a la revista, el Carnet de la República també té com

a objectiu consolidar la comunitat de lectors d'aquest nou projecte periodístic i, més endavant, oferir avantatges a tots aquells que hi participin. De fet, La República neix amb una clara voluntat participativa i de convertir-se en un mitjà de comunicació de proximitat amb els lectors i amb els subscriptors. L'objectiu és aconseguir normalitzar un espai mediàtic per a tots aquells ciutadans que se senten còmodes amb la idea d'una Catalunya republicana i que busquen un periodisme compromès.

DIGITAL
12€
L'ANY

info@lrp.cat www.lrp.cat

PAPER I DIGITAL
72€
L'ANY

LA CAMPANYA DEL CARRER

“Un llenguatge de la gent: directe, autèntic i transgressor”
Amb aquesta filosofia, “dient les coses tal com són”,
l'agència Evil Love ha dissenyat la campanya de
captació de subscriptors de La República

XAVI OLTRA
xoltra@lrp.cat

Una campanya “amb el llenguatge de la gent del carrer”. Amb aquesta filosofia, l'agència de publicitat barcelonina Evil Love s'ha fet càrrec de la campanya de captació de subscriptors de La República, que es va engegar el 14 d'abril. “La idea era utilitzar un llenguatge directe, autèntic i transgressor. El que fa servir la gent al carrer en les manifestacions. Són frases que ja formen part de la

vida de la gent. La campanya surt una mica del que és políticament correcte. Hi ha crítica, però sense ofendre ningú”, explica Gabriel Silveira, director creatiu executiu d'Evil Love. “El contingut i les idees ja eren al carrer. Les hem adaptat de manera sintetitzada al joc amb un to irònic i sarcàstic. La campanya és tan directa com la mateixa publicació”, afegeix Maria Ramon, redactora creativa.

Tots dos, sota la direcció d'Aleix Satorras, director general de l'agència, han desenvolupat uns continguts

directes, per exemple “Adoctrina't esmorzant” o “Fins i tot acceptem subscriptors a l'exili”. “És un moment motivador quant al procés. Recordem que les coses no només poden passar en la política. També en aquest cas en el món escrit”, assegura Satorras. Quant al grafisme, Silveira recorda que “el producte és una revista republicana que diu les coses tal com són”. “Per tant, gràficament la campanya és molt directa i diferent. Els colors groc i vermell de les pàgines juguen amb la senyera”, diu. “Lle-

gint el diari és difícil no aturar-se en una pàgina tota vermella. A la ràdio llancem notícies del que podria passar l'endemà de la República”, explica Ramon.

La campanya, que s'allargarà durant tres mesos en tres etapes diferents, tindrà difusió en la premsa escrita, amb vuit pòsters diferents; a internet, amb *banners* i tres píndoles de vídeo de 10 segons en les xarxes socials; a la ràdio, amb falques de 20 segons, i a la televisió, amb espots també de 10 segons de durada.

L'ENTREVISTA

Carles Puigdemont

CARLES RIBERA
cribera@lrp.cat

PERE BOSCH
pbosch@lrp.cat

El president de la Generalitat, Carles Puigdemont, ens rep en un despatx de Berlín el dia de Sant Jordi, tres dies abans que es conegui l'últim cop de porta del Tribunal Constitucional a la seva investidura.

L'any 1994 vostè va escriure un llibre titulat *Cata...què?* que es va reeditar fa un parell d'anys, sobre el poc coneixement que es tenia a l'exterior de Catalunya. S'imaginava que avui Catalunya seria tan coneguda i que vostè en seria el principal actor?

No m'imaginava que jo seria protagonista en primera persona del que està passant ara, i encara menys que hi hauria aquest grau de coneixement. El vaig titular *Cata...què?* perquè era la traducció al català de la reacció que jo em trobava quan anava per aquests mons de Déu i m'identificava com a català: "*Cata...what?*" El títol està superat perquè crec que tothom sap què vol dir Catalunya. El que és bastant sorprenent és que jo m'hagi hagut de veure com un dels protagonistes.

És evident que el que passa a Catalunya ha deixat de ser un afer intern espanyol, però creu que l'Estat ha calcu-

Exiliat a Berlín, el president català veu el país avançar cap a la República

lat malament el seu pes internacional?

Espanya és un país molt important en el concert internacional, molt més del que s'imagina molta gent. Una altra cosa és que sàpiga calibrar bé la seva força. Però és un dels països potents i per això les seves posicions solen ser secundades per la resta de països. Però és clar que no sap llegir bé la modernitat; la seva reacció és més pròpia del segle XIX que del XXI. Potser no ha calibrat bé que a les democràcies del segle XXI, pels efectes de la revolució digital i de la informació, ha aparegut un actor molt rellevant en la relació entre els països: els ciutadans, l'opinió pública, la informació que té la gent. Això ja no es resol només dins dels despatxos, entre cancelleries i ambaixadors, amb intercanvi de favors. Avui dia, els ciutadans tenen coneixement i volen saber què està passant.

Quan el ministre Dastis diu que a la UE els estats hi són per ajudar-se entre si, no està tenint una concepció sobre la UE en què oblida els ciutadans?

És una apropiació indeguda, perquè la UE no és això. No ho és ara -una altra cosa és que ho acabi sent- i ni molt menys ho era en els seus inicis. Els pares fundadors d'aquest esperit de la UE es van posar d'acord, justament després del que va passar a Berlín el

1945, amb la caiguda del Reich i dels feixismes, excepte a Espanya. Es van posar d'acord perquè mai més tornés a passar una cosa així. Es van posar d'acord per crear unions entre països basades en la pau, la democràcia, la col·laboració, i és això el que va fer que molts ciutadans, i no solament els estats, per primer cop, se sentissin cridats també a formar part d'aquest moviment europeu. Llegir Europa amb les ulleres del segle XIX, la dels estats nació, obsolets per donar resposta a les demandes ciutadanes, és no entendre res. Per això s'equivoquen tant en les seves receptes.

També s'està tractant els ciutadans catalans com si no fossin ciutadans europeus.

Hi ha un joc de legitimitats entre aquests estats i els ciutadans. Nosaltres som ciutadans europeus. Per això, d'alguna manera, un ciutadà europeu de qualsevol altre país que conegui la nostra situació se sent directament concernit amb el que ens passa; els estats no. Si hi ha una violació de drets fonamentals en un territori de la UE que afecta ciutadans, tant se val si aquests dos milions de persones són polonesos, catalans, belgues... Hi ha una comunió, una empatia col·lectiva per reconèixer que si hi ha un retrocés

El president de la Generalitat, Carles Puigdemont, al despatx de la ciutat de Berlín on es va fer l'entrevista
PEP PADRÓS

L'ENTREVISTA CARLES PUIGDEMONT

de drets en una part de la UE els ciutadans estem preocupats davant d'això.

Hem pogut veure la premsa alemanya parlant de la reacció a Espanya de mitjans i de polítics sobre la seva extradició. El sorprèn el ressò?

Em deixa bastant satisfet veure que hi ha espais per a la premsa lliure a Europa. Que no vol dir que sigui una premsa que ens hagi d'entendre ni que ens hagi d'ajudar, però que tampoc té l'objectiu de perjudicar-nos ni malentendre'ns, que és el que està passant en el sistema mediàtic espanyol, que pateix una situació de pèrdua no només de credibilitat, sinó de sentit profund que no té res a veure amb el periodisme.

A Europa, però, és el mateix l'opinió publicada que l'opinió pública?

Pel que estem veient, hi ha molta influència encara del cos diplomàtic, dels mitjans de comunicació espanyols de referència, una mena de sindicat d'interessos que fa que encara hi hagi espais de la premsa europea en què aquesta propaganda sovint formada amb notícies falses, rotundament falses, agafi aquesta carta de credibilitat, de versemblança, que acaba conformant una percepció determinada en certes capes de la població. Per això s'esquerda amb fets com la meua presència a Alemanya, la de Clara Ponsatí a Escòcia, la de la gent que hi ha a Bèlgica i a Suïssa. Això provoca que el sistema social, comunicatiu, acadèmic de cada país s'aproximi una mica més i millor al que està passant. I en la mesura que aquesta gent va veient que no perseguim el castellà a Catalunya, que no ens mengem els nens que parlen castellà, que allà tothom pot expressar el que vulgui, que el que demanem és poder votar de manera acordada, que hem guanyat unes eleccions i que tot plegat no coincideix amb la propaganda que els han fabricat, la primera reacció és veure que els estan intentant vendre una alternativa que no poden comprar. Això genera automàticament un interès per conèixer-nos millor. I ja ens va bé que ens coneguim millor.

El coneixen pel carrer?

Sí. A Berlín no pas al nivell de Bèlgica, però Déu n'hi do. Em ve a saludar molta gent, em demanen *selfies*, em demanen molt de coratge. Tant alemanys com algun turista europeu, però sobretot alemanys. A Berlín hi ha gent que prové de molts llocs però l'empatia és molt gran al carrer.

Aquests darrers dies hi ha un debat entre el ministre Montoro i el jutge Llarena sobre l'acusació de malversació. Com veu el garbuix que hi ha?

10-01-2016

Investidura

La investidura sorpresa marca l'inici de l'era Puigdemont en el procés ➔ EFE / ALBERTO ESTÉVEZ

28-09-2016

"Referèndum o..."

L'aposta pel referèndum desenrolla el pressupost que havia bloquejat la CUP ➔ EFE / A.E.

18-08-2017

Atemptats

La policia i el govern català superen amb solvència una tragèdia que colpeja Catalunya ➔ EFE / ANDREU DALMAU

En periodisme es diu "que la realitat no t'espatlli un bon titular". Això seria "que la realitat no t'espatlli una bona imputació". No hi hagué malversació, com no hi hagué rebel·lió. Tot plegat té poc a veure amb la justícia i té més a veure amb la ficció. No s'aguanta per enlloc. Aleshores, per què tiren endavant les acusacions? Per què hi ha gent a la presó? Per què hi ha gent perseguida a Europa per malversació si el responsable de controlar els diners públics de tots, des de fa anys, diu reiteradament i acredita amb papers que no hi ha hagut malversació de diners públics? Estem parlant de justícia, realment? Al jutge, davant d'això, no li cau la cara de vergonya? La posició que té és insostenible. Està perjudicant milers de persones. Per un costat, confirma el que ja sabíem, que és una causa política, i per l'altre, genera molta pena, perquè això està afectant persones que estan encara a la presó, acusades d'un delictes que el mateix Estat Espanyol diu que no ha existit.

A hores d'ara pensa que hi ha possibilitats que sigui extradit?

Efectivament, és clar que hi ha possibilitat. Això és evident. A l'Estat espanyol, almenys en una part, van com bojos intentant-ho. El ministre de Justícia vol fer de jutge i demana que sigui extradit. Com que estem acostumats que no hi hagi separació de poders, és normal que un ministre estigui fent de jutge com si ell hagués emès l'ordre de detenció europea. És clar que hi ha la possibilitat, perquè tècnicament hi és, però serà una decisió que hauran de prendre els tribunals alemanys.

A banda del seu cas processal circumscrit als tribunals, el fet que hagi passat a Alemanya creu que pot portar que hi hagi alguna intervenció política en algun moment d'aquest país?

De fet, motius perquè algun país europeu es preocupés pel que estava passant a Espanya ja hi eren abans, i ningú –bé, algú sí que va mostrar la seva preocupació i disposició a fer mediació– a les institucions europees ni a cap país important va dir: escolteu, això s'hauria de resoldre parlant, fent política, reconeixent-se mútuament, veient com hem arribat fins aquí, quins són els problemes de fons, i si ens posem d'acord amb quins són els problemes de fons, encara que no ens posem d'acord amb les solucions, haurem guanyat molt. Sí que he sentit ara veus més explícites que mai d'eurodiputats, de diputats d'altres països, de portaveus d'altres països, de ministres que estan apel·lant a una mediació, a una negociació. Jo crec que ara se sent més fort que mai; tant de bo sigui així.

Carles Puigdemont creu que el republicanisme s'està consolidant molt a Catalunya ➔ PEP

PADRÓS

Ha dit que hi havia hagut algun intent de mediació, pot concretar?

Algun va ser públic, com el de Suïssa. No és l'únic cas de gent que formalment es va posar a disposició en cas que, òbviament, l'Estat espanyol acceptés. No hi havia només un país. Com a mínim, que sapiguem directament, eren tres. Segurament, si l'Estat espanyol hagués acceptat un espai de mediació altres països també s'hi haurien apuntat.

Tots eren europeus?

Sí, tots eren europeus, però no tots de la Unió Europea.

Veau avui alguna instància europea amb poder per fer-ho?

No és un tema de poder, perquè en tenen, sinó un tema de voluntat. Hi ha un problema seriós que és el monopoli que té el Partit Popular Europeu. Europa està a les seves mans, i el Partit Po-

pular Europeu està liderant una regressió de drets molt preocupant a tot el conjunt d'Europa. Estem veient què ha passat en el cas dels refugiats, l'atac contra les ONG que intenten salvar vides, que en aquests moments han passat a ser acusades de tràfic d'éssers humans per països de la Unió Europea, quan el que estan fent és salvar vides! No és, per tant, un tema de poder, sinó de voluntat. I la voluntat de les institucions europees amb Catalunya tristament és la de no intervenir en un afer que com a mínim afecta més de dos milions de ciutadans europeus.

Suposo que és conscient que al final pot ser que acabi amb els estats defensant-se entre si?

Aquest és el risc que entenc més lògic. Quan jo he demanat una mediació, una intervenció internacional, no era perquè ens donessin suport a nosaltres. Acceptem fins i tot que puguin

EXTRADICIÓ

La posició de Llarena és insostenible. Confirma que és una causa política

MEDIACIÓ

Quan demano mediació no és perquè ens donin necessàriament suport a nosaltres

FELIP VI

El 3 d'octubre el rei va abdicar en públic

donar suport a la posició espanyola. Jo demanava una cosa prèvia com són els valors de la democràcia. Avui hi ha més de dos milions de ciutadans europeus que estan acusats de criminals per defensar unes idees que són perfectament democràtiques i sobre això sí que els estats que fins i tot poden estar donant suport a la posició d'Espanya, cosa ben legítima, haurien hagut d'aixecar el dit i dir: així no, a casa nostra això no es fa, violar drets fonamentals, posar gent a la presó per raons polítiques a casa nostra no es fa.

Ja fa unes setmanes que és a l'exili berlinès. Com viu el dia a dia? Què és el que se li fa més complicat?

En aquests sis mesos, el més complicat, òbviament, és la relació amb la família, especialment amb les meves filles. Aquesta és la part insoluble, això no es pot superar mai. Diades com Sant Jordi, la mateixa Setmana Santa,

que no vaig poder estar amb elles, això és molt difícil. La segona cosa és veure la gent a Catalunya i no poder fer-hi res. Hi ha molta gent que està patint, des dels familiars directes dels presos fins a molta gent que viu angoixada, amb por, per aquesta repressió desafiorada que ha desfermat l'Estat espanyol. No poder intervenir directament, no poder estar allà amb la gent... això a mi també m'és difícil. Pel que fa a la vida quotidiana? Doncs tinc una capacitat d'adaptació al medi bastant gran.

I el paper dels amics i el de la gent anònima que col·labora en les caixes de resistència?

Això és meravellós, és emocionant. Des de les cartes de nens petits que dibuixen la seva idea de llibertat, la seva idea de la il·lusió i del futur, fins a la gent que fa aportacions, algunes volgutament anònimes i importants. Les hores que la gent està donant de les seves vacances i dels seus dies de descans... gent del Mossos d'Esquadra que dels dies de vacances en destinen a venir a vetllar per la meua seguretat, en unes condicions difícils... Això és emocionant, és un orgull de poble, també! Hem de fer un veritable homenatge a la gent anònima, que es juga la feina, que s'està buscant problemes d'alguns d'aquests col·laboracionistes que per agradar als del 155 busquen sota les pedres qualsevol argument per complicar la vida a aquesta bona gent. A tota a aquesta gent els hem de fer un reconeixement nacional quan tot això acabi, i acabi bé.

Defineixi "acabar bé"?

Acabar bé significa que els catalans haurem de ser el resultat d'allò que vulguem. Aquesta frase no és gaire diferent de la que va pronunciar el 1991 l'aleshores príncep de Girona quan va venir, diguem-ne, a prendre possessió del seu títol. Va dir una frase gairebé idèntica a aquesta. Doncs això és al que tota comunitat nacional normal aspira, i aquí s'hi troba tant aquell que vol la independència com qui hi està en contra. Crec que no és exagerat demanar que aquest sigui el punt de trobada de tots els catalans i catalanes. Estem d'acord que Catalunya ha de ser el que volen els catalans, sí o no?

L'aleshores príncep i ara rei ha canviat bastant el seu punt de vista. Quan va dir que Catalunya seria el que els catalans volguessin ho va dir perquè no es pensava que mai poguessin decidir no continuar dins l'Estat espanyol?

Probablement. O probablement és que en aquell moment la institució de la corona, que va més enllà de les persones, tenia una percepció del que podia ser l'anomenat regne d'Espanya en

L'ENTREVISTA CARLES PUIGDEMONT

potencial que no exclouïa res. Tampoc exclouïa la confederació; no sé en aquells moments quines influències devien rebre el rei i el príncep, devien ser molt diferents de les que rep directament del seu entorn, que sembla dominat per un radicalisme més de dretes i ultracatòlic que no pas liberal i europeu.

El paper de la corona se l'esperava?

N'estic molt decebut, perquè malgrat no ser monàrquic sempre havia tingut, sobretot com a càrrec institucional, com a alcalde i president, un respecte escrupolós a la figura del rei i a la figura de la monarquia. Per què? Perquè per mi la forma de l'estat, sigui una monarquia o una república, no és un tema tan important si la figura del cap d'estat entén quina és la funció del cap d'estat, que és estar absolutament al marge del joc polític i que la seva obligació és ser el cap d'estat de tots, sense exclusió. Des d'aquest punt de vista, jo sempre havia confiat que com les monarquies europees que sí que estan arrelades a la seva societat, en un moment de crisi constitucional com el que ens trobem poguéssim intervenir per ajudar al diàleg polític. I per això crec que era bo que és mantingués una mica al marge. Això es va trencar definitivament el dia 3 d'octubre. Va abdicar en públic, va ser l'abdicació en directe més clara del segle. Un rei abdicant davant els seus súbdits: mirin vostès, no vull ser el seu rei, em dedicaré a ser el rei dels altres. Home, ha de ser molt poc intel·ligent, va ser decebedor perquè es va esborrar com a solució. Allà va perdre Catalunya, mai aquesta monarquia podrà ser rebuda com la monarquia dels catalans.

Segons les enquestes, a Catalunya, els contraris a la monarquia superen els independentistes.

Si alguna cosa està guanyant a Catalunya és la república. En l'anterior etapa, jo deia que anàvem de la postautonomia a la preindependència. Ara podem dir que anem de la postindependència a la prerepública. En aquest viatge a la república és evident que hi ha molta gent preocupada. L'enquesta del CEO és molt important, perquè tothom la fa servir per dir que el suport a la independència baixa, però obliden que aquesta enquesta dona dues dades molt més demolidores. Una, que el 60% dels enquestats, entre ells aquests que diuen que no volen la independència, qualifiquen amb un zero, en una escala del zero al deu, la monarquia espanyola. És molta gent donant la pitjor nota al rei. L'altra dada és que són una minoria els que votarien la Constitució espanyola.

01-10-2017

Quan estava a Brussel·les mantenia un contacte habitual amb els consellers exiliats. Es manté un despatx habitual amb tots?

Sí, a part evidentment d'utilitzar les xarxes socials privades per mantenir el contacte, mantenim encara força intactes els dimarts per poder-nos reunir, veure'ns encara que sigui per videoconferència.

Votant

L'1-0 marca un gir sense retorn en el procés. El govern compleix, la ciutadania, també. ➔ EPA

I amb els polítics que estan a la presó hi ha alguna línia de comunicació?

He enviat cartes a tots. Amb qui tinc més comunicació, lògicament, és amb en Jordi Sánchez i amb els consellers del meu grup parlamentari, però a través dels advocats en aquests moments hi ha una molt bona coordinació entre tots, estem bastant al dia del que hi ha. Hi tinc un tracte molt fluid.

27-10-2017

Detectar l'ànim a través de cartes o d'intermediaris és difícil, però quina percepció en té?

Alguns textos que ens estem intercanviant són sobre la situació política, estem treballant. És veritat que hi ha moments per plorar, hi ha moments de pena, però no anem passejant la melangia, sabem perfectament per què som a la presó, a l'exili, per què estem perseguits. Ho sabem perfectament. I hem de continuar, per tant, defensant-nos en aquest terreny. Nosaltres no estem a la presó o no som perseguits perquè ens diguem Jordi Sánchez, Oriol Junqueras o Carles Puigdemont, som perseguits pel que representem. I és això que representem el que volen

Proclamació

Després d'un anunci diferit el 10-0, el 27-0 es fa la proclamació d'independència. ➔ ANDREU PUIG

engarjolar, el que volen perseguir, per tant el nostre deure, i aquesta és la nostra feina, és mantenir la primera línia de defensa de drets col·lectius. Va sobre això, però òbviament és clar que ens interessem per la situació personal de cada un i hi ha alguns comentaris en aquest sentit. Malgrat la distància estem molt propers, ens entenem molt i no perdrem mai de vista què hi fem i per què som aquí.

31-10-2017

Exili a Brussel·les

Després d'uns dies d'incertesa, Puigdemont s'exilia a Brussel·les amb part del seu govern. ➔ ACN

Ens trobem en plena negociació dels grups parlamentaris amb vista a la investidura del president i la formació del govern i continua el procés d'interferència del poder judicial. Quina és la manera més idònia i més fidel de respectar l'1-0 i el 21-D?

Això té a veure i no té a veure amb persones. No té a veure amb persones en el sentit que evidentment ningú és imprescindible. Però té a veure amb per-

sones des del moment que la sobirania dels grups parlamentaris és qui ha de decidir qui és el president. Aquest és el primer envit que hem de resoldre. De moment, l'Estat espanyol, per mitjà en aquest cas de la justícia penal, sense cap sentència i fins i tot violant les exigències del Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides, ha impedit que el Parlament de Catalunya escollís algun dels seus 135 diputats. De moment a tres, a tres! El que no pot ser és que anem fent un hearing fins que n'hi hagi un que agradi al senyor Llaena. Perquè el senyor Llaena no és diputat i ningú li ha demanat ni li ha donat permís per intervenir en afers del legislatiu. Per tant, aquest és el primer element de resolució. Nosaltres hem de decidir, i ho hem de fer amb tota la sobirania, investir president.

I el segon element de resolució?

La fidelitat al 21 de desembre depèn de la fidelitat al programa. Per fer què? Per un costat, hauríem de dedicar molts esforços a una mena de pla de reversió del 155, un petit pla Marshall de reversió del 155 per posar-nos al dia. Ha fet molt de mal, han volgut fer mal, no als independentistes, a tothom, a set milions i mig de catalans, per tant el govern de la Generalitat és el que haurà de posar al dia les coses. Per l'altre, s'hauran de continuar desplegant totes les polítiques que fan de Catalunya un territori on val la pena viure, on val la pena invertir, hi haurà d'haver una coordinació íntima amb l'espai lliure de Brussel·les, o d'Europa, a través del qual hem d'endegar projectes i processos, que van des del procés participatiu fins a projectes de participació ciutadana en la millora de la nostra democràcia, que és el pla República. La resolució de tot això és el que assegura la fidelitat al 21 de desembre.

Creu que fent govern caurà el 155?

Tinc claríssim que el 155 quedarà, encara que l'aixequin formalment per dir que han complert i aconseguir que els aprovin el pressupost de l'Estat. Entre altres coses perquè el 155 ja va venir abans de ser aprovat. La intervenció de Montoro és un 155. És una intervenció política de l'autogovern. Hi ha cap intervenció major que l'econòmica?

I doncs, què caldrà a part de govern?

Amb govern tindrem un espai. Sabem que no és l'ideal. El front autonòmic és un front molt disminuït. Encara que tinguem dret a tornar a obrir delegacions a l'exterior, per exemple, segur que tindrem dificultats per obrir-les. És evident que és un terreny de joc que s'ha empetitit. Però de tota la vida el catalanisme ha utilitzat qualsevol espai per continuar fent país, servint

els ciutadans. Amb això no en fem prou, evidentment. No en tenim prou per ajudar la gent que l'hivern que ve tornarà a tenir problemes de pobresa energètica, no en fem prou per ajudar la gent sense llar... tot el que ens han tombat tindrem dificultats per tirar-ho endavant, però no hi renunciarem, perquè no tenim dret a renunciar-hi.

Ja no parlem del que ha tombat l'Estat els dos últims anys. Creu que a l'Estat espanyol Catalunya pot tornar a una situació normal?

L'Estat espanyol ha demostrat que no. Que és incapaç, fins i tot, de competir amb la idea de la independència oposant-hi el que David Cameron va oposar a la demanda d'independència d'Escòcia. Escolteu, teniu dret a votar la independència, però jo us asseguro que serà més bon negoci per a vosaltres si us quedeu, perquè aquest és el contracte que jo us ofereixo. Això l'Estat espanyol ho hauria pogut fer. Davant de la independència, l'Estat tenia dues opcions: això que està fent ara, que és posar gent a la presó; o jugar el partit: assegurar una situació potencialment millor que la de la independència. Però per fer això cal reconèixer que hi ha un problema.

El bloc del 155 és homogeni perquè no hi ha un projecte alternatiu d'Espanya per a Catalunya? Perquè no tenen cap projecte alternatiu, per exemple, des de l'esquerra?

Això és de les coses més greus que han passat en la política espanyola. El 155, que és la negociació, uneix. Jo els vaig preguntar expressament, al president Rajoy i a altres líders polítics: hi ha un projecte espanyol per a Catalunya? Espanya té un projecte per a Catalunya? Si el projecte és el 155, que és l'únic projecte que han posat sobre la taula, l'única cosa en què s'han posat d'acord, i que és un projecte de negociació, d'intervenció, i amb moltes ombres constitucionals, i en canvi no s'han pogut posar d'acord mai en un projecte de proposta espanyola per a Catalunya, llavors és que Espanya no té cap projecte per a Catalunya. Però hi ha una cosa pitjor: Espanya tampoc té un projecte per a si mateixa. Viu al dia. Cosa que és una tragèdia per a la societat espanyola. Perquè Espanya és un gran país, és un país amb una potencialitat extraordinària en molts àmbits. Aquesta absència de debat sobre què ha de ser Espanya en el futur explica també que no hi hagi cap projecte espanyol per a Catalunya. Deuen donar per segur que Espanya és una realitat immutable. I els estats han de lluitar pel que volen ser, per ser sòlids.

Amb l'aplicació del 155 hi ha diputats

El president Puigdemont, durant l'enregistrament de l'entrevista, que també està disponible a lrp.cat i PEP PADRÓS

EL 155

El 155 es quedarà, encara que l'aixequin

CATALUNYA-ESPANYA

Espanya no té projecte per a Catalunya, i tampoc per a si mateixa

PROCÉS

Si alguna cosa està guanyant a Catalunya, és la república

del PP que diuen que han demostrat que saben governar Catalunya.

Primera, és una concepció molt antidemocràtica vantar-se de governar un país amb quatre diputats. Això hauria de ser un escàndol. En segon lloc, la realitat els desmenteix: en aquests sis mesos, Catalunya ha reulat, en termes de percepció ciutadana hi ha més por al carrer, és un desgavell. No saben governar. No han fet res i això que en tenen l'oportunitat amb mitjans fent-los l'onada, sense d'haver d'anar al Parlament a sotmetre's a cap sessió de control, amb tot l'aparell de l'Estat al darrere. És un autèntic desastre. El senyor Millo és una veritable inutilitat com a virrei i com a governador general de Catalunya. Probablement, potser no ha estat tant per incompetència com per mala fe, perquè en el fons hi ha aquesta actitud de voler castigar tot

un poble perquè ha votat malament. Aleshores, fa una cosa que és a més a més terriblement injusta, que és perjudicar els set milions i mig de catalans. Ara perjudicaré les vostres polítiques socials, les vostres polítiques culturals, les vostres inversions, el vostre sistema de finançament. Que aquesta set de venjança contra l'independentisme acabi perjudicant el conjunt dels set milions i mig de catalans és molt poc intel·ligent.

El perjudici podria haver estat pitjor si quan vostès van ser destituïts haguessin donat ordres a secretaris i directors generals que també pleguessin. Per què no ho van fer?

Crec que era bastanta responsabilitat. Sempre ens hem volgut responsabilitzar de la comunitat de persones. No vam voler jugar la carta, vam ser molt responsables.

No van voler jugar la carta del caos?

Sabiem que al davant hi havia un govern que ens volia castigar a tots com a poble, que volia generar un caos, que volia generar confrontació violenta, fins i tot. I vam decidir que havíem de prendre les mesures adequades per mantenir el que és la nostra reivindicació i alhora intentar que les coses no sortissin de mare. Ens va tocar a nosaltres la responsabilitat, perquè veïem que a l'altra banda no hi havia cap interès a exercir-la. Havien embogit. I ells sí que pensaven que "cuanto peor, mejor". Ens va tocar ser molt responsables, no sempre la vam encertar. Ens va tocar fer un exercici de responsabilitat, perquè vam veure que a l'altra banda de manera molt irresponsable no el pensaven fer.

Creu que no es reconeix prou aquesta segona línia que s'ha quedat aguantant com pot l'embat del 155?

En general la gent ha fet el seu paper amb una dignitat molt gran. Han salvat i estant salvant moltes coses. Tota la gent que s'està coordinant internament des de fa temps per assegurar que no hi hagi el mínim efecte sobre les persones. Aquesta gent que actua en silenci, sovint vigilada, sovint amenaçada, de vegades per altres companys, aquesta gent mereix un homeatge. Tots aquests funcionaris que des del primer dia s'estan conjurant a continuar prestant un bon servei -amb alguns d'ells he tingut l'oportunitat de parlar-, formen part d'aquella gent a qui haurem de fer un reconeixement nacional. Perquè ens han ajudat a salvar moltes coses.

Parlem també de la manera de mantenir el pols de la República des de l'exterior. Expliqui'ns com funcionarà el

L'ENTREVISTA CARLES PUIGDEMONT

Consell de la República?

Ho faré de manera molt genèrica, perquè el meu deure és explicar-ho a partir que en fem la presentació en públic. No pot ser la rèplica dels dos partits que ens hem posat d'acord a governar. Hi ha d'haver participació també de la societat civil, d'altres espais polítics de l'independentisme. Jo crec que també hi ha de ser, de manera molt clara, el món local. Un espai on s'impulsin un seguit de línies d'actuació, un pla de govern que es pugui anar explicant en aquesta assemblea i que pugui anar treballant. Hem identificat una dotzena d'àmbits de treball, que exposarem per a la seva deliberació a l'assemblea, entre els quals un dels importants és la manera com entenem que hi ha d'haver la participació democràtica de la ciutadania en aquest procés. Té molts fronts. Té fronts òbviamment de defensa jurídica de cadascú de nosaltres, de defensa jurídica dels drets que té Catalunya com a poble, d'autodeterminació. I té espais purament de *think thank*, de grup de pressió, d'acció pública, de coordinació de procés constituent.

De quanta gent estem parlant?

Sé que hi ha hagut algú que proposava que hi hagués un nombre fix d'integrants. Tant se val ser-ne dotze, com quinze com set. Això no està tancat. El que crec que ha de prevaler és el bon funcionament. Que hi hagi un funcionament plural, el màxim d'equitatiu, ben equilibrat. Insisteixo, el pes de l'espai de representació parlamentària. El pes del món local. Que l'espai de la societat civil organitzada sigui un element imprescindible. No en la gènesi d'aquest procés, sinó en la governança de la República.

Si l'entrevistés Josep Pla, ara li preguntaria: i tot això qui ho paga?

Doncs exactament com el senyor Pla sabia que es paguen les coses a Catalunya, perquè ell no hauria pogut publicar les obres completes si no hagués estat per la generositat de la societat civil catalana. Podem estar orgullosos de la resposta que està tenint la gent. En aquesta nova etapa, s'han d'obrir les possibilitats i s'ha d'innovar en allò que és la participació financera privada o civil; perquè amb el pressupost públic, no s'hi podrà comptar. Això no és nou a Catalunya, ho hem fet tota la vida. De fet, el període en que hem pogut disposar de pressupost públic és petit en els últims tres-cents anys. Les grans coses que hem fet hem après a fer-les així i ho hem de continuar fent. Ens tocarà innovar molt. Hi ha línies d'innovació que no són pas nostres, però que caracteritzen el segle XXI de la tecnologia, de la transparència, per

09-12-2017

Tots a Brussel·les

Després d'un intent d'extradició frustrat, milers de persones secunden els exiliats en una manifestació a Brussel·les ➡ ACB

21-12-2017

21-D

La llista llampec de JxC encapçalada per Puigdemont lidera per sorpresa les forces independentistes a les urnes ➡ ACN

12-03-2018

Waterloo

El govern de la Generalitat a l'exili estableix la seva seu permanent en una casa de la localitat flamenca de Waterloo ➡ M.B.

06-04-2018

Presó

Puigdemont és empresonat a Alemanya i alliberat pocs dies després ➡ EFE / FOCKE STRANGMANN

poder fer possible finançaments que abans potser eren impossibles.

Hi hagi o no govern, creu que hi pot haver una finestra d'oportunitat perquè l'Estat deixi d'estar atrinxerat en la via penal i torni a la política?

L'esperança no l'hem de perdre mai, però la tradició política a l'Estat espanyol ens fa ser pessimistes. Ara bé, és veritat que ara estem jugant en una altra dimensió. Els focus internacionals tenen més potència que mai. Hi ha molts governs a Europa preocupats pel que està passant. Ho diguin o no en públic, és un fet, i crec que s'adonen que la recepta Rajoy no ha funcionat, que el 155 no ha funcionat, que cessar tot el govern no ha funcionat, que anys i anys sense diàleg no han funcionat i que, sobretot, haver castrat la voluntat del poble de Catalunya, que es va expressar en un referèndum constitucional el 2006, va ser un gravíssim error.

No pot ser que hi hagi una situació d'enquistament durant anys?

Pot ser que aquesta sigui la temptació que tingui l'Estat espanyol per veure si aconseguix el que fins ara no ha aconseguit, que és la desmobilització. Ho tenen difícil, perquè aquesta vegada això no ho podran resoldre a l'espanyola manera. Ells confiaven, i aquí és on es van equivocar, que això ho resoldríen a l'espanyola; és a dir, Europa no miris, que ja ho arreglarem nosaltres. Ser a l'exili i posar el focus sobre el que està passant fa que això ja no es pugui resoldre a l'espanyola. Els agradi o no, finalment hi haurà un pronunciament de la justícia europea. Vulguin o no, l'enquistament no es pot produir, perquè hi haurà sentències, decisions que seran vinculants. Hi haurà un moment –es veu en els darrers sondejos– que fins i tot hi haurà gent a Espanya que s'estarà dient això no vull que es faci en el meu nom. Ciutadans espanyols que estan en contra de la independència, però que diuen “no ens feu fer el ridícul requisant bufandes de color groc en un camp de futbol, si us plau”. Per tant, els partidaris que voldran que això s'acabi resolent en un referèndum aniran en augment i la pressió que rebrà l'Estat en diversos fronts creixerà en contra que el problema es vagi podrint, una manera de fer molt Rajoy.

La internacionalització té un efecte col·lateral amb Manuel Valls...

Fa molta gràcia. Justament quan Manuel Valls era primer ministre deia que el procés català era un afer intern. Més enllà d'això i de respectar que tothom faci el que vulgui, és molt descriptiu quin respecte té aquest grup de dreta radical que és Ciutadans. No li importa el projecte que té el senyor Valls per

Barcelona. Li importa que sigui antiindependentista i utilitzar Barcelona com a plataforma per lluitar contra la independència, no pas per millorar la vida dels ciutadans de Barcelona.

Tornem a la seva situació personal. Segurament ha llegit molts llibres de memòries de persones que han estat a l'exili. S'hi sent identificat?

Són situacions diferents, perquè jo afortunadament cada nit puc fer connexions amb les meves filles, parlar amb gent per videoconferència, tenir reunions amb el grup parlamentari. No té res a veure amb la descripció dels exilis nostàlgics de tanta i tanta gent que hi ha hagut de passar. No són situacions comparables malgrat que hi ha sentiments que són similars.

No el neguiteja que la seva situació es pugui arribar a eternitzar com els va passar a Irla o a Tarradellas, un exili llarg que va acabar provocant un cert deslligament amb l'interior?

Sí i no. Sí que em preocupa que s'allargui. Hem de ser realistes. El millor dels casos, a curt termini, és que això s'allargui. El pitjor és que jo sigui extradit. I el millor dels millors és que puguem tornar tots a fer política, que és el que la gent ens ha encarregat. En canvi, no preveig el risc de la desconexió perquè seria bastant contradictori amb món on vivim. La desconexió no passarà. Cada dia faig videoconferències, intercanvio fitxers, tot en temps real. Si Tarradellas hagués tingut aquesta possibilitat hauríem conegut millor Tarradellas abans i ell no hauria tingut aquest sentiment de desconexió.

Com es veu d'aquí a un any?

Hi ha massa elements incerts pel camí que m'impedeixen tenir una visió, fins i tot una intuïció. Com m'agradaria, sí: m'agradaria estar a casa, amb la família, dedicant-me a altres coses, veient com es normalitza el país, com tira endavant la República i com podem viure sense por. L'aspiració de viure sense por, que la gent visqui com vulgui, si un que fa lletres de rap vol riure's o vol ofendre'm a mi, que ho pugui fer; si un senyor vol anar amb la bandera de Tabàrnia, que ho faci; que si un vol vestir de groc, que ho faci. M'agradaria que d'aquí a un any tothom pogués viure en llibertat i sense por, però no sé si passarà. Crec que hi ha una possibilitat, també, dins d'una plena normalització democràtica espanyola, que puguem recuperar les nostres vides allà on les volíem tenir.

Fer una projecció d'una dècada és més fàcil o més complicat?

En general, potser és més fàcil, perquè el desig dels catalans de formar part

LA CRÓNICA DE L'ENTREVISTA **Carles Ribera**

d'una república de ciutadans i no de súbdits és creixent, sobretot entre les noves generacions. I això és imparabile. Una posició com l'actual, l'Estat espanyol no la podrà aguantar deu anys. Sense dialogar no hi pot haver democràcia, i la gent vol viure en democràcia, fins i tot aquells que no volen una Catalunya independent.

Al setembre publicarà un llibre a Bèlgica. Què ens en pot avançar?

No és un llibre per explicar què va passar en tots aquells dies, hores, mesos i setmanes, ni és un llibre de memòries, ni és un llibre d'història, ni és un llibre per explicar-se o justificar-se. Vull explicar als europeus aquesta anomenada revolució catalana com una oportunitat per a Europa. Una oportunitat en quin sentit? Democràtica. És un projecte, el de la República Catalana, que es fa amb una militància de no-violència molt molt activa, molt evident, que està empoderant la gent, amb eines de participació noves, de manera impecablement democràtica. I que té una vocació clarament europea. Intentaré explicar, en el marc de la crisi europea, per què hi ha una crisi europea, què pot representar la crisi catalana com a oportunitat.

Està escrivint un dietari?

Estic fent el dietari, no és que hi hagi entrades cada dia, però sí, l'estic fent.

Hi ha algun membre del seu govern que ja ha publicat les memòries.

Unes memòries abans d'hora no són memòries, són justificacions. Publicar les memòries d'uns fets que encara no han acabat és una mica prematur, però que cadascú faci el que vulgui.

L'entrevista que estem a punt de concloure és la primera del nou setmanari La República. Què li sembla una publicació que du aquest nom?

Clarament és una capçalera d'avantguarda. Això sí que és l'avantguarda catalana, i no *La Vanguardia* espanyola. La República és una capçalera que diu moltes coses. No és la primera capçalera que es diu així, hi ha altres països que en tenen. Hi ha tota una generació de republicans a Catalunya que necessitarà un espai comunicacional que respongui i que respecti sobretot aquests drets. Què vol dir per mi República, la capçalera? Depèn del país. Si veig una capçalera que es diu República d'entrada pensaré que aquí hi ha una sèrie de valors democràtics, crítics que seran respectats. Que es fugirà del sectarisme, que hi haurà una línia editorial recognoscible, clara, democràtica, i que es podrà informar sempre des del punt de vista crític que caracteritza l'esperit republicà.

El president Puigdemont, amb el director i el director adjunt de La República PEP PADRÓS

Republicans a Berlín

Apocs metres de la porta de Brandenburg, just davant de la sortida del metro on emergeix al sol de Berlín, hi ha un dels centres de la fundació Willy Brandt (1913-1992), polític nascut a l'estat de Schleswig-Holstein, líder de la socialdemocràcia europea, canceller de la RFA, alcalde de Berlín i premi Nobel de la Pau. I, dada poc sabuda, bon coneixedor de la causa catalana. Una coneixença fruit de l'amistat juvenil entre l'aleshores futur estadista i l'arquitecte barceloní Jordi Tell, independentista de vida trepidant a qui un jove Brandt va fer de secretari (i de padrí de boda) quan ambdós van coincidir a Noruega en la resistència contra el nazisme, l'un com a bregat exiliat del franquisme, l'altre, encara barbamec, socialista fugitiu de l'alemanya hitleriana.

"Mira, un catalán. Lleva el puto lazo amarillo."

Les meves evocacions històriques es veuen abruptament interrompudes per aquest lladruc d'una turista que voreja la seixantena que parla amb qui suposo que és el seu marit. El catalán és un servidor, que fa una mica el badoc per la capital alemanya. El llaç groc a la vista l'he volgut mantenir un cop arribat al país. Tinc curiositat per saber si l'atenció mediàtica que s'està donant al cas Puigdemont ha passat de l'opinió publicada a l'opinió pública. A la Postdamer Platz una colla d'estudiants catalans em saluda cridant «in-inde-independència». Empat a un. Quan ja desisteixo que algun berlinès autòcton identifiqui el llacet, un cambrer a tocar de l'estació d'Alexanderplatz m'assenyala la solapa i em diu «viva Cataluña».

Arriba l'hora de la cita. És el quart Molt Honorable que entrevisto en vint-i-cinc anys. Si fa un quart de segle m'haguessin dit que un dia hauria d'anar a veure un president de la Gene-

ralitat a l'exili no m'ho hauria cregut. Si m'ho haguessin dit fa un any, tampoc. El president arriba acompanyat de l'inseparable Jami Matamala a una adreça buscada per evitar intrusions indesitjades. A la protocol·lària encaixada de mans s'hi sumen les abraçades de tres antics companys de feina a la redacció del Punt Diari de principi dels anys noranta. A Puigdemont se'l veu distès, però no relaxat. Li lliurem un carnet de subscriptor de La República. Per a l'entrevista, seu en una butaca *vintage*, davant d'una prestatgeria amb llibres dels propietaris del pis. Just darrere la testa presidencial treu el cap un exemplar de *Wo ist Wally?* Seixanta-sis minuts després ens acomiadem i tinc la sensació de veure allunyar-se algú que ja no és pas només actiu polític català, sinó una incipient promesa europea, això sempre que no li barri el pas una extradició amenaçant.

De tornada, passant de nou per la porta de Brandenburg em revé l'arquitecte Tell. Recordo que, abans de conèixer Willy Brandt a Noruega, Tell es va establir a Berlín l'any 1934, en un primer exili derivat de la seva participació en els Fets d'Octubre. Temps més tard, el 18 de juliol del 1936, entrava a cops de puny a l'ambaixada espanyola, que s'havia alineat amb els sollevats, i la recuperava en nom de la República amb l'ajut de tres companys: el violoncel·lista Ricard Boadella (oncle, per cert, de l'actual bufó *tabarnès*), el periodista Jaume Gascon i el mític corresponsal i cronista Eugeni Xammar. Vuitanta-dos anys després, la pròspera Alemanya ha canviat com un mitjó. L'ambaixada espanyola no ho crec, però no tenim temps per comprovar-ho, hem de tornar a casa a fundar La República. Almenys sobre el paper, el que teniu a les mans.

Si fa vint-i-cinc anys m'haguessin dit que visitaria un president a l'exili no m'ho hauria cregut. Si m'ho haguessin dit fa un any, tampoc

Fes-te republicà a www.lrp.cat

Els quioscos seran sempre nostres.

Un nou mitjà per a un nou país.
Número 1 — 26.05

LA REPÚBLICA

OPINIÓ

“Sense justícia no hi ha llibertat ni cohesió”

Presó de Soto del Real, 27 d'abril del 2018
Benvolguts amics de La República,
Moltes felicitats per fer caminar un projecte batejat amb el nom de La República que tant anhelem. Tot l'agraïment per aquest exercici de generositat: obrir una nova finestra per omplir de mots i reflexió aquesta època intensa que ens toca viure. Ja fa 195 dies que estic privat de llibertat a la presó de Soto del Real, però amb la dignitat intacta. Des que hi vaig entrar, la serenor és companya de viatge i les lletres i els textos que m'arriben són l'estímul necessari, una font inesgotable de vitalitat. A les lletres esperades, doncs, hi afegirem a partir d'avui aquesta República en paper.

Escric aquest text colpit per la sentència del cas de La Manada: un exemple més d'una justícia que no és de justos. Aquests dies penso en la víctima, i també en els nois d'Alsasu, i torno al cap del camí. Sense justícia no hi ha llibertat ni cohesió. És per això que necessitem més informació i més perspectiva per fer créixer el pensament crític davant la trituradora d'aquest estat repressor que no entén de debat ni de lliure pensament.

Mai normalitzarem la por o l'autocensura perquè volem que els nostres fills i filles visquin en llibertat. Mai renunciarem a ser feliços, a viure la vida amb plenitud, amb la joia de pensar i anhelar un futur millor i més just per a tothom. Sense el malson del #DemàPotsSerTu, la campanya que us demanem que us feu vostra.

Tenim ben present l'1 d'octubre, un acte d'em poderament popular i d'autoestima col·lectiva excepcional. Des d'aleshores, mai més res tornarà a ser igual, i la resposta de la societat catalana, serena i plena de tendresa, és una llavor de futur.

Els nou presos polítics privats de llibertat per exercir pacíficament drets fonamentals mai hem deixat d'abraçar l'esperança i la llibertat perquè, com els set exiliats, no hem comès cap delictes i mai renunciarem a la nostra lluita pacífica pel dret a l'autodeterminació. Els presos polítics som la representació de la transició nacional i mai serem cap moneda de canvi. La causa contra Catalunya és avui més que mai una causa contra la democràcia.

Òmnium Cultural és precisament una eina per recuperar i enfortir els drets que garanteixen la cohesió social. Vam néixer per salvar els mots i ara

Txell Bonet, parella de Jordi Cuixart, col·loca una rosa groga al panell que Òmnium Cultural va instal·lar a la plaça de Catalunya de Barcelona el dia de Sant Jordi per demanar la llibertat dels presos polítics EFE

En temps d'injustícia, mantinguem intacte el coratge, la confiança i l'esperança

ens toca salvar els drets, com diu l'estimat Marcel Mauri. El creixement de l'entitat és una altra mostra de la generositat: més de 110.000 socis i 40 seus territorials, conjurats a contraatacar l'ofensiva judicial, política i mediàtica contra la dissidència i a no deixar-nos mai ningú pel camí.

La nostra única arma és i serà la cultura, arma de construcció massiva i de transformació social. Fidels al servei d'una cultura valenta, transgressora, oberta a la diferència, que se sap útil i rica si es percep com una finestra oberta al món.

En temps d'injustícia, mantinguem intacte el coratge, la confiança i l'esperança. Volem ser lliures perquè no hi ha una millor manera de garantir el futur de la humanitat. Guanyarem, perquè hem après a ser lliures com més oprimits ens volen.

Salut, sort, encerts i República!

Jordi Cuixart President d'Òmnium Cultural. Pres al centre penitenciari de Soto del Real

OPINIÓ

On som i on anem?

El nou setmanari La República, en el seu número zero, m'ofereix l'oportunitat de fer una reflexió pausada sobre la situació política. Certament, l'actualitat és tan intensa i diferent al passat immediat, que costa trobar la brúixola per orientar-se i reprendre el camí. El cas és que l'independentisme va viure la tardor passada dos fenòmens contradictoris: una gran victòria, el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre, i una derrota: l'endemà de la declaració d'independència del 27 d'octubre la República no només no es va fer efectiva, sinó que ni tan sols es va oposar resistència a la suspensió de l'autonomia.

L'1 d'octubre va ser una victòria moral, però també una victòria electoral. Victòria moral perquè el govern i el poble autoorganitzat van poder fer un referèndum que el govern de l'Estat havia afirmat repetidament que no tindria lloc desplegant tot l'aparell institucional, judicial i policial per aturar-lo, sense èxit. Victòria electoral, perquè amb un 43% de participació i un 90% a favor del sí, la independència té un suport sobre cens superior al suport que va tenir el Brexit en el referèndum britànic (38,7% *versus* 37,4%). Amb menys suport que el que va tenir la independència de Catalunya, el Regne Unit sortirà de la UE.

Però després del referèndum, les coses es van complicar. Esgotament, indecisió interna i una gran pressió de l'Estat i dels poders econòmics van anar afeblint l'independentisme. Es va perdre el *momentum* esperant un diàleg i una negociació que mai van estar sobre la taula i que era ingenu esperar. Es va acabar votant el 27 d'octubre una declaració d'independència després de molts dubtes i de moltes dissensions internes que han deixat ferides, però aquesta declaració va quedar sense efecte. Alhora, l'Estat va aplicar el 155, va destituir il·legalment el govern de la Generalitat i va convocar eleccions. El govern de la Generalitat es va dividir entre els que van marxar a l'exili i els que es van presentar a l'Audiència Nacional, tots ells empresonats i acusats de rebel·lió al cap d'uns mesos. Malgrat tot, l'independentisme va tornar a guanyar les eleccions del 21 de desembre, i ho va fer mantenint el percentatge de suport en un context de participació rècord. L'onada de repressió política sense precedents continua i, en paral·lel, el govern espanyol i els tribunals obstaculitzen la formació d'un

Hem de seguir preparant la societat catalana per a la propera finestra d'oportunitat que s'obri per a la independència

Un munt d'estelades a la manifestació de l'11 de març passat a Barcelona, convocada per l'ANC per reclamar un acord de govern entre les forces independentistes AFP

govern que respecti els resultats del 21 de desembre.

Des de l'Assemblea hem defensat visualitzar el conflicte democràtic mantenint la investidura del president Puigdemont. Ens preocupa que si s'acaba escollint un altre president o presidenta de la Generalitat el govern a l'exili perdi legitimitat, força i impacte internacional. Ens preocupa també que el govern de la Generalitat torni a entrar en una lògica autonomista i que les dinàmiques del dia a dia facin que obli l'objectiu de fer efectiva la República Catalana.

Alhora, tan ràpid com sigui possible, hauríem d'intentar entendre què va passar a l'octubre, què va fer que no es tingués la força per fer efectiva la independència per evitar repetir els mateixos errors en el futur. Per exemple, estàvem preparats per recaptar? Potser el sistema estava avançat però van fallar els bancs? Hi ha alternatives de capital econòmic autònom que es puguin pensar i que permetin resistir uns mesos fins que es faci efectiva la independència? També podem fer campanyes positives per intentar que el 43% del suport electoral que té l'unionisme disminueixi, perquè una part d'aquests votants poden estar espantats per la campanya de catastrofisme econòmic que s'ha demostrat falsa i fàrcida de mentides, com ara que el canvi de seus de les empreses reduiria el PIB de Catalunya en un 30%! Cal aconseguir que la majoria de la nostra població sigui immune a les campanyes de por econòmica, alhora que cal preparar-la millor per assumir els costos de la incertesa de la transició.

En definitiva, ens caldrà mantenir-nos fermes, denunciar la injustícia de la repressió i la deriva autoritària de l'Estat, sense caure en el victimisme ni en la paràlisi. Hem de seguir preparant la societat catalana per a la propera finestra d'oportunitat que s'obri per a la independència, aprenent dels errors i consolidant els encerts que també, indubtablement, hem tingut. Benvingut sigui, doncs, el nou setmanari La República que ens ajudarà en aquests objectius. Sort i encerts!

Elisenda Paluzie Presidenta de l'ANC

OPINIÓ

Benvinguda, República!

En l'era de les xarxes socials, els missatges curts i la immediatesa informativa sintetitzada en els mitjans digitals que condicionen la nostra vida, és una gran notícia que aparegui una nova oferta en paper que setmanalment ens permeti llegir tranquil·lament. L'any 2018, aquesta és una opció valenta i per això cal començar felicitant el grup de periodistes que posa en marxa La República, perquè la seva confiança en el producte de ben segur conferirà un valor afegit a l'oferta comunicativa del nostre país.

Necessitem un periodisme de valors, un periodisme rigorós que contrasti les informacions i que s'aproximi al mite de l'objectivitat. El necessitem perquè el moment mediàtic que estem vivint suposa una greu regressió a èpoques i situacions molt fosques en què la mentida, la manipulació i la construcció de relats inventats, ara coneguts com a postveritat, o bé *fake news*, són el pa de cada dia.

Fa poc més d'un mes que vaig ser escollit president de l'AMI. El context polític en què entomo aquest càrrec és totalment excepcional, amb els nostres dirigents polítics i socials, per qui voldria tenir un record ben emotiu, a la presó o a l'exili: Carles Puigdemont, Carme Forcadell, Oriol Junqueras, Jordi Turull, Raül Romeva, Clara Ponsatí, Antoni Comín, Joaquim Forn, Josep Rull, Lluís Puig, Dolors Bassa, Meritxell Serret, Jordi Cuixart, Jordi Sánchez, Marta Rovira i Anna Gabriel. Tenim la legitimitat democràtica per defensar el nostre projecte polític i totes les persones que pateixen l'embat de la repressió. El nostre principal objectiu és que tornin ben aviat a casa.

Cal que ens ajudeu a deixar constància i a explicar tants cops com faci falta la situació de repressió que vivim i que també afecta els alcaldes i alcaldesses, els mestres, els artistes, els periodistes, els pallassos, els bombers... una repressió que no té límit i que pot afectar tothom. Per això, des dels ajuntaments de l'AMI, farem les accions que calgui per explicar al món les mentides i manipulacions que volen associar a un moviment pacífic i cívic, però també ferm i constant.

L'AMI continua caminant, sense por, cap a la independència. Una independència

Foto de família dels alcaldes amb el nou president i el consell executiu de l'AMI, a Tàrraga, el 15 de març passat ➔ ACN

Necessitem un periodisme de valors, un periodisme rigorós que contrasti les informacions i que s'aproximi al mite de l'objectivitat

que ara fa set anys, quan fundàvem l'entitat, pensàvem que era l'única manera de preservar la llengua, la cultura i la nostra manera de fer i de ser. Pensàvem, sobretot, que era la forma de dotar-nos d'un estat que ens possibilités fer millors polítiques socials, econòmiques, sanitàries, energètiques, educatives, mediambientals... per als veïns i veïnes dels pobles i ciutats, la nostra veritable raó de ser.

Avui sabem que la independència en forma de República Catalana és també l'única via que tenim per garantir els drets civils i polítics, els drets més fonamentals. En definitiva, per garantir la democràcia i la llibertat. Una llibertat per la qual no existeixen prou barreres i que més d'hora que tard trobarà la manera d'inundar-ho tot.

Visca Catalunya lliure!

Josep M. Cervera Pinart President de l'Associació de Municipis per la Independència

EL DOSSIER DE LA REPÚBLICA

1842
EL REPUBLICANO

1842
BULLANGUES
Durant la primera meitat del segle XIX es succeeixen una sèrie de revoltes urbanes, les anomenades bullangues, durant les quals es cova el republicanisme català.

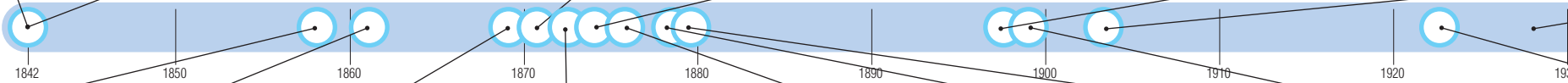
1870
LA CAMPANA DE GRÀCIA

1873
I REPÚBLICA
Després del destronament d'Isabel II i d'una temptativa de canvi dinàstic, el Congrés proclama la República, que es troba molt lluny de les aspiracions populars.

1897
EL DILUVIO

1858
EL TELÉGRAFO

1861
EL AMPURDANÉS

1869
LA FEDERACIÓN

1872
LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

1874
LAS CIRCUNSTANCIAS

1878
LA PUBLICIDAD

1879
DIARI CATALÀ

1898
L'AUTONOMISTA

En clau

republicana

Des de mitjan del segle XIX fins a l'actualitat, una llarga tradició de publicacions periòdiques han reivindicat els ideals republicans en condicions polítiques ben adverses

PERE BOSCH I CUENCA
pbosch@lrp.cat

Ens trobem al 1842, en plena regència d'Espartero. Es tracta d'un moment convuls. Les anomenades *bullangues* posen de manifest el dinamisme i la complexitat de la societat catalana. Si ens cenyim a l'anàlisi del cònsol francès a Barcelona, Ferdinand de Lesseps, la revolta havia estat provocada per "la irritació dels catalans contra els rigors militars del general Zurbano i contra els projectes de negociacions comercials atribuïts al govern de Madrid". "L'establiment de la quinta o llei de reclutament ha

acabat d'excitar els ànims". El moviment comença amb una baralla popular i es transforma en una revolta quan se sent el general Zurbano dir enmig d'un grup d'oficials generals: "Bé pot existir Espanya sense Catalunya." Lesseps també ens parla del contingut popular de la revolta i dels seus líders: "El partit que ha fet aquest moviment és el partit popular i republicà. La junta directiva que n'ha sortit es componia d'obres i homes del poble."

El cònsol francès va exagerar el pes del republicanisme català en aquella revolta, però és ben cert que ens trobem en un moment clau, en el punt d'arrencada del republicanisme cata-

là, que s'alimentarà de les lluites polítiques i socials contra la regència d'Espartero. Tot just aquell any, Ramon Xauradó publica les seves *Bases*, un document de referència, si bé tindrà una difusió molt tardana. De fet, es publicaran a l'exili i no es donaran a conèixer fins força anys després, ja durant la revolució del 1868. Pocs mesos després, Abdó Terrades protagonitza la primera proclama republicana i socialista a la Font del Soc, al terme municipal de Figueres; tot un símbol del paper que jugarà l'Empordà en la penetració dels vents del republicanisme. En qualsevol cas, la revolta finalitzarà amb un balanç sagnant de 1.014 projectils llançats, 462

edificis destruïts o danyats i entre 20 i 30 morts. Però, malgrat tot, els ideals del republicanisme hauran estat sembrats i la llavor acabarà germinant al nostre país, sempre associat a la necessitat d'assolir majors quotes de llibertat i de representativitat política.

És en aquest context que apareix la primera publicació que fa bandera del republicanisme. Es tracta d'*El Republicano*, impulsada per Francesc de P. Cuello i l'empordanès Abdó Terrades. Entre els seus col·laboradors trobem els figuerencs Narcís Monturiol i Joan Tutau, dos personatges que posen de manifest el pes del republicanisme empordanès. *El Republicano*

1904
EL POBLE CATALÀ

1928
L'OPINIÓ

1931
PROCLAMACIÓ DE LA II REPÚBLICA
El 14 d'abril de 1931, dos dies després de les primeres eleccions municipals d'encà del cop d'estat de Primo de Rivera, es proclama la República. El període que s'obre representa la institucionalització dels valors republicans i coincideix amb un moment de modernització de les actituds polítiques i consolidació de la premsa de masses, amb capçaleres que fan un salt endavant considerable.

2018
NEIX LA REPÚBLICA
El 28 d'abril apareix el número zero d'un nou setmanari que respon a la nova realitat política del país, en què el sobiranesme ha esdevingut clarament majoritari.

1923
COP D'ESTAT
El 13 de setembre d'aquell any, el capità general de Catalunya, Miguel Primo de Rivera, encapçala un cop d'estat que comportarà la repressió de qualsevol manifestació catalanista i una censura sistemàtica.

1931
LA HUMANITAT

1936-1975
GUERRA CIVIL I FRANQUISME
El 18 de juliol, alguns generals s'aixequen contra el govern de la República, amb la qual cosa s'enceta una guerra civil de tres anys i una dictadura de gairebé quatre dècades en què la flama del republicanisme només es mantindrà a l'exili, mentre que a l'interior del país serà bandejada del tot. Aquesta circumstància es mantindrà després del 1975, tot i la mort del dictador.

Els atacs a la corona

▶ Durant bona part del segle XIX i el XX, la premsa es va veure sotmesa a la censura i a les sancions constants. Els textos més perseguits eren els que feien referència a la institució monàrquica, que era «sagrada i inviolable», segons la Constitució del 1876. En un article publicat al diari *El Progreso* el 1918 es feia referència, de manera sarcàstica, al blindatge de la corona: "Ahr va ser denunciada *La Lucha* per haver ofès el rei. No obstant això, *La Aurora* va ser denunciada per injúries al fill de na Cristina. I, en canvi, *El Progreso* va rebre una comunicació del jutjat en què se'ns considera reus d'un delict de lesa majestat."

Socis de l'Ateneu Empordanès visiten *El Diluvio* ➔ BRANGULÍ / ANC

moment àlgid durant la Segona República, en bona part a remolc de l'embranchida que assoleix la premsa comarcal. A partir del 14 d'abril del 1931, amb l'establiment d'un règim republicà per al conjunt de l'Estat, el republicanisme esdevé oficialista; però, al mateix temps, afloren un munt de matisos. La consolidació de la llibertat de premsa permet que el sector creixi sense entrebancs i que avanci decididament cap a la modernització, amb diaris molt més visuals, publicacions especialitzades i la potenciació de gèneres informatius innovadors, com ara l'entrevista, el reportatge i la crònica. Tot i això, la repressió posterior al 6 d'octubre del 1934 és un bon vaticini d'allò que es produirà a partir del 1939, quan el republicanisme i tot allò que representa serà bandejat del tot, reduït a la memòria col·lectiva. Amb la transició democràtica, el règim monàrquic esdevé un dels pilars innegociables, juntament amb el paper de l'exèrcit i la unitat de l'Estat.

El republicanisme s'ha vist, durant molts anys, reduït a una proposta gairebé residual. No deixa de resultar simptomàtic que el 2011, en una enquesta de la revista *Presència* sobre la memòria de la Segona República, l'aleshores diputat de CiU Santi Vila qualificà el debat republicà de "divertiment intel·lectual". El procés encetat pel nostre país ha donat, però, un nou sentit a la República, en aquest cas associat a la reivindicació d'un estat propi, que apareix associat a la forma de govern republicana. És en aquest nou escenari que el setmanari *La República* vol recollir el testimoni de tantes i tantes publicacions, però adequant-se a la nova realitat d'un país que ja viu en clau republicana.

tenia un precedent en les *Hojas Sueltas*, si bé aquestes es publicaven de manera esporàdica, sense continuïtat. En els primers números d'aquesta publicació, que es conserven a l'Arxiu Municipal de Barcelona, podem trobar els primers escrits del republicanisme català, amb un marcat accent social.

El Republicano obre una llarga llista de capçaleres que, amb denominacions diverses, assumiran l'ideari republicà. La major part d'aquestes publicacions tenen una durada molt curta, assetjades per la repressió governamental i les precarietats econòmiques, però posen de manifest, tal com ha assenyalat l'historiador Joan

B. Culla, "la progressiva maduració ideològica del democratism radical i la coordinació del periodisme republicà català amb l'espanyol i, àdhuc, internacional". Aquest corrent penetra amb força arreu del territori.

La revolució de setembre del 1868 permet obrir un breu parèntesi de llibertats i es converteix en un terreny abonat per a l'expansió dels ideals i la premsa republicana. Però, paradoxalment, també enceta un període de divisions, de corrents enfrontats que es concretaran en una enorme proliferació de capçaleres. Malgrat tot, és durant el període de la Restauració monàrquica quan es produeix l'eclosió de les grans capçaleres republicanes,

un procés que cal vincular molt més al dinamisme de la societat civil i a l'eclosió de la societat de masses que no pas a les condicions polítiques, altrament negatives per a la llibertat d'expressió. De fet, entre el 1902 i el 1923, en què hi havia una suposada normalitat constitucional, el país només va viure sense les garanties suspeses durant tres anys sencers (el 1904, el 1914 i el 1915). En tot cas, és en aquest context hostil quan es consoliden algunes capçaleres que es converteixen en autèntics referents dels sectors progressistes, com ara *La Publicidad*, *El Progreso* i *El Diluvio*. El procés de catalanització de la premsa republicana és progressiu i té el seu

EL DOSSIER DE LA REPÚBLICA EN CLAU REPUBLICANA

Ramón Cotarelo

Polítòleg, historiador, escriptor i catedràtic emèrit de Ciència Política i de l'Administració de la UNED. S'ha declarat a favor del procés català.

“ En una república tots els ciutadans són iguals i tenen el mateix dret a participar

“ La seva oposició és qualsevol monarquia, que implica un rei i tenir sotmesos els seus súbdits

“ Catalunya s'ha organitzat sempre com un règim representatiu

Borja de Riquer

Historiador especialista en història espanyola i catalana dels segles XIX i XX. Va ser un dels experts que van lluitar pels papers de Salamanca.

“ Existeix una tradició catalana de defensa de la representativitat política enfront de la monarquia

“ Quan la monarquia no actua com a àrbitre i enfronta els uns amb els altres, es deslegitima

“ És una irracionalitat que el càrrec més important d'un país sigui algú que no ha estat triat

Eulàlia Solé

Polítòloga i professora del departament de Ciències Polítiques i Socials de la Universitat Pompeu Fabra.

“ La república implica govern del poble, separació de poders i que la gent se senti lliure

“ Tothom ha de saber amb quines normes es juga, però aquestes normes ens han de fer iguals

“ No neix de l'antimonarquia, però sí que té un valor que són incompatibles amb la monarquia

La 'res publica' o un país on el poder resideix en el poble

La república, terme que prové del llatí 'res publica' i que significa 'la cosa pública', implica deixar enrere una monarquia anacrònica, però sobretot comporta la voluntat de perfeccionar la democràcia i de cedir poder i control als ciutadans

SARA MUÑOZ
smunoz@lrp.cat

En els darrers anys s'ha disparat el nombre de catalans que anhel·len viure en una nova república. No consta cap xifra oficial més enllà dels dos milions d'electors que el 21 de desembre van apostar per les forces que volen conduir Catalunya cap a la independència, però no cal cap estudi demoscòpic per constatar que gran part del poble català vol fer un salt endavant i apostar per una nova manera de governança. Què significa, però, transformar el país en una república? Implica només prescindir de la monarquia dels Borbons o comporta altres elements? Diversos historiadors i politòlegs ens responen. Que viure en una república engloba

enterrar la figura del rei com a cap de l'estat és el factor que tothom té al cap. “La república no neix de l'antimonarquia en si mateixa, però defensa uns valors que són absolutament incompatibles amb aquesta institució”, assenyala la politòloga Eulàlia Solé. El discurs de Felip VI del 3 d'octubre encara fa més ampla la bretxa entre el monarca i una part important de la societat catalana. “Quan un monarca actua només a favor d'uns quants en lloc de fer d'àrbitre, es deslegitima per complet”, assenyala l'historiador Borja de Riquer. El també historiador i advocat Josep Cruanyes reforça la teoria en subratllar que aquell discurs “va reblar el clau, incriminant milers de persones que només volien votar pacíficament”.

Però la construcció d'una repúbli-

ca seria una fita poc ambiciosa si només aspirés a superar la monarquia. El politòleg Jordi Muñoz explica que el republicanisme “és una manera de concebre com s'haurien de governar les societats”: “Implica autogovernar-te i prendre decisions, alhora que lliga amb l'accés al coneixement de tothom per poder dominar la teva vida, el respecte a les llibertats individuals, l'emancipació de la dona...” A l'antiga Grècia ja es parlava de “govern del poble i per al poble” i aquesta font d'inspiració segueix intacta. En la futura república catalana, les decisions s'haurien de prendre col·lectivament i s'haurien de veure reflectides en fets reals. Les decisions dels poders públics tenen sentit en el moment en què estan pensades per servir els interessos de la comunitat.

Jordi Muñoz

Polítleg i professor de Ciència Política a la Universitat de Barcelona. És expert en demoscòpia electoral.

“El republicanisme és una tradició política pròpia de Catalunya

“Va més enllà de no tenir rei i implica fer ciutadans lliures que no estan sotmesos a un poder

“Comporta elements com l'emancipació de la dona i la insistència en l'educació

Margarida Colomer

Historiadora i professora de ciències socials. Està especialitzada en la història contemporània de la comarca del Maresme.

“La república és el govern del poble i mai en la història una monarquia ho ha estat

“La confederació entre nous estats és possible, però sempre que es faci de baix a dalt

“Mai en la història havíem arribat tan lluny com a poble, malgrat les dificultats

Josep Cruanyes

Advocat, historiador i actual president de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics. És el flagrant vicepresident de l'ANC.

“La república implica la sobirania de Catalunya, sense patir les limitacions de l'Estat espanyol

“Ha de ser una eina per fer que la participació sigui efectiva i per aprofundir en avenços socials

“Tenim assumits els valors republicans com a societat oberta i justa i no els perdrem

Manifestació convocada el dia 11 de març per l'ANC en favor de la república ORIOL DURAN

“Parlem d'un espai on la gent senti lliure, on s'actui pensant en el bé comú. Un país on el poder no sigui arbitrari, on tothom sigui igual en drets, que no vol dir ser homogenis, perquè ser iguals no pot anar en detriment de la llibertat”, descriu Eu-

làlia Solé, que afegeix que una república “mai pot posar en dubte que s'han de garantir els drets socials i econòmics”. La historiadora Margarida Colomer cita Pi i Maragall per reforçar que la república “ha de començar per la llibertat en un mateix;

després ve la de la família i després la del poble”.

“La participació ciutadana ha de ser més efectiva; ara és representativa i prou”, reivindica Josep Cruanyes. “Ha de ser una eina per millorar i re-fermar els avenços socials”, afegeix, i

recorda que alguns ajuntaments han fet passes per implementar aquest model tot i que “topen amb un control excessiu de l'administració local per part de l'Estat”.

El polítleg Ramón Cotarelo recorda que “al significat de la paraula hi ha l'essència de la cosa: la república és el govern dels assumptes de tots per a tots, l'àmbit de les relacions públiques, de l'esfera pública, de la ciutadania i dels seus drets”. Tot i que beu de la Grècia clàssica, amb referents com Plató, en el que realment s'emmiralla és en la revolució francesa i en personatges com Montesquieu (gran ideòleg de la separació de poders) i Voltaire. En el cas de Catalunya, recorda Borja de Riquer, l'any 1641 ja es va ensumar una certa república quan Pau Claris la va proclamar amb l'objectiu de situar Catalunya sota la protecció del rei de França. El 1931, Francesc Macià va proclamar la República Catalana.

En temps recents, i amb la finalitat de sobreviure, algunes monarquies han pres formes republicanes, diu Cotarelo, tot citant Suècia i el Regne Unit. “Hi ha monarquies simbòliques però en el cas que ens afecta estem parlant del cap de l'exèrcit”, conclou Margarida Colomer.

EL DOSSIER DE LA REPÚBLICA EN CLAU REPUBLICANA

Les xarxes empenyen el procés

Les xarxes socials han extrapolat al món el procés català fins a arribar a convertir-lo en 'trending topic' mundial en moltes ocasions, alhora que esdevenen una eina clau per donar cos a les mobilitzacions de país

SARA MUÑOZ
smunoz@lrp.cat

Si el món acumula cada cop més coneixement sobre el procés català és, sens dubte, gràcies al boom de les xarxes socials. Si en els darrers mesos els catalans han pogut improvisar concentracions multitudinàries al carrer ha estat, i tothom n'és conscient, gràcies a la velocitat amb què les convocatòries s'estenen principalment per Twitter i pels grups de WhatsApp. Les xarxes socials han agafat un paper principal en aquesta realitat social emergent. Contribueixen a estendre la informació, però també poden ser culpables d'elevat els nivells d'angoixa. "Sense les xarxes socials, el procés no existiria." Són paraules que la periodista Mariola Dinarés, conductora d'un programa sobre tendències socials a Catalunya Ràdio, sent dir sovint als experts que hi convoca. Ella parla del fenomen del contagi digital: "Quan hi ha eufòria, tothom mira les xarxes i està eufòric; si hi ha desànim, les xarxes s'impregnen de desànim i també s'encomana."

ALIMENTAR L'ARGUMENTARI

Tant la Mariola Dinarés com en Joan Martí, cofundador de l'empresa MarfiCom i expert en xarxes socials, assenyalen el risc gairebé inherent que comporta per als usuaris caure en el parany de creure que "tothom pensa com jo". "Seguim a la gent que parla com nosaltres -indica Martí- i això alimenta el nostre argumentari, fent-nos creure que sempre tenim raó. I podem arribar a oblidar-nos d'escoltar aquell que no pensa com jo". "Entrem en la bombolla del «tothom pensa com jo», coincideix plenament Dinarés, que considera que ens cal "molta pedagogia per sortir precisament d'aquesta bombolla".

Joan Martí assenyalava també que molts usuaris de les xarxes socials "ni tan sols són conscients de la força que aquest instrument té ni de les conseqüències que pot tenir allò que hi publiquem, ja que deixa rastre". I es mostra confiat que les persones que poden tenir un paper clau en el procés català "tenen una estratègia meditada i responsable pel que fa a l'ús de les xarxes socials".

Si més no, sembla que alguns dels comptes de Twitter que donen nom

Un brindis per la república, en l'acte organitzat fa uns dies a Santa Coloma de Gramenet. JUANMA RAMOS

a grups organitzats a favor de la república catalana tenen clar el paper que actualment juguen a les xarxes. És el cas, per exemple, de Bombers per la República, un compte que a Twitter té 46.000 seguidors i que és l'altaveu d'una de les sectorials de l'Assemblea Nacional Catalana. L'integren un centenar de bombers que són socis de l'ANC, i molts altres que s'hi han anat adherint. El dels bombers és un dels col·lectius que s'ha guanyat el respecte i el suport d'una

part important del poble català: "Sobretot a partir de l'1 d'octubre, quan vam decidir exercir un paper mediador, però, veient l'actitud de certa policia, vam optar per protegir la nostra gent", afirmen des de Bombers per la República. Aquests professionals van passar a ser herois. Una imatge que va sortir reforçada el 10 d'octubre, quan 400 bombers es van plantar amb la granota de feina a les portes del Parlament. A les xarxes socials, relaten, reben alguns in-

sults (la majoria de gent de fora de Catalunya), però sobretot, mostres de suport. La discrepància, si es fa des de l'educació, és ben rebuda. Són conscients que sense les xarxes socials no tindrien "tanta repercussió".

Altres col·lectius que només tenen sentit en tant que existeixen les xarxes són Birres per la República i Raons per la República. Recentment, els dos col·lectius van organitzar un acte conjunt a Santa Coloma de Gramenet. Aquestes organitzacions, que de vegades tenen menys gent al darrere de la que sembla si es mira l'impacte a les xarxes, comparteixen que l'univers 2.0 és una bona oportunitat per ajudar a construir la república catalana. Birres per la República organitza xerrades per tot el territori, sovint amb convidats, i Raons per la República busca el frec a frec amb la població, però també disposa d'un xat per resoldre dubtes. Tots dos estan sota el paraigua d'un altre compte: CNI Catalunya. L'humor mai és absent.

L'ajuntament fictici més seguit

Els usuaris habituals de les xarxes socials, i en especial aquells que tenen interès pel procés català, no poden apartar els ulls aquests dies dels comptes que s'han creat al voltant del municipi imaginari de Sant Esteve de les Roures, un poble que només és real per als guàrdies civils que van fer l'informe de l'1 d'octubre. Darrere el compte de l'ajuntament del poble fictici, amb 30.000 seguidors, hi ha l'Arnau, un jove de 18 anys estudiant d'enginyeria informàtica que somia ser guionista del *Polònia*. Ell mateix confessa que no s'esperava la repercussió de la seva iniciativa i insta tots els catalans a "no perdre el sentit de l'humor": "Ens fa molta falta en moments difícils." La Guàrdia Civil es va arribar a prendre seriosament el compte.

SEMPRE HEM DONAT EL NOSTRE SUPORT AL MÓN EDITORIAL DE LES COMARQUES GIRONINES
I HEM CONTRIBUÏT A IMPULSAR I A CONSOLIDAR LES NOVES INICIATIVES
EMPRESARIALS SORGIDES EN AQUEST ÀMBIT.
PER AIXÒ DESITGEM UN GRAN ÈXIT
I UNA LLARGA VIDA A
LA REPÚBLICA

118044-1186078T

Diputació de Girona

LA REPÚBLICA

MEGAGRÀFIC

REPÚBLIQUES DEL MÓN República: (del llatí 'la cosa pública') és una forma de govern representativa, en

IRLANDA

1916 Als carrers de Dublín es va produir una rebel·lió armada com a conseqüència del desacord amb la participació del Regne Unit en la Primera Guerra Mundial. Es van prendre edificis oficials, i James Connolly i Patrick Pearse van declarar la creació de la República d'Irlanda des de l'edifici de Correus de Dublín.

1919-1922 Guerra d'independència contra la Gran Bretanya. El govern britànic, veient que la situació se li escapava de les mans, va accedir a negociar una treva.

Per la part irlandesa, la va negociar Michael Collins, en representa-

Michael Collins

ció del Sinn Féin. Després hi va haver una guerra civil a la part sud de l'illa, on el mateix Collins va morir assassinat. La Gran Bretanya va reconèixer la sobirania irlandesa sobre tota l'illa, però va exigir la creació d'un estat transitori que va comprendre els sis comtats del nord, de majoria protestant.

En la dècada del 1930, Irlanda va aconseguir la independència legislativa del Regne Unit, mentre que

Irlanda del Nord va romandre al costat del Regne Unit, després d'un referèndum. Això va significar successives resurreccions de l'IRA (Exèrcit Republicà Irlandès).

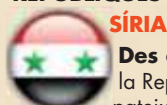
El 1948, l'Estat Lliure Irlandès es va convertir en la República d'Irlanda.

CAPITAL: DUBLÍN

POBLACIÓ: 4,5 milions d'habitants

REPÚBLIQUES EN GUERRA

SÍRIA

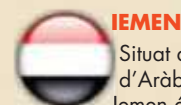
Des del març del 2011, la República Àrab de Síria pateix una guerra que es va iniciar després de l'anomenada Primavera Àrab.

El 1945 Síria va aconseguir la independència i la proclamació d'una república parlamentària. Tot i això, es van succeir diversos cops d'estat i la creació d'una República Àrab Unida amb Egipte (1958-1961). Després del referèndum constitucional, es va constituir la República Àrab de Síria, enmig d'una gran inestabilitat.

Des de la dècada del **1970**, la família Al-Assad, del partit Baas Àrab Socialista, ostenta el poder. Primerament, Hafiz al-Assad (1971-2000) i ara el seu fill, l'actual mandatari, Baixar al-Assad.

CAPITAL: DAMASC

POBLACIÓ: 22 milions d'habitants (abans de la guerra)

IEMEN

Situat al sud de la península d'Àràbia, la República del Iemen és el país més pobre del món àrab i el que pateix una de les pitjors crisis humanitàries del món. Des del 2014, és l'escenari de violents enfrontaments d'una guerra que enfronta els houthis, que tenen el suport de l'Iran, amb el govern iemenita. L'Àràbia Saudita també n'és el principal actor i dona suport a l'actual govern iemenita.

CAPITAL: SANÀ

POBLACIÓ: 27,5 milions d'habitants

ESTATS UNITS

La Declaració d'Independència dels Estats Units, aprovada el **4 de juliol del 1776**, va ser redactada

per Thomas Jefferson seguint els principis revolucionaris exposats per polítics teòrics com Locke i Montesquieu. En aquest text s'exposaven els motius pels quals Anglaterra els obligava a prendre aquesta determinació. El primer president dels Estats Units.

La constitució es va aprovar el **1787**. Els estats sorgits de la independència de les tretze colònies nord-americanes es van convertir en una república federal.

Actualment, els Estats Units són una república federal constitucional presidencialista. El govern està estructurat com a democràcia representativa. Els dos grans partits polítics són el Demòcrata i el Republicà. L'actual president és Donald Trump.

CAPITAL: WASHINGTON
POBLACIÓ: 325 milions d'habitants

Donald Trump

Hugo Chávez

VENEÇUELA

La República Bolivariana de Veneçuela es va independitzar

d'Espanya el **1821**.

El chavisme: Hugo Chávez va governar la República Bolivariana de Veneçuela entre el **1999** i el **2013**. Sempre va declarar que s'inspirava en les idees de Simón Bolívar, amb especial èmfasi en la noció de sobirania popular. El chavisme, però, incorpora idees d'altres líders de l'esquerra com Marx, Lenin, Che Guevara, Gramsci i Fidel Castro. L'actual president, Nicolás Maduro, segueix la mateixa línia que el seu antecessor, que va morir el 2013. Les polítiques exercides tenen una forta oposició al país.

CAPITAL: CARACAS

POBLACIÓ: 28 milions d'habitants

REPÚBLICA CATALANA

Proclamada el 1641 per Pau Claris, el 1931 per Francesc Macià, el 1934 per Lluís Companys i el 2017 amb Carles Puigdemont com a president de la Generalitat, que en va suspendre els efectes esperant una negociació amb l'Estat espanyol.

REPÚBLIQUES AFRICANES (amb presidents eterns en el càrrec)

GUINEA EQUATORIAL (república presidencialista en el marc d'una dictadura militar)

El 1968, per la pressió dels nacionalistes equatoguineans i les Nacions Unides, es va independitzar de l'Estat espanyol. Aquell mateix any, va néixer la República de Guinea Equatorial.

El president de Guinea Equatorial, Teodoro Obiang, fa **37 anys** que ocupa el poder, des que es va alçar contra el seu tiet, Francisco Macías.

Robert Mugabe a **ZIMBABWE**, Jose E. dos Santos a **ANGOLA** o Paul Biya al **CAMERUN** són alguns dels molts casos en què els presidents de països africans s'eternitzen en el càrrec.

Teodoro Obiang Nguema

La República més antiga: **SAN MARINO**. Fundada l'any 301 és la nació amb la constitució més antiga, que data del 1600. Té 32.000 habitants.

ROMA

Es proclama la primera república de la història el 509 a.c. Va servir per posar fi a la monarquia i expulsar el rei Lluci Tarquini el Superb.

REPÚBLICA BANANERA

L'escriptor nord-americà William Sydney Porter, àlies O. Henry, va fer servir aquest terme el 1904 en el conte *L'almirall*. Si bé la història se situa a Anxúria, una "petita república bananera marítima" de

ficció, es creu que Porter es va inspirar en Hondures. L'expressió va passar a fer referència a països monoprodctors (en la majoria de casos de bananes), amb institucions governamentals dèbils i amb alts índexs de corrupció.

Adela Genís agenis@lrp.cat
Lluís Romero infografia

la qual el càrrec de cap d'estat no és hereditari ni vitalici, sinó resultat d'una elecció popular, directa o indirecta

REPÚBLIQUES BÀLTIQUES

LITUÀNIA va ser la primera a esdevenir independent, el **1990**. Després va ser el torn de Letònia, que va seguir els seus passos i, finalment, Estònia, que es va proclamar independent de la Unió Soviètica el **1991**.

23 d'agost del 1989

Via Bàltica. Cadena humana que anava des de Víliaus fins a Tallinn passant per Riga per exigir la independència dels Països Bàltics.
CAPITAL: VÍLNIUS
POBLACIÓ: 2,8 milions d'habitants

ESTÒNIA: 1,3 milions d'habitants
CAPITAL: TALLINN

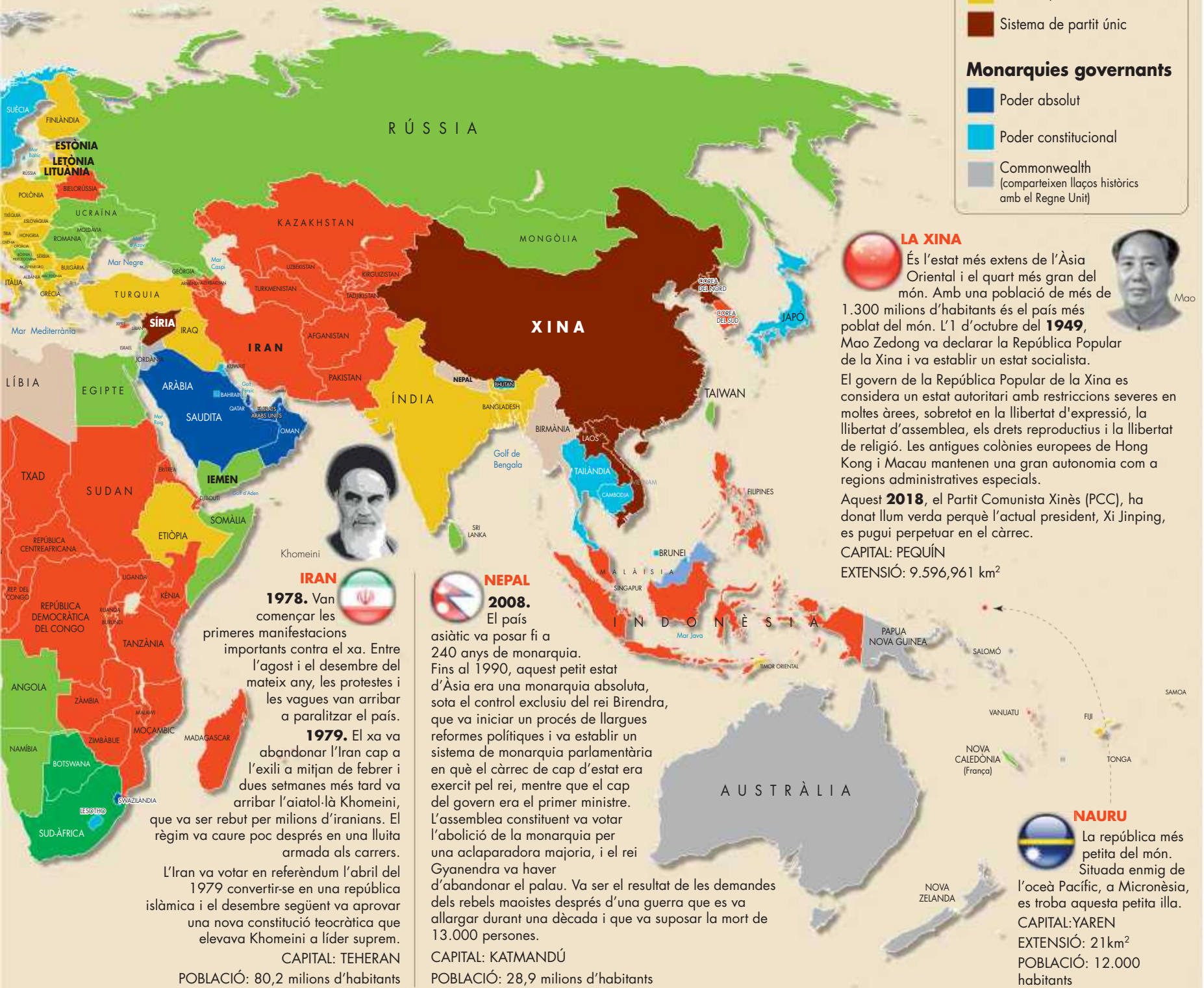
LETÒNIA: 1,9 milions d'habitants
CAPITAL: RIGA

Repúbliques segons el sistema de govern

- Sistema presidencialista
- Presidència executiva
- Sistema semipresidencialista
- Sistema parlamentari
- Sistema de partit únic

Monarquies governants

- Poder absolut
- Poder constitucional
- Commonwealth (comparteixen laços històrics amb el Regne Unit)

LA XINA
És l'estat més extens de l'Àsia Oriental i el quart més gran del món. Amb una població de més de 1.300 milions d'habitants és el país més poblat del món. L'1 d'octubre del **1949**, Mao Zedong va declarar la República Popular de la Xina i va establir un estat socialista.
El govern de la República Popular de la Xina es considera un estat autoritari amb restriccions severes en moltes àrees, sobretot en la llibertat d'expressió, la llibertat d'assemblea, els drets reproductius i la llibertat de religió. Les antigues colònies europees de Hong Kong i Macau mantenen una gran autonomia com a regions administratives especials.
Aquest **2018**, el Partit Comunista Xinès (PCC), ha donat llum verda perquè l'actual president, Xi Jinping, es pugui perpetuar en el càrrec.
CAPITAL: PEQUÍN
EXTENSIÓ: 9.596,961 km²

IRAN
1978. Van començar les primeres manifestacions importants contra el xa. Entre l'agost i el desembre del mateix any, les protestes i les vagues van arribar a paralitzar el país.
1979. El xa va abandonar l'Iran cap a l'exili a mitjan de febrer i dues setmanes més tard va arribar l'ayatol·là Khomeini, que va ser rebut per milions d'iranians. El règim va caure poc després en una lluita armada als carrers.
L'Iran va votar en referèndum l'abril del 1979 convertir-se en una república islàmica i el desembre següent va aprovar una nova constitució teocràtica que elevava Khomeini a líder suprem.
CAPITAL: TEHERAN
POBLACIÓ: 80,2 milions d'habitants

NEPAL
2008. El país asiàtic va posar fi a 240 anys de monarquia. Fins al 1990, aquest petit estat d'Àsia era una monarquia absoluta, sota el control exclusiu del rei Birendra, que va iniciar un procés de llargues reformes polítiques i va establir un sistema de monarquia parlamentària en què el càrrec de cap d'estat era exercit pel rei, mentre que el cap del govern era el primer ministre. L'assemblea constituent va votar l'abolició de la monarquia per una aclaparadora majoria, i el rei Gyanendra va haver d'abandonar el palau. Va ser el resultat de les demandes dels rebels maoistes després d'una guerra que es va allargar durant una dècada i que va suposar la mort de 13.000 persones.
CAPITAL: KATMANDÚ
POBLACIÓ: 28,9 milions d'habitants

NAURU
La república més petita del món. Situada enmig de l'oceà Pacífic, a Micronèsia, es troba aquesta petita illa.
CAPITAL: YAREN
EXTENSIÓ: 21km²
POBLACIÓ: 12.000 habitants

FRANÇA
La República Francesa va néixer el 1792, després que el 1789 s'eliminessin les restes del sistema feudal amb l'abolició dels privilegis senyorials. És una de les primeres repúbliques de la història moderna. Actualment, França és

una república semipresidencialista que es divideix en divuit regions, a més dels anomenats territoris d'ultramar. L'actual president francès és Emmanuel Macron.
CAPITAL: PARÍS
POBLACIÓ: 66 milions d'habitants

ALEMANYA
Durant el segle XIX es conforma la unificació de diversos estats alemanys. El 1919 es proclama la República de Weimar. Després de la Segona Guerra Mundial i de la partició del país, el 1990

es produeix l'enderroc del mur que separava Berlín i arriba la reunificació. L'actual presidenta és Angela Merkel, que ocupa el càrrec des del 2005.
CAPITAL: BERLÍN
POBLACIÓ: 82,6 milions d'habitants

EL REPORTATGE

Un país que respon

TERESA MÁRQUEZ
mtmarquez@lrp.cat

La Maria té 70 anys i llueix un mocador groc al coll. També porta un llaç del mateix color a la brusa i em comenta que al balcó de casa té penjats un domàs i una pancarta per reclamar la llibertat dels presos polítics. “Si el poble no defensa aquells a qui han tancat a la presó o a qui han obligat a marxar del país per defensar les nostres idees, qui ho farà?”, diu, i em pregunta si sé on hi ha l'estand amb la caixa de resistència, també coneguda com a caixa de solidaritat, que assumeix el pagament de les sancions imposades per l'Estat. “Hi vull

posar cinc euros, no és gaire, però si tothom fa el gest serem imparables”, explica. La implicació total de la Maria en la mobilització social contra l'empresonament i l'exili dels líders catalans és l'exemple clar de com la repressió judicial i la campanya de la por orquestrada pel govern espanyol no troba terreny abonat a Catalunya.

IMAGINACIÓ AL PODER

Desenes d'iniciatives s'han anat sumant des de fa sis mesos per fer més visible l'anomalia, en una autoanomenada democràcia madura, de la repressió ideològica. “És extraordinari com la gent s'implica fent propostes de tota mena”, destaca la vicepresidenta d'Òmnium Cultural, Marina Llansana, que afegeix: “Des de la junta de l'entitat es debaten i s'inten-

L'empresonament i l'exili dels líders civils i polítics catalans ha generat des de fa sis mesos una onada d'accions que visualitzen el compromís ciutadà i que va molt més enllà de les aportacions econòmiques

Rebel·lió Malversació

ORIOL JUNQUERAS

Vicepresident de la Generalitat (en presó provisional)

Rebel·lió Malversació

JOAQUIM FORN

Conseller d'Interior (en presó provisional)

Rebel·lió Malversació

RAÏL ROMEVA

Conseller d'Afers Exteriors (en presó provisional)

Rebel·lió Malversació

JORDI TURULL

Conseller de la Presidència (en presó provisional)

Rebel·lió Malversació

JOSEP RULL

Conseller de Territori (en presó provisional)

Rebel·lió Malversació

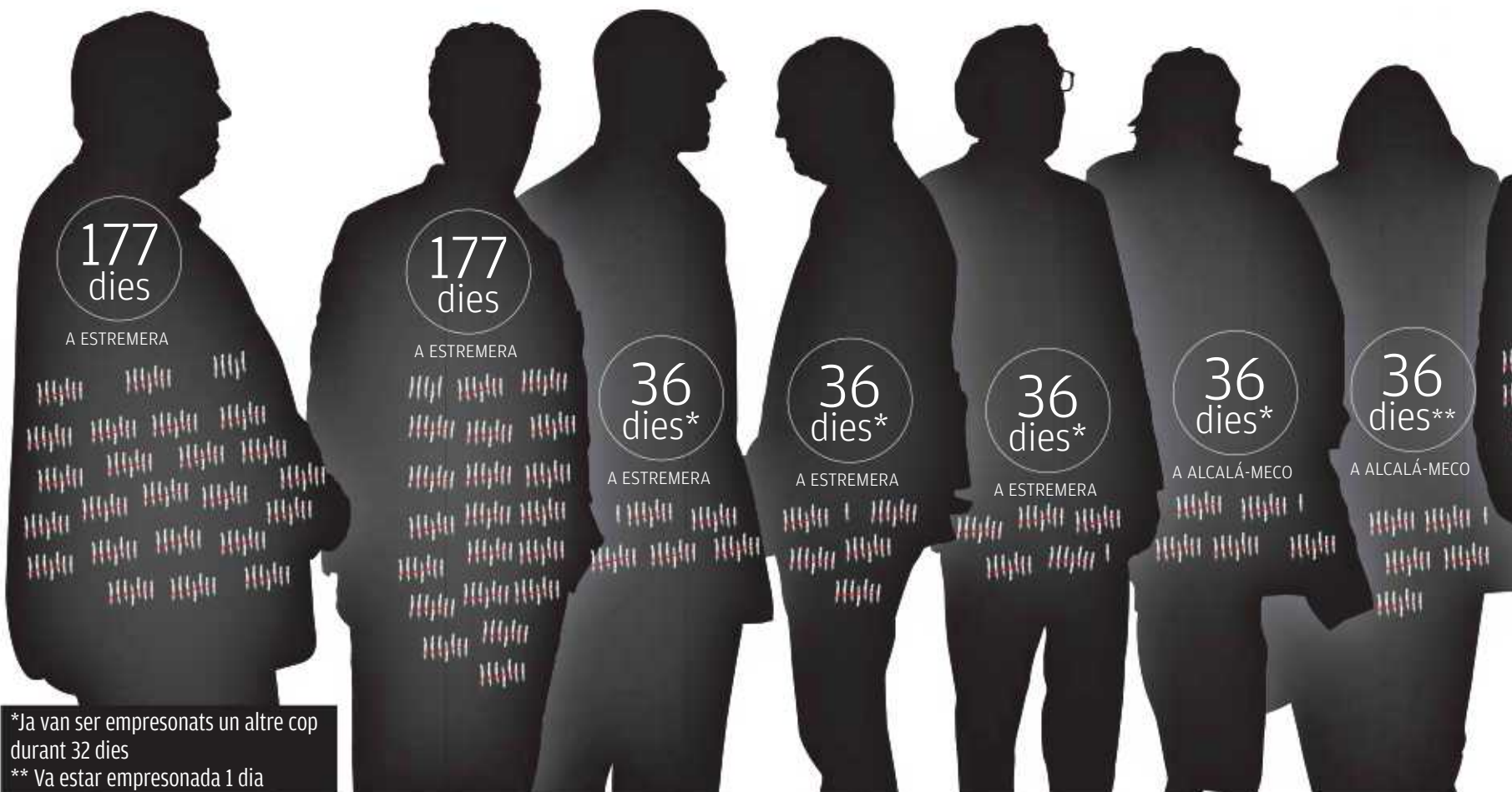
DOLORS BASSA

Consellera de Treball, Afers Socials i Família (en presó provisional)

Rebel·lió

CARME FORCADELL

Expresidenta del Parlament (en presó provisional)

*Ja van ser empresonats un altre cop durant 32 dies
** Va estar empresonada 1 dia

La repressió judicial i la campanya de la por orquestrada pel govern espanyol no troben terreny abonat a Catalunya

ta donar sortida a la majoria de propostes per optimitzar al màxim l'esforç que hi destinen els organitzadors." Òmnium Cultural, juntament amb l'ANC, gestiona les aportacions econòmiques de la caixa de solidaritat que serveix per pagar les fiances judicials. Una segona caixa, la de l'exili, afronta les despeses de la defensa i la seguretat dels polítics catalans escampats arreu d'Europa i encapçalats pel president, Carles Puigdemont. Tal com recorda Llansana, en el marc de la campanya *Us volem a casa* s'han aplegat tot tipus d'activitats ideades per fer front a les despeses que les famílies dels presos i els exiliats han d'assumir per anar-los a visitar.

La llista d'iniciatives és llarga i inclou concerts, conferències, milers de globus a l'estadi del Camp Nou, cadenes humanes, una marxa per relleus entre Barcelona i les presons d'Estremera, Soto del Real i Alcalá-Meco, venda de tot tipus de marxandatge, els coneguts com a sopsars grocs, les concentracions periòdiques amb interpretacions musicals com *El Cant dels ocells* o les roses grogues de fa uns dies per Sant Jordi. "Tot plegat ens ajuda a lluitar contra l'oblit", constata la representant d'Òmnium Cultural.

Des de l'ANC, l'actual vicepresident, Pep Cruanyes, i el fins ara portaveu, Agustí Alcoberro, destaquen que malgrat "els atacs i les amenaces que venen de Madrid, aquest poble ha superat la por". "La gent omple els carrers en cada convocatòria i respon així als embats d'un Estat que encara no ha entès que el canvi és imparable", asseguren.

TOSSUTS I ALÇATS

El novembre es va crear l'Associació Catalana de Drets Civils (ACDC), integrada pels familiars dels empresonats i dels exiliats amb la voluntat de ser l'altaveu en defensa dels seus drets i també de garantir la millor gestió dels recursos obtinguts. Durant aquests mesos, s'han fet presents en multitud d'actes arreu del país per denunciar la parcialitat de la justícia espanyola fonamentada en uns càrrecs tergiversats o directa-

L'exili i la persecució arreu d'Europa

► Si la imatge més impactant de la repressió de l'Estat és la dels presos polítics, la que ha assegurat la internacionalització del procés és la dels exiliats. El grup l'encapçala el president, Carles Puigdemont, pendent de la decisió d'extradició a Espanya des d'Alemanya, on va ser detingut quan tornava a Bèlgica, país on ha instal·lat la seva residència. El períple de Puigdemont com a exiliat va començar el 29 d'octubre, juntament amb el dels consellers Toni Comín, Lluís Puig, Clara Ponsatí i Meritxell Serret. Detingut el 25 de març com a conseqüència d'una euroordre d'extradició dictada pel jutge Llarena el 23 de març, Puigdemont va estar empresonat fins al 5 d'abril a la presó de Neumünster i va ser posat en llibertat sota fiança després que el tribunal de Schleswig-Holstein va desestimar el delictes de rebel·lió. Els consellers Comín, Puig i Serret continuen a Brussel·les pendents de la decisió sobre la seva extradició, una situació idèntica a la de Clara Ponsatí a Escòcia. D'altra banda, la dirigent de la CUP Anna Gabriel va marxar a Suïssa a finals de febrer per no declarar davant del Tribunal Suprem i la secretària general d'ERC, Marta Rovira, va seguir les seves passes el 23 de març. Rovira també té una euroordre d'extradició.

ment inventats. I també han parlat del patiment amb què han de viure. "Iniciatives com #Noesteusols, que demana l'enviament de cartes als presos o la darrera campanya *Europe make a move* perquè les cancelleries europees s'omplin de missives de suport a l'autodeterminació són molt importants", recorda Ferran Civit, parella de la consellera Meritxell Serret. Civit defensa l'estratègia d'internacionalitzar el procés "per obligar la justícia espanyola a treure's la màscara".

LA POR NO ÉS CAP OPCIÓ

Del mateix parer és Laura Masvidal, esposa del conseller Joaquim Forn i una de les veus més conegudes de l'associació. "Els missatges de suport, l'ajuda d'arreu en forma de desenes d'actes i l'escalf de la gent han anat creixent en aquests sis mesos", recorda. "Reconec que em feia por que la implicació social s'anés refredant amb el temps, perquè hauria estat una reacció molt humana, però la gent aguanta i això és increïble", diu.

Masvidal manté que des de la presó, els represaliats no són conscients de la repercussió que hi ha al carrer per reclamar la seva llibertat. "La informació els arriba molt filtrada i desordenada, però jo repeteixo a en Joaquim que quan surti tindrà una rebuda com la dels Beatles!", diu, i reconeix que per als familiars: "La vida se'ns ha girat del revés, perquè hem de compaginar, i no sempre amb èxit, una agenda pública brutal amb la nostra vida privada". "Aquesta muntanya russa emocional ens acabarà passant factura, però hem de continuar endavant", manté.

Rebel·lió

JORDI SÀNCHEZ

Expresident de l'ANC
(en presó provisional)

Rebel·lió

JORDI CUIXART

President d'Òmnium
(en presó provisional)

194 dies

A SOTO DEL REAL

194 dies

A SOTO DEL REAL

Ras i curt

Ser republicà vol dir moltes més coses que, simplement, rebutjar la monarquia. De fet, no seria impensable una república amb rei. El que és impensable és una república que resti impassible davant la desigualtat, que toleri els privilegis, que tracti els ciutadans com si fossin mers súbdits.

ORIOI PONSATÍ-MURLÀ @OPonsatiMurla

L'HEMEROTECA

Pere Bosch pbosch@lrp.cat

L'HAN DITA GROSSA

La padrina dels separatistes

Fa pocs dies, *Libertad Digital* es feia ressò d'una denúncia del president del grup municipal del PP a l'Ajuntament de Barcelona, Alberto Fernández Díaz, segons la qual Ada Colau ha destinat 35 milions d'euros a la compra i rehabilitació d'edificis i locals "ocupats per grups afins als podemites i a la CUP". Per aquest motiu, batejava l'alcaldeessa de Barcelona com a "padrina dels grups radicals".

Les dones no maten

Amb aquest titular, el periodista Federico Jiménez Losantos barrejava la violència masculista amb el crim d'Almeria i arribava a afirmar: "L'assassina no ha pogut ser una dona i, a sobre, immigrant i, a més, de color. Impossible. El passat dia 8 [de març] les conspícues publicistes del sexisme feminista, i els periodistes feministes que compleixen condemna de gènere, van repetir infinites vegades que la violència és cosa de l'heteropatriarcat masculista i criminal".

EL QUIOSC

La paraula de Montoro

El dia 16 d'abril, en una entrevista a *El Mundo*, el titular d'Hisenda va sentenciar que el "referèndum no es va pagar amb diner públic". Paraula de ministre. Tot i que dijous passat va matisar les seves paraules i va dir que hi podria haver "un falsejament de factures", les declaracions de Montoro han aixecat polseguera. En tot cas, val la pena remarcar que no es tractava d'una revelació inèdita, sinó d'una teoria sostinguda pel mateix Rajoy al Congrés. El problema, és clar, és que el ministre (i el govern) no vol quedar com un inepte que ha estat incapaç de controlar els comptes de la Generalitat, i el PP té por que "el descontrol de Montoro doni ales a Ciutadans", en paraules de l'*ABC*.

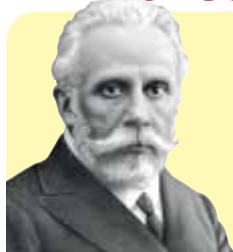
La contundència de Montoro desmenteix la literatura de Llarena i deixa malparada la teoria de la malversació de fons i, lògicament, les possi-

bilitats d'extradició de Carles Puigdemont. El diari *La Razón* ho tenia molt clar quan es referia a l'esperança del Suprem perquè "la insensatesa innarrable del ministre" no tingués efecte en l'euroordre. A banda de re-

nyar el ministre, els mitjans s'han posat a treballar per trobar proves. El 20 d'abril, *ABC* destapava "en exclusiva" les "proves de la malversació". En realitat, el diari conservador reproduïa les dades de l'informe de la Guàrdia Civil i poca cosa més. *El País*, en canvi, girava la vista enrere i sentenciava que "Montoro creia a l'octubre que sí que hi va haver malversació", tot i que "no ha trobat proves". Vaja, que sí però no. Des d'*El Economista*, per la seva banda, intentaven explicar-nos "per què no se'n va assabentar Montoro" i afirmaven que el "problema rau en el fet de si la intervenció de la Generalitat és capaç de controlar com es gasta fins al darrer centímetre". Es disfressi com es disfressi, la qüestió és que la desorientació de la premsa de Madrid per trobar els diners és tan notable com la contundència del ministre per negar-los.

TEMPUS FUGIT

"Si Catalunya demana l'autonomia o la independència no hi haurà més remei que donar-l'hi"

Pablo Iglesias. 1918

"La unitat d'Espanya està per damunt de qualsevol diferència entre la dreta i l'esquerra"

Pedro Sánchez. 2017

Ras i curt

L'espavilat va dir: "Mira de col·locar-me el nen, que ja té el segon màster acabat i no sé què fer-ne." L'inconscient va respondre: "No pateixis, alguna cosa li trobarem a recursos humans." I és que l'home recomanat és el greix del sistema laboral.

ADA CASTELLS @AdaCastells

NO N'ENCERTEN NI UNA

“Aquesta consulta és anticonstitucional i no se celebrarà”

“Ja estan preparades totes les decisions que s’hauran d’adoptar si se segueix en la decisió ja assenyalada pel president de la Generalitat que aquesta consulta se celebri”

CARLOS FLORIANO
PORTAVEU ADJUNT DEL PARTIT POPULAR
8 de setembre de 2014

“Com a president del govern he jurat complir i fer complir la Constitució i les lleis i, per tant, els garanteixo que aquesta consulta no es produirà”

MARIANO RAJOY
PRESIDENT DEL GOVERN DE L'ESTAT ESPANYOL
12 de desembre del 2013

“Aquesta consulta és anticonstitucional i no se celebrarà.” Amb aquesta contundència es va expressar Mariano Rajoy el mateix dia que Artur Mas anunciava la data i la pregunta del 9-N. Acompanyat del president del Consell Europeu, Herman van Rompuy, el president espanyol va afegir: “He jurat complir i fer complir la Constitució i les lleis, i els garanteixo que la consulta no es produirà. Això està fora de tota discussió i negociació.” El motiu que va adduir el president del govern espanyol era que “la sobirania d'Espanya és propietat

del conjunt dels espanyols i ningú els pot privar del dret a decidir”. El president espanyol no va aclarir si suspendria l'autonomia de Catalunya aplicant l'article 155 de la Constitució (una mesura que no impulsaria fins alguns mesos després), però ell i altres dirigents del PP es van expressar amb la mateixa contundència. Però, com és prou sabut, el 9 de novembre del 2014 més de 2,2 milions de catalans van desafiar l'Estat i van concórrer a les urnes. En aquest cas, doncs, no la van encertar.

LA PORTADA HISTÒRICA

L'aniversari del dictador

El 20 d'abril del 1939 se celebrava el cinquantè aniversari d'Adolf Hitler, el canceller d'Alemanya. I el diari ABC es va voler afegir a la celebració amb la portada que reproduïm. La notícia donava compte que el general José Moscardó, l'“heroi de l'Alcázar de Toledo”, s'havia desplaçat fins a Alemanya per tal de participar en els actes de celebració. Es tractava d'una mostra de la complicitat entre els dos règims i d'un agraïment del franquista al nazi per l'ajuda militar que havia rebut durant la Guerra Civil i que havia estat decisiva per derrotar el govern republicà. En aquells moments, el nazisme ja havia mostrat la seva fesomia més agressiva i intolerant. Hitler no era, doncs, un dirigent desconegut. Poques setmanes abans d'aquella celebració s'havia annexionat Àustria i Txecoslovàquia, el punt d'arrencada de les hostilitats que conduïrien a la Segona Guerra Mundial. I pocs dies abans s'havia produït la nit dels vidres trencats, que va provocar la mort de més de 91 jueus i que va mostrar al món sencer fins on estava disposat a arribar el règim alemany en la seva persecució dels jueus.

L'Ajuntament de Manlleu

sempre compromès amb la llengua catalana i el país, desitja que el camí que enceteu sigui ple d'èxits i encerts.

manlleu, capital del Ter

INNOVACIÓ

Camps de cultiu monitoritzats

The Blue Dots desenvolupa una tecnologia per saber si una planta està malalta o creix bé mitjançant sensors instal·lats sota terra i drons

XAVIER OLTRA
xoltra@lrp.cat

Imagineu un pagès rebent al mòbil cada 15 minuts totes les dades d'humitat aèria i terrestre, pressió atmosfèrica, pluja, llum, direcció del vent, nivell de creixement, previsió meteorològica... del seu cultiu? És possible tant si és un terreny gran com petit? Amb poc cost i sense cap infraestructura? The Blue Dots, una *start-up* catalana amb dos anys de vida, ha desenvolupat un sistema que ho permet, i amb un model per a grans cultius i també a l'abast del petit agricultor. Mitjançant sensors instal·lats sota terra i drons poden determinar si una planta està malalta o creix correctament, amb un servei d'alertes que aprofita la intel·ligència artificial. Es poden fer combinacions amb condicions d'humitat i de temperatura diferents. Si es compleixen dues vegades no passa res, però una tercera es pot convertir en una alerta vermella.

"La idea se'm va ocórrer un dia a casa del meu sogre, veient com regava el jardí i més tard queia una tempesta de nassos." Així relata l'inici d'aquest projecte tecnològic el seu màxim responsable, Eduard Cabanas. "L'agricultor en sap molt més que nosaltres, però la idea és que pugui tenir totes les dades del seu camp en temps real. Li oferim una eina que l'ajudi en la presa de decisions", explica Cabanas. I és que l'ús adequat d'aquesta informació pot ajudar l'agricultor a augmentar fins a un 25% la producció i a estalviar un 30% l'ús de pesticides i un 25% el d'aigua.

Amb el canvi climàtic i els recursos d'aigua limitats -molts pagesos esgoten cada any les quotes que tenen assignades-, l'agricultor patirà, i molt, si no pren mesures. La clau és l'eficiència i l'optimització. "Si combinem els seus coneixements amb les nostres eines, podem aconseguir un rendiment molt més alt", recorda el CEO i fundador de The Blue Dots, que ha dissenyat i fabricat artesanalment en

petites caixes tres tipus de màquines energèticament independents, que mitjançant uns sensors que s'instal·len cada 10 hectàrees mig metre sota terra permeten obtenir totes les dades.

PANELL DE CONTROL

Tota aquesta informació es transmet cada 15 minuts a un servidor que està a Alemanya, que la dibuixa perquè el client, quan es connecti a la xarxa des d'on vulgui, pugui veure en un panell de control que passa al seu terreny. De la caixa cauen com tentacles els sensors, que avisen l'agricultor en temps real si a una planta li falta aigua, si creix cap amunt i com ho fan les tiges, si està estressada, si la llum que rep és l'adequada per madurar o si cal regar i quina és l'evaporació de la fulla. Després, al panell, totes les dades es reflecteixen en unes gràfiques entenedores.

"La idea és que sigui senzill. A les grans superfícies, l'empresa ja té el seu equip d'enginyers que entén les dades", diu Cabanas. Tan senzill com que, a més, és a la carta: cada agricultor pot configurar les màquines per rebre només la informació programada que li interessa. També pot saber si plourà o no, ja que el sistema està connectat amb Meteogroup, empresa ubicada a Alemanya i líder europea en meteorologia.

Els sensors aeris afegeixen més in-

La república de les dades

"Volem democratitzar l'accés a la informació. La república de les dades", diu Cabanas. La idea és que el sistema sigui econòmic i senzill, i que el pagès es dediqui només "a allò en què és bo". L'agricultor llogarà les màquines i tindrà monitoritzats els camps. "És un servei de subscripció, com un Canal Plus." Li envien les màquines per missatgeria i l'agricultor les instal·la. Si algun sensor dona error, se li canvia. Els drons es lloguen per fer determinats vols. El pagès només l'ha de treure del paquet, deixar-lo a terra i engegar-lo. El dron s'enlaira i aterra sol. Després el retorna.

El dron obté imatges hiperespectrals dels cultius. A dalt, una de les màquines amb sensors

formació al sistema. Mitjançant drons, obtenen imatges hiperespectrals. El dron fa set fotos per segon amb una gran resolució, amb diversos espectres de la llum de la planta, que la reflecteixen d'una manera o d'una altra en funció de si està bé o

està malalta. Aquesta *start-up* també està treballant per tenir sistemes complementaris d'alerta preconfigurats en cas que arribin plagues. Quan es donin les condicions, el sistema suggerirà aquesta possibilitat.

www.thebluedots.io

MADE IN CATALONIA

Imatge d'un niu Hole Inn i del frontal extraïble ➔ UTOOPIC

La llar ideal per a ocells aventurers

Utoopic fusiona natura, animals i disseny en una opció diferent, que permet compartir la vida amb els ocells amb un aire força estètic

► A Banyoles van pensar a barrejar animals i disseny. I ho van fer amb gràcia, encert i talent. A Utoopic han bolcat tota la seva experiència a fer mobiliari per a mascotes. L'estètica i els colors es barregen adequadament per construir una llar per als ocells més agosarats i valents. Agafant com a model els nius fets als troncs dels arbres, el Hole Inn s'ha convertit en una opció confortable i duradora per als ocells, que se senten com a casa, en un ambient càlid i força recollit. El seu frontal extraïble permet un ràpid accés a l'interior i facilita la tasca de neteja.

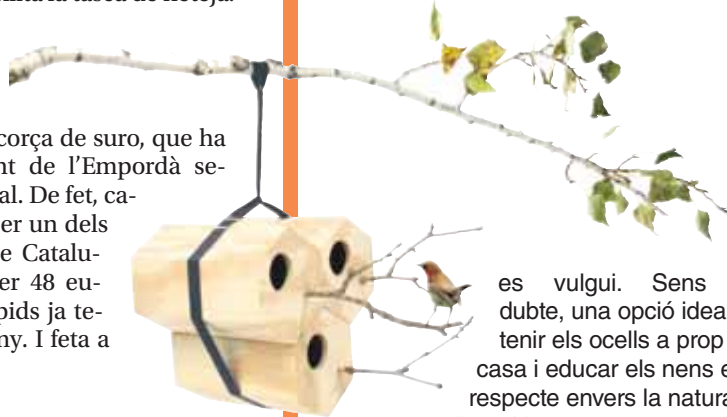
De fàcil instal·lació en qualsevol paret o tronc, la caseta està formada per un cos de formigó i un panell d'escorça de suro, que ha estat extret manualment de l'Empordà seguint el procés tradicional. De fet, cada peça està feta a mà per un dels últims mestres surers de Catalunya, Eduard Mestres. Per 48 euros, els ocells més intrèpids ja tenen llar pròpia de disseny. I feta a casa nostra.

Preu: 48 euros

<http://www.utoopic.com>

Crear un nou veïnat

Neighbirds d'Utoopic allarga i aprofundeix les possibilitats de convivència. Són casetes modulars per a ocells, que juntament amb la menjadora ajuden a l'emancipació de les cries. Les possibilitats són diverses i prou interessants pel que fa a poder crear el seu propi barri, ja sigui en un entorn natural o urbà. Penjats d'una branca, estructura, ganxo o paret, i amb tants mòduls com

es vulgui. Sens dubte, una opció ideal per tenir els ocells a prop de casa i educar els nens en el respecte envers la natura.

Preu: 39 euros

logurts ecològics de coco i pinya, mango, a l'estil grec...

► El sentit del gust es delecta quan s'assaboreix l'oferta en iogurts ecològics de la família Pont. La marca Pastoret ens captiva amb uns iogurts amb una capa de melmelada de fruita espectacular. De coco i pinya, de mango, de nabius, de plàtan amb galeta... També elaboren el primer iogurt ecològic d'estil grec del mercat, amb un cos cremós, i la crema de xocolata ecològica, amb una barreja de cacaus d'alta qualitat. Tots extraordinaris!

<https://pastoret.com>

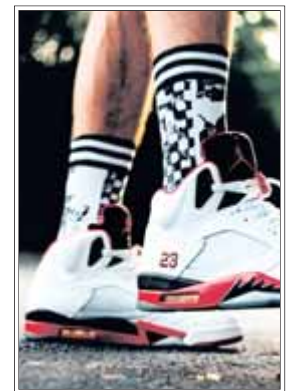

Mitjons de disseny amb molta personalitat

► De ben segur que t'agradaria que el teu equip de futbol o de bàsquet estigués perfectament harmonitzat. Més enllà de la samarreta, també pots lluir els mitjons amb els colors i l'estampat que desitgis, si te'ls fan a mida al Maresme... A Calcelinea, fabricants de mitjons de Pineda des del 1986, s'hi han posat. Amb la tècnica de sublimació poden estampar per a la teva escola o empresa qualsevol imatge, disseny o logo. Tot a través del seu web, amb packs per a grups, bona matèria primera i tecnologia d'última generació.

Preu: 8,95 euros (dos parells)

<http://www.calcelinespersonalizados.es/>

Halley ens visita a l'estiu per quedar-se i protegir-nos

► A Santa Eulàlia de Ronçana han trobat la solució per allunyar els insectes.

Amb les piretrines que conté l'extracte natural de Pyrethrum, aquest repel·lent fabricat per l'empresa Dermopharmacie & Parfums anul·la la capacitat per orientar-se dels insectes i evita que puguin localitzar alguna víctima per extreure-li sang. Els repel·lents Halley són innovadors i eficaços i el referent a les farmàcies del país.

Preu: Entre 8,5 i 10 euros

<http://www.halleyrepelente.com/es>

<http://www.dermopharmacie-parfums.com/es>

LA CONVERSA

Héctor Lozano Colomer Guionista de 'Merlí' i autor de la novel·la de la sèrie

“El còctel adolescents més filosofia ha funcionat”

SUSANNA OLIVEIRA
soliveira@lrp.cat

Conversem amb Héctor Lozano (Sabadell, 1974) un dimarts a mig matí, unes hores abans de la presentació oficial de la seva primera novel·la *Quan érem els peripatètics* (Columna Edicions), el llibre de la sèrie revelació de TV3 *Merlí*. L'endemà mateix m'explica amb entusiasme, a través d'un correu electrònic, que la presentació ha estat un èxit: “Ja estem a la llista de llibres més venuts!” I això que en algunes llibreries amb prou feines han tingut temps de treure *els peripatètics* de les caixes. No és estrany, doncs, que aquest Sant Jordi hagi estat un dels autors que més llibres ha signat i venut.

Merlí ha estat també la seva primera creació de sèrie en solitari, tot i que ja fa anys que es dedica a escriure guions per a sèries (*Jet Lag*, *Ventdelplà*, *Via Agustua*, *La Riera*) i per a programes televisius (*La Columna* de Julia Otero, TV3; *Los Lunnis*, *Leonart*, TVE; *Él i ella*, Telemadrid). *Merlí*, el seu projecte personal, ha estat un èxit entre adolescents i més enllà. Va aconseguir que moltes famílies es plantessin juntes durant quaranta dilluns davant del televisor per seguir la història d'un professor de filosofia que revoluciona una classe de batxillerat i que durant tres temporades va emetre TV3, dirigida per Eduard Cortés.

Ara que els hàbits de consum són a la carta –quan puc i em va bé i en diversos suports: tauleta, ordinador, mòbil...–, Héctor Lozano va aconseguir audiències de rècord amb el visionat clàssic de les novel·les per entregues: “El públic de TV3 hi està acostumat, no m'espantava que s'hagués d'esperar una setmana per veure el capítol següent. A mi m'agrada aquesta espera, és una novel·la per entregues.”

Tampoc l'espantava afegir l'ingredient filosofia, i no només com a decorat, a una trama d'adolescents. Reflexionem que potser els adults ens dediquem a penjar etiquetes als més joves sobre el que volen, el que els agrada o els deixa d'agradar sense te-

nir-ne gaire idea. Héctor Lozano explica que va decidir fer la sèrie que li hauria agradat veure quan tenia 16 anys: “Aleshores m'hauria agradat veure joves que fossin com jo, que parlessin com jo, que es plantegessin les mateixes coses que jo... i ara les preguntes són les mateixes. Em sento connectat amb la gent jove, hi ha qui s'hi sent incòmode, o no tan còmode, a mi m'agrada.” I la generació que ara voreja els 16 ha connectat amb la seva proposta. “A mi m'interessa la filosofia, sobretot quan te l'expliquen de manera planera; m'interessava plantejar temes universals, la reflexió, posar en qüestió coses... i el còctel adolescents més filosofia ha fet que funcionés.” Si una sèrie funcionarà és sempre una incògnita, però Héctor Lozano assenyalava el seu objectiu en el primer capítol quan *Merlí* Bergeron entra a classe i deixa anar davant d'una colla d'adolescents excitats: “Em dic *Merlí* i vull que la filosofia us faci trempar!”

No sé si deu haver activat vocacions filosòfiques entre els joves, i qui sap si un gran futur. Li comento que acabo de llegir que a Silicon Valley un dels perfils més buscats, a banda d'experts en intel·ligència artificial, és el de filòsof. Gent, que més que buscar respostes plantegi preguntes. “Ostres! de veritat?” pel to sembla que el reconforta la notícia. No el veig perquè l'entrevista la fem per telèfon –“és que vaig molt enfeinat, moltes entrevistes, reunions...”, explica quan concretem dia i hora.

LES SÈRIES DELS VUITANTA

Merlí és la sèrie que li hauria agradat veure d'adolescent, però no per això renega de les que va veure aleshores, tot el contrari. I comença a recitar la llista: *Las chicas de oro*, *Dallas*, *A cor obert*, *Canción triste de Hill Street*, *'Allo 'Allo!*, *Doctor en Alaska*, *Urgencias*... “Hi ha gent que es pensa que les sèries van començar amb *Los Soprano*, i no! Els vuitanta i noranta van ser l'època daurada de les sèries, i totes venen d'allà”, reivindica.

Entrem en la història de la seva sèrie novel·la, del professor *Merlí* (tant

EL JOVE HÉCTOR

Vaig escriure la sèrie que m'hauria agradat veure als 16 anys

TRES TEMPORADES

No volia allargar 'Merlí' i la novel·la em va semblar una bona manera de controlar-ho

TREURE FANTASMES

En Bruno és una mica el meu alter ego, m'hi identifico una mica i m'ha permès treure els meus fantasmes

LES SÈRIES

Hi ha gent que es pensa que les sèries van començar amb 'Els Soprano'. Els vuitanta i noranta van ser l'època daurada de les sèries

LA CONNEXIÓ ARGENTINA

A l'Argentina s'han enganxat a 'Merlí'. Ara tinc ganes de veure el *Merlí* alemany

impertinent com empàtic), dels peripatètics... “No cal que hi busqueu notes autobiogràfiques”, adverteix, però: “Evidentment hi he deixat anar moltes coses personals a través de molts personatges. *Merlí*, per exemple, diu coses que jo penso.” I el protagonisme d'en Bruno i en Pol tampoc és casual. “Sí, el Bruno és una mica el meu alter ego, pel tema gai i pel procés de com surt de l'armari, partint de la seva no acceptació. M'hi identifico i m'ha permès poder treure els meus fantasmes.”

Ha fet la sèrie que volia i com volia, “una sèrie amb un toc francès”. Amb temps per escriure i reescriure i donar forma a aquella primera idea que va néixer en una conversa amb un amic seu, professor de literatura castellana en un institut, que li va explicar que tenia un alumne amb agorafòbia. I d'aquí a l'esquelet que havia de ser la sèrie: un professor de filosofia que revoluciona una classe de batxillerat. Un professor amb nom de mag: “No es podia dir ni Joan, ni Josep, havia de ser diferent perquè és un professor atípic, ell és l'Aristòtil! I els seus alumnes, com els deixebles del filòsof de l'antiga Grècia, els peripatètics.” En grec *peripatèin* vol dir ‘passejar’, que és el que feia Aristòtil amb els seus deixebles mentre conversaven i reflexionaven sobre la vida. *Merlí* els porta a la cuina.

CATALUNYA I L'ARGENTINA

I si la sèrie ho va *petar* –per utilitzar un terme col·loquial actualment en voga– la novel·la *dels peripatètics* segueix un camí paral·lel. Quan encara no feia ni una setmana que havia arribat a les llibreries ja s'havia col·locat en les primeres posicions de la llista de llibres més venuts i ja augurava el seu èxit en la diada de Sant Jordi.

Ha connectat amb el públic català –els joves i els no tan joves– i també amb el sud-americà, i de manera molt especial amb l'argentiní. “Allà *Merlí* ha estat un fenomen, potser fins i tot més que aquí!”, comenta sorprès, i ho exemplifica amb la quantitat de missatges i de sol·licituds d'en-

Héctor Lozano es confessa satisfet d'haver pogut fer la sèrie que volia i com volia

CCMA

EN DETALL

► Preferia una novel·la que una quarta temporada de 'Merlí'?

"Quan l'editora em va trucar i em va proposar de fer la novel·la estava escrivint la tercera temporada de Merlí i tenia clar que seria l'última. No volia cremar la sèrie i allargar-la, i la novel·la em va semblar una bona manera de controlar-ho i, a més, em permetia donar-li un toc nostàlgic."

Per què en Bruno com a narrador?

"Ell està connectat amb el protagonista i, per tant, amb el món dels adults –és el fill de Merlí– i amb el món dels joves. Té connexió directa amb els dos mons i, a més, em permetia explicar la seva aventura a Roma. M'hauria agradat incloure un capítol a la sèrie sobre l'aventura romana d'en Bruno, però era massa car anar a rodar a Roma, no era factible. I m'havia quedat amb ganes d'explicar-la."

Què més trobaran, a la novel·la, els fans de la sèrie?

"He pogut entrar amb més detall en les històries dels personatges, sobretot en la seva vida familiar, això m'interessava molt, construir una mica més les seves relacions familiars. M'hauria agradat incloure alguns *flash-backs* a la sèrie per completar la història dels protagonistes i com que no va poder ser, ho he fet ara a la novel·la."

Sabrem més coses de la mort de la mare d'en Pol, per exemple.

"Sí, en el llibre ho explico. M'interessava aprofundir una mica en aquests aspectes que en la sèrie no es desenvolupen."

'Merlí' ha tingut també molt èxit a l'Amèrica del Sud...

"Sí, sobretot a Xile i a l'Argentina. Però a l'Argentina ha estat un fenomen. Diria que ha tingut fins i tot més èxit que aquí. Els mitjans argentins m'han arribat a fer quinze entrevistes en deu dies, m'arriben missatges, la gent pregunta pel carrer als turistes catalans..."

En què l'ha canviat 'Merlí'?

"M'ha canviat la vida! Ara soc «el que ha fet Merlí»."

treuistes que rep d'aquell país, on la sèrie s'ha pogut veure a través de Netflix: "En deu dies m'han fet quinze entrevistes des de l'Argentina, una bogeria!" Per tant no és difícil augurar l'èxit de la versió en castellà de la novel·la dels seus peripatètics, que sortirà al mes de juny.

Merlí ha estat guardonada i nominada a diversos premis i els drets de la sèrie han estat adquirits per Net-

flix, Canal Plus França, La Sexta, ETB, Movistar i Filmin. I a Alemanya en faran una adaptació. Héctor Lozano n'està especialment expectant: "La faran els mateixos que van fer l'adaptació de *Polseres vermelles*. Em farà gràcia veure un Merlí nou, m'intriga com serà."

Després d'haver firmat una sèrie revelació que arrossega fans, les coses deuen canviar, li comento. "Sí, és

clar que m'ha canviat la vida, ara soc «el que ha fet Merlí!»", explica divertit. Potser molts no coneixien el seu nom, però serà sempre més el creador de *Merlí*. i de la colla de *peripatètics*. Ara ja dona voltes a nous projectes. "Hi ha unes quantes idees, però de moment no tinc cap capítol escrit." No en dona cap pista. "No puc avançar res, que les idees es roben!?" Haurem d'esperar.

Ras i curt

Hem passat tants anys reclamant infructuosament que es construïssin ponts entre Catalunya i Madrid que potser ens hem oblidat que el més necessari i essencial, el més urgent, era mantenir i reforçar els ponts entre la gent que viu a Catalunya. Sempre costa veure clar el que tens davant del nas.

MIQUEL BERGA

LA MONARQUIA

Lluís Simon lsimon@lrp.cat

¡ADIÓS!

Reis, reines i princeses de la corona espanyola, una imatge entranyable EFE

L'exmarit de Letizia trenca el seu silenci

Alfonso Guerrero no seria un escriptor conegut si no fos per un petit detall, va estar casat amb la reina Letícia, fet que va obligar l'aleshores príncep Felip a casar-se amb una divorciada, cosa que va caure com una puntada de peu a les parts nobles de molts comentaris de l'aristocràcia espanyola. Guerrero va publicar el març passat una *novel·la* basada en la seva pròpia transformació, la de passar de ser un personatge anònim a ser un home mediàtic.

Divorci imminent?

La revista alemanya *Neue Post* ho ha anunciat sense manies a la seva portada. Felip VI i Letícia estan a punt de separar-se i es pregunten què passarà amb les filles. Seguirem informant...

La 'família' ens visita

Seria completament injust i de molt mala educació que en aquesta nova *república* no acceptéssim com a convidats la monarquia veïna que tants anys ens ha representat, ja sigui per mal o per pitjor. En aquesta secció no només repassarem l'actualitat rabiosa –tant o més que el caràcter de la reina– de ses majestats i tota la seva interminable família –sí, companys, aquesta que encara paguem entre tots–, sinó també *gestes* històriques i tot allò que es cou entre bambolines i que els seus propis súbdits sovint desconeixen.

Per celebrar la sortida de La República la família reial es va avenir a fer una *performance* sobre l'estil que ha de guiar els nostres passos, tot i que tal volta es va passar de frenada. La brega entre princeses i reines que vam viure el Diumenge de Resurrecció per allò de si tu m'estires fort per aquí i jo t'estiro fort per allà va ser una bona escena de benvinguda per a la nova secció dels Borbons, perquè ens diu, sense paraules però gairebé a hòsties, que en realitat la sang blava que corre per la seves venes no impedeix que siguin com qualsevol família més de la pell de brau, amb la sogra i la jove que no es poden ni veure, el marit amb cara de ciment i l'avi, el més murri de tots, que ja ho ha fet tot a

la vida. I sort que no hi havia el cunyat, de qui també parlarem... No patiu.

A Felip VI encara molts republicans li teniu mania perquè no heu entès que està fent tot el possible per eixamplar –i sense polèmiques partidistes– la base sobiranista a Catalunya. Nosaltres ens queixem de dictadura, però ell sí que en té una a casa de veritat. Letícia és, no segons aquest pobre cronista, sinó segons totes les patums més coneixedores de l'entorn de la Zarzuela, començat per l'insigne Jaime Peñafiel, la *bèstia* que destruirà la monarquia. Encara no sabem, doncs, a quin equip hem d'animar més, si al *team Letizia* o al *team Felipe* en aquesta batalla pel relat sobre qui mana de veritat en l'herència que l'amic Franco va deixar lligada i ben lligada.

Tot això ho analitzarem, per descomptat, des de la solidaritat que el poble de Catalunya ha de demostrar sempre amb els pobles sotmesos a monarquies d'arrel feixista. No volem ser com Lenin i exportar la *revolució* més enllà de les nostres fronteres, però sí que volem mantenir el respecte, el dol i la comprensió envers aquells que no podran proclamar mai la seva república.

Els seus 'exiliats' polítics

Des d'aquí també ens volem solidaritzar amb els membres de la família injustament perseguits per la justícia espanyola per delictes menors de corrupció. Que hagin hagut de marxar a Suïssa és un escàndol. Sort que amb el patrimoni que ha acumulat la *família* en els últims 50 anys viuen a cos de... rei. Ho heu endevinat.

El dia que “Felip V va salvar Catalunya”

El 13 de setembre del 1923 el capità general de Catalunya, Miguel Primo de Rivera, va encapçalar un pronunciament militar. I el dictador va trobar, des de bon començament, el vistiplau del rei, que el va nomenar president del govern i va permetre la suspensió de la Constitució. Tot i els nombrosos suports que el programa autoritari i vagament regeneracionista de Primo de Rivera havia obtingut a Catalunya —a la qual havia promès respectar, en el seu propòsit de posar ordre al país i posar fi a la crisi social i política—, la dictadura es va acarnissar especialment amb el catalanisme i particularment amb la Mancomunitat de Catalunya.

Primo de Rivera va destituir el govern de la Mancomunitat i la va posar sota la responsabilitat del general Losada, fins que l'industrial Alfons Sala i Argemí va ser nomenat president d'una Mancomunitat descatalanitzada. Sala era un dels dirigents de la Unión Monárquica Nacional, partit vinculat al rei del qual formaven part alguns dels nobles creats durant el seu regnat, com el mateix Sala,

comte d'Egara; el baró de Viver, Darius Rumeu i Freixa, i el comte del Montseny, Josep Maria Milà i Camps. Tots ells van ocupar llocs destacats en les institucions catalanes durant la dictadura i van ser els responsables d'aplicar el programa espanyolitzador primoriverista. Després de la destitució de bona part dels professors, tècnics, funcionaris i intel·lectuals que formaven part de les institucions de la Mancomunitat, aquesta institució va ser dissolta.

Des del principi, la sintonia del rei amb els propòsits de la dictadura va quedar patent. El 24 de maig del 1924, en un discurs pronunciat davant els nous alcaldes de Catalunya, nomenats per Primo de Rivera, Alfons XIII es va embranchar en una reflexió històrica controvertida: “S'esdevingué el matrimoni entre Isabel i Ferran, i no hi va haver vencedors ni vençuts; no hi va haver més que germans i cònjuges units. Com que això no era prou, va seguir la història escrivint les seves pàgines, i va arribar el moment d'un rei, Felip V, que alguns de vosaltres recordareu pels

Alfons XIII, visitant la fàbrica SEAT de Barcelona

seus procediments i per alguna de les seves mesures, i això qui ho diu és un Borbó. Jo sé que en aquells moments era necessari prendre mesures. Per què? Per Catalunya, per salvar Catalunya. Després d'allò va arribar Carles III, i què va fer? Doncs collir els colors de la bandera catalana i de l'aragonesa i fer que aquests fossin els colors d'Espanya, de la bandera sacrosanta d'Espanya, que tots tenim l'obligació de defensar.” Alfons XIII, doncs, va establir un clar paral·lelisme entre la repressió que

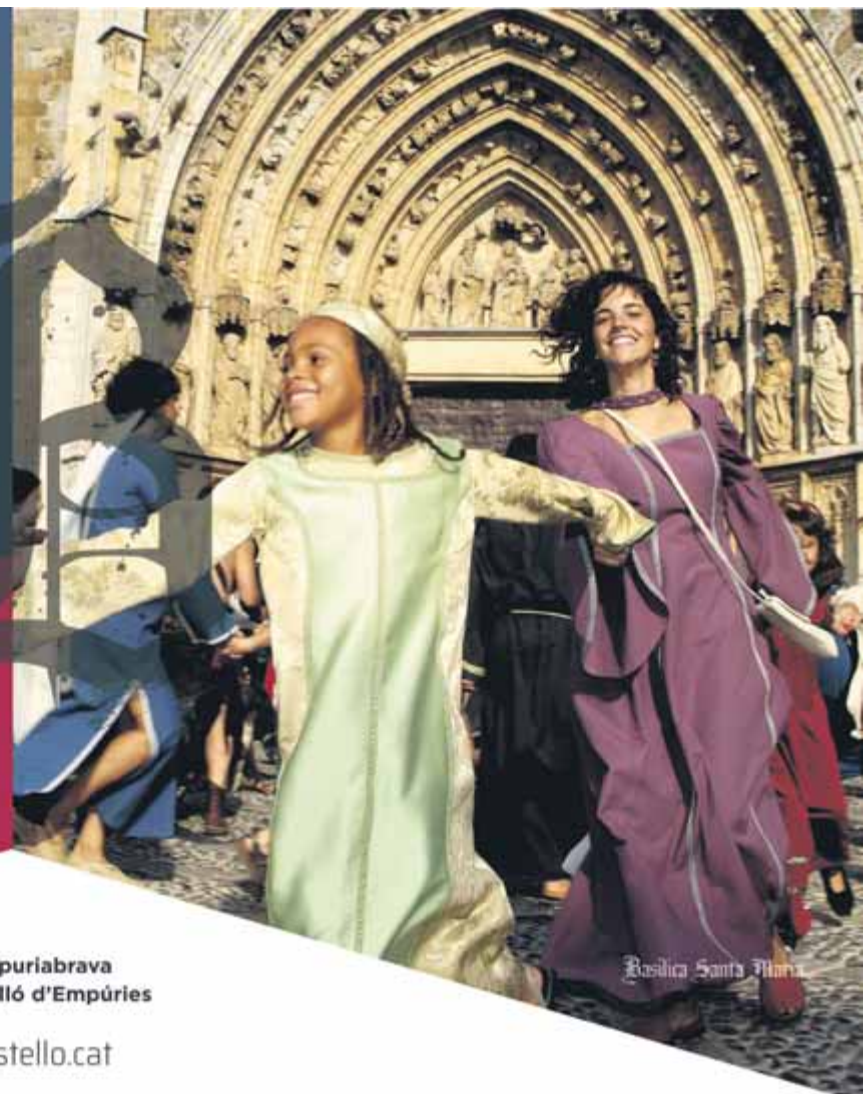
havia impulsat un avantpassat seu, Felip V, i la que ell estava permetent el 1923.

“Felipe V, que algunos de vosotros recordaréis por sus procedimientos y por alguna de sus medidas, y esto es lo que lo dice es un Borbón. Yo sé que en aquellos momentos era necesario tomar medidas. ¿Por qué? Por Cataluña, para salvar a Cataluña”

CASTELLÓ D'EMPÚRIES CAPITAL MEDIÉVAL DE L'EMPORDÀ

- Basílica de Santa Maria
- Ecomuseu Farinera
- Museu d'Història Medieval de la Cúria-Presó
- Sinagoga
- Festival Terra de Trobadors
- Ruta de l'Art
- Visites guiades
- 2018 any Carles Fages de Climent

Empuriabrava
Castelló d'Empúries

visitcastello.cat

Basilica Santa Maria

UNIVERSITATS

Quan la universitat i l'empresa van de bracet

Els bons resultats avalen l'aposta feta pel parc tecnològic TecnoCampus de Mataró, en funcionament des de l'any 2010, que uneix la formació acadèmica amb l'activitat econòmica en un espai a primera línia de mar

TERESA MÁRQUEZ
mtmarquez@rp.cat

Una plataforma d'anàlisi del comerç electrònic que facilita la presa de decisions a les marques mitjançant la intel·ligència artificial i les dades massives (*big data*) i un cadenet intel·ligent per a motocicletes i ciclomotors que incorpora un sistema de desbloqueig amb tecnologia biomètrica per empremta dactilar. Aquests són els darrers projectes premiats en el marc dels guardons Creàtic que atorguen el parc tecnològic TecnoCampus i l'Ajuntament de Mataró. Iniciatives que, d'altra banda, també han rebut el reconeixement en anys successius dels premis Emprèn que atorga la Universitat Pompeu Fabra. Darrere d'aquests exemples d'excel·lència innovadora s'amaguen dues joves ments: la d'un emprenedor i la d'un estudiant de darrer curs de carrera. Carlos Martínez, cofundador de l'empresa Empidium, és graduat en administració d'empreses i gestió de la innovació a l'Escola Superior de Ciències Socials i de l'Empresa del TecnoCampus i desenvolupa la seva *star-up* al mateix recinte de la universitat, a l'espai destinat a les empreses i amb el suport del servei d'emprenedoria del centre. "El món empresarial m'era desconegut, però vaig guanyar una beca a través d'un concurs d'emprene-

doria del TecnoCampus i m'hi vaig llançar de cap", recorda Martínez, que suma en el seu currículum una altra beca Erasmus a Alemanya, pràctiques internacionals a Polònia i una estada curta a Silicon Valley. "El màster, amb la presència constant d'empresaris que t'expliquen la seva experiència, va ser l'empenta que em feia falta per dur a la pràctica els meus projectes", precisa, i afegeix: "A Epinium ajudem les empreses a afinar molt més per obtenir els millors resultats amb els seus productes i conèixer al detall quin és el seu posicionament real en el mercat."

PROJECTES AMB PREMI

Miquel Giménez, de 21 anys, confessa que la idea pel projecte de cadenet intel·ligent li va arribar d'una manera gens prosaica. "Feia natació i em va caure al fons de la piscina la clau de la taquilla, que duia lligada al turmell", assenyala, i afegeix: "Quan em vaig veure obligat a tornar a la piscina a buscar-la, em vaig plantejar com seria de còmode no haver de necessitar cap clau per obrir un cadenet." Apassionat de la robòtica i beneficiari també d'una beca el primer any de carrera per un treball de recerca de batxillerat sobre una pròtesi de braç en 3D, també ha fet una estada al paradís de la tecnologia dels Estats Units i treballa actualment en el disseny i en la fabricació d'una motoci-

La plaça central del TecnoCampus de Mataró. A la dreta, Carlos Martínez i Miquel Giménez, guanyadors dels Creàtic 2017, i aquest darrer, també del premi Emprèn 2017. QUIM PUIG

Una inversió amb retorn al territori

Un estudi recent elaborat per l'Escola Superior de Ciències Socials i de l'Empresa del TecnoCampus ha quantificat l'impacte econòmic i social que el parc tecnològic té en l'economia catalana i mataronina amb l'objectiu de demostrar el retorn positiu de la inversió que rep de recursos públics. En el document, elaborat pels professors Josep Maria Raya i Roberto Dopesa, es destaca que la ràtio benefici-cost pel que fa a Mataró suposa que per cada euro que l'administració inverteix en el complex, la societat n'obté 4,68. L'impacte total sobre la producció de l'activitat del TecnoCampus supera els 118 milions d'euros i sobre el valor afegit augmenta fins als 45,8 milions. L'activitat del parc tecnològic genera potencialment 1.836 llocs de treball, dels quals 951 ho són de manera directa, 399 de manera indirecta i 487 de manera induïda. D'altra banda, les despeses d'explotació del centre l'any 2016 van ser de gairebé 15,2 milions d'euros i les d'inversió van arribar als 844.000 euros. En el cas de les empreses, les despeses superen els 61 milions d'euros i representen la part més important de les generades al territori per l'activitat d'aquesta instal·lació. La despesa dels estudiants va ser de 874.000 euros.

cleta per poder competir contra altres equips universitaris. "El cadenet intel·ligent Thumblock permet connectar al mòbil amb alerta instantània en cas de desbloqueig no desitjat, geolocalització i gestió d'empremtes", comenta.

Després de prop de vuit anys de funcionament –el campus actual es va inaugurar el 2010–, el TecnoCampus s'ha guanyat un nom en el sector gràcies al binomi entre la formació acadèmica i el contacte directe i constant amb el món empresarial. El model TecnoCampus atreu

més de 3.000 alumnes, ofereix 16 graus i dobles graus de les tres escoles universitàries que l'integren –la Politècnica, la de Ciències Socials i de l'Empresa i la de Ciències de la Salut–, disposa d'una incubadora d'empreses i 122 firmes i entitats tenen la seu en dos dels seus edificis.

El parc tecnològic TecnoCampus és la gran aposta de la ciutat de Mataró per esdevenir un referent en el camp de la innovació. Sota el paraigua de la Fundació TecnoCampus, presidida per l'Ajuntament, i amb l'empara de la Universitat Pompeu Fabra, el centre

“busca la generació de riquesa a través del coneixement, l'atracció de talent i la incidència al territori”. Montserrat Vilalta, directora de l'Escola Superior de Ciències Socials i de l'Empresa i responsable de l'àrea transversal d'emprenedoria universitària posa

actuals i amb una clara aposta per l'emprenedoria”, indica Vilalta, que destaca que l'àrea d'influència del TecnoCampus s'ha estès en els darrers anys arreu del país. “Només el 34,8% dels nostres alumnes provenen del Maresme, tot i que l'objectiu de

3.235

alumnes s'han matriculat al TecnoCampus de Mataró durant aquest curs 2017/18 per cursar algun dels 16 graus i dobles graus que s'hi imparteixen.

122

empreses i entitats estan allotjades al parc tecnològic, un fet que representa una ocupació del 98% de l'espai. També hi ha 15 empreses funcionant a la incubadora.

l'accent en el fet que el centre universitari “ha pogut idear des dels inicis el seu parc tecnològic amb la vista posada en els exemples que funcionen als Estats Units”, i considera que el futur depèn de mantenir les branques d'ensenyaments que s'hi fan “però aprofundint en aquests camps per seguir orientant els estudis cap al món professional”. “Els estudiants busquen una oferta diferent a la tradicional, amb titulacions singulars que donin resposta als reptes i a les demandes

contribuir al creixement econòmic i social del territori és un dels nostres punts”, manté la portaveu del parc tecnològic. Pel que fa a les empreses, “totes tenen un cert component innovador i es nodreixen del coneixement que es genera a les aules”.

“Si volem ser els millors, el nivell d'exigència, rigor i professionalitat ha de ser altíssim i s'ha de poder avaluar i demostrar”, avança Montserrat Vilalta quan planteja els reptes de futur que afronta el parc tecnològic.

La marca que s'ha fet expressió

Els responsables de l'empresa mataronina Verkami O.D.

► Verkami (mot que prové de dues paraules de l'esperanto i que es pot traduir com a 'amic de la creació') és una plataforma digital especialitzada en el micromecenatge cultural que va néixer al mateix temps que el TecnoCampus. Pionera en el ja popular món del finançament col·lectiu (*crowdfunding*) gestat als Estats Units, el seu creixement ha estat meteòric i ha aconseguit que el seu nom es vinculi a la mateixa expressió que defineix l'acció d'invertir en un projecte. Així, «fer un verkami» s'usa de manera habitual com a sinònim de finançament de propostes amb un marcat caràcter independent o alternatiu i que poden veure la llum gràcies a les aportacions dels particulars. D'exemples n'hi ha per donar i per vendre: des de jocs de rol fins a documentals, passant per edició de còmics, expedicions arqueològiques i la celebració de festivals... Cada projecte té, a més, l'incentiu de premiar els mecenes que hi col·laboren. La idea es va gestar en una família mataronina, la que formen el pare, Joan Sala, i els fills, Jonàs i Adrià. “La idea inicial va sorgir per finançar un documental propi, però aviat vam veure que hi havia una demanda real en el mercat i que teníem les eines per donar-hi resposta”, explica Joan Sala. El resultat, prop de vuit anys després, és indiscutible: al voltant de 6.000 projectes que s'han pogut finançar amb èxit, 30 milions d'euros de recaptació i més de 800.000 mecenes. Un èxit que també ha obtingut reconeixement internacional, ja que el 2013 va guanyar la categoria dels e-Culture&Tourism dels premis World Summit Awards, promoguts per les Nacions Unides. “El funcionament és molt simple. L'interessat presenta una proposta a l'equip de Verkami, que l'analitza i la tutela abans de penjar-la a la plataforma”, exposa Sala. Posteriorment, hi ha un termini de 40 dies per aconseguir els diners del mecenatge. “Tres de cada quatre projectes assoleixen l'èxit”, remarca Sala. La firma va començar físicament a la incubadora del parc tecnològic i un cop acabat el termini de permanència va decidir continuar confiant en les instal·lacions del TecnoCampus. “Som de Mataró i ens era més còmode, a banda que les condicions ens interessaven”, diu Sala, que avança que el futur més immediat de l'empresa depèn de millorar l'eina que ofereixen a la gent. “Una evolució del sistema amb més aplicacions i més atractives per als nostres clients”, defensa.

LA REPÚBLICA DE LES ARTS

El llibre recomanat per...

M'ha fascinat l'últim poemari de Narcís Comadira, *Manera negra*. Soc una persona fascinaada per la paraula. En un món on les paraules tenen tantes ambigüitats, els poetes els tornen a donar el sentit precís i profund que tenen per connectar amb pensaments precisos i profunds.

Xavier Albertí
Director artístic del Teatre Nacional de Catalunya

CULTURA AMB MAJÚSCULA

La informació sobre totes les expressions de la cultura es combinarà en aquesta secció amb les opinions i l'anàlisi que signaran una nòmina potent de crítics i articulistes

 Carina Filella
cfilella@lrp.cat

Un producte periodístic que tingui ben assumits els valors republicans ha d'apostar, sense cap mena de dubte, per la cultura. Aquest és el cas del setmanari que teniu a les mans, que destinarà una part important de les seves pàgines al món dels llibres, les arts visuals, la música, el teatre i el sector audiovisual, combinant la informació, el reportatge i l'entrevista amb una nòmina potent de col·laboradors, crítics i articulistes i intentant combinar veus consagrades en diverses disciplines com, entre d'altres, les d'Arnau Puig, Miquel de Palol, Martí Gironell, Ada Castells, Sam Abrams, Jordi Llavina, Pilar Parcerisas, Vicenç Pagès, Joan Lluís Lluís, Manuel Cuyàs, David Castillo i Lluís Llord, amb nous valors com Marina Porràs, Núria Puyuelo i Alberto Velasco, que s'aniran alternant en les pàgines del setmanari per

**MARINA
PORRAS**

**JOAN-LLUÍS
LLUÍS**

**MIQUEL
DE PALOL**

**ADA
CASTELLS**

**VICENÇ
PAGÈS**

**MANUEL
CUYÀS**

Aposta per un tema central

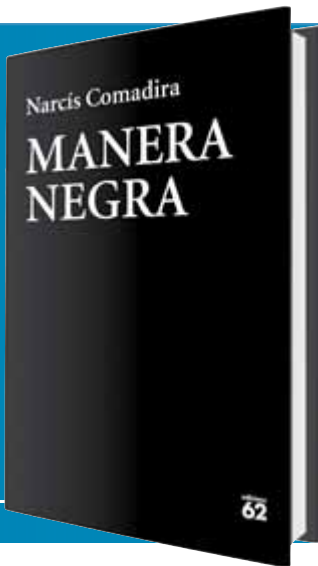
Un primer tema central, en format de reportatge, crònica o entrevista en profunditat, encetarà cada setmana la secció La República de les Arts. A les planes següents s'aniran desgranant les informacions i les opinions al voltant de la cultura en totes les seves expressions, gèneres, tècniques i formats. Però com que és immensa, la cultura també estarà representada en altres seccions de la revista, com és el cas de les pàgines adreçades als joves, que incorporaran informacions i reportatges dedicats a la literatura infantil i juvenil, al món del còmic i també als videojocs.

tal d'aportar els seus coneixements i la seva capacitat d'anàlisi i de reflexió.

Un apartat especial és el que, des d'avui mateix, proposa l'escriptor Joan-Lluís Lluís (Perpinyà, 1963): *Lletres en batalla*, un peculiar concurs que cada setmana posarà a prova l'aptitud del lector sobre qüestions relacionades amb la literatura. Per començar, en aquest número zero, Joan-Lluís Lluís ens repta a endevinar l'obra i l'autor a què corresponen una llista de primeres frases de novel·les catalanes.

La República de les Arts posarà la mirada atenta sobre tot allò relacionat amb la creació literària. No hi faltaran la llista dels llibres més venuts de ficció i no ficció, així com també l'espai *El llibre recomanat*, en què un personatge destacat parlarà breument del llibre que més l'ha marcat i per què.

L'anàlisi també serà present en un camp tan multifacètic com és l'audiovisual. Una de les seves branques principals, la del cinema, passarà cada setmana pel sedàs de l'escriptor i periodista Manuel Cuyàs, que signarà la columna *El cine de la meua vida*, en què abocarà els seus coneixements, sentiments i reflexions al voltant de produccions cinematogràfiques.

No calleu

El món de la cultura viu un moment excepcional arran de l'onada repressiva desfermada per l'Estat espanyol. Dos cantants de rap, Valtònyc i Pablo Hasel, estan a punt d'entrar a la presó per les lletres de les seves cançons. Per unes cançons! Humoristes, tuitaries, periodistes... viuen ara sota l'amenaça d'accions penals contra ells per criticar la policia espanyola o la casa reial. Davant d'això, actituds com la del Museu de Lleida donant veu a una exposició prohibida a Madrid assenyalen el camí d'una república de veus lliures. Davant la repressió i la mordassa, no calleu.

DAVID MARIN

Doremifa'n flors

Carrers i racons
Calonge i Sant Antoni
Dissabte, 12 i diumenge, 13 de maig

118090-1186456

LA REPÚBLICA DE LES ARTS LLETRES

ELS MÉS
VENUTS
Ficció

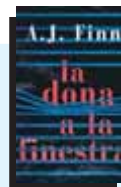
La força d'un
destí

Martí Gironell

Jo soc aquell
que va matar
Franco

Joan-Lluís Lluís

La dona a la
finestra

A. J. Finn

Quan érem els
peripatètics

Héctor Lozano

La novel·la de
Sant Jordi

Màrius Serra

Sessió de contacontes de Rat Cebrián a casa de l'Adrià, a Reus C.F.

Contes a domicili

La davallada de sessions de contacontes en biblioteques i altres espais ha portat tres narradores orals a anar a les cases i explicar-los en família

CARINA FILELLA
cfilella@lrp.cat

El petit Adrià, de 6 anys, té els ulls posats sobre la pantalla del telèfon mòbil. Enganxat com està a un d'aquests jocs de persecucions, lluites i salts d'obstacles plens de llums i de color d'internet, se li fa costa amunt quan els pares li diuen que al cap de poca estona arribarà a casa una contacontes. Una noia que li explicarà històries. Fa mitja rialla forço-

sa i continua jugant, fins que arriba Rat Cebrián, una de les tres narradores que integren el col·lectiu Entret(r)es de Tarragona, que fa cinc anys, veient la davallada de les sessions de contes per al públic infantil que es va registrar en biblioteques i altres espais a causa de les retallades econòmiques, van decidir engegar l'activitat contes a domicili: anar a casa d'infants i oferir-los "una ocasió única per assaborir moments amb la família a través de les històries", diu

Cebrián.

Arriba més tard de l'hora prevista, les vuit del vespre. L'Adrià s'amaga darrera la cortina, però, passada la timidesa inicial, s'asseu amb els pares al sofà de casa, amb la Rat al davant. Per a aquest vespre, en aquesta casa de Reus, ha triat tres contes: *El follet Poca Son*, de creació pròpia (Rat Cebrián, a més d'explicar-ne, fa trenta anys que n'escriu, de contes, i el personatge Poca Son és el protagonista d'una col·lecció de deu contes que

està embastant); *El molinet de sal i La princesa de la sal*. En tenia un altre de previst, *Els cinc horribles*, però passades les deu de la nit, l'Adrià ja comença a bellugar, a deixar intuir que està cansat i que potser té son. "I diuen i contem, i contem i diuen, que va ser així durant molt de temps..." I s'acaba la història. La manera com l'ha explicat és determinant per captar l'atenció del petit, però encara ho és més que la història tingui pes per si mateixa: "Cal trobar bons contes: que siguin enginyosos, que estiguin ben plantejats, que creïn aviat un univers màgic, que sorprenguin...", i després hi hem de sumar els valors que volem treballar: de superació personal, per aguditzar l'enginy per resoldre situacions... La història és important, perquè si no els contes grinyolen", diu Cebrián, que destaca, però, que tot i que "una bona història ha de tocar els sentiments de la gent i l'ha de fer reflexionar", ella defuig d'explicar després cap "moralisme".

Va ser una amiga de la mare qui va regalar la sessió de contacontes a l'Adrià i als seus pares, que han viscut uns mesos difícils, ja que el nen es va haver de sotmetre a un trasplantament de medul·la òssia que va obligar la família a passar molts mesos a l'hospital. Quan s'acaba la sessió, Rat Cebrián, com les altres integrants del col·lectiu, no cobra diners. No volen que siguin un impediment per a cap família i proposen un intercanvi: "En un món de diners, cada sessió costaria uns 60 euros", però lluny de fixar cap tarifa, les contacontes prefereixen un regal, pensat i decidit per la mateixa família: "De vegades marxem amb el cotxe carregat de fruites i verdures, d'altres amb un cap de setmana en un apartament, un pastís fet pels nens..., coses que la família pot donar", explica Cebrián.

Les virtuts de la narració oral

El col·lectiu Entret(r)es està format per Imma Pujol, bibliotecària de la Biblioteca Pública de Tarragona; Karme González, animadora i experta en gestió cultural, i Rat Cebrián, mestra i autora de diversos contes. A banda de les sessions que ofereixen per a joves i adults, l'any 2013 van decidir anar per les cases a explicar històries als més petits, a causa de la minsa oferta que hi ha actualment. Per elles, la narració oral

s'escapa de la mera distracció: "És una manera de fer créixer consciències i un recurs molt vàlid per augmentar el vocabulari i per fer moltes activitats de llengua posteriors." Cebrián celebra l'oportunitat que tenen de "batallar per la llengua": "La llengua oral és una llengua una mica en desús; la gent acaba parlant amb el vocabulari bàsic, i els contacontes són una eina excel·lent per enriquir la llengua i fer-la créixer."

LA REPÚBLICA DE LES ARTS LLETRES

ELS MÉS
VENUTS
No ficció

Operació
Urnes
Xavier Tedó i
Vicens Estaran

Bon dia, són
les vuit!
Antoni Bassas

Dies que
duraran anys
Jordi Borràs

Per la llibertat
David Fernández
i Toni Soler

La invasió
dels robots
Xavier Sala i
Martín

Puja el teló

Rellegeixo sovint l'últim article que va publicar Miquel Pairoli. Va ser a El Punt el 29 de maig del 2011, poques setmanes abans de morir. Sota el títol discretíssim de "Teló" –era un comiat–, aquell article enumerava els ingredients que ell considerava que ha de tenir una columna d'opinió, i que em continuen semblant indiscutibles: sentit crític, reflexió, memòria i voluntat d'estil.

En aquesta nova etapa miraré que les meves columnes tinguin una base sòlida, un cos versemblant i una culminació que les remati, ja que els capitells són el que ens crida més l'atenció. El meu objectiu és ser atrevit però sense caure en fal·làcies, crític però no rebentista, original però comprensible, constructiu sense servilismes. Vull defugir les columnes salomòniques, que entortolliguen conceptes binaris de forma helicoidal. Tampoc vull compondre columnes d'estil corinti, bufat i carregós, de les que reproduïxen una vegada i una altra les mateixes volutes.

En els anys vuitanta, llegint les columnes sobre televisió que escrivien Juan Cueto i Eduardo Haro Tecglen vaig aprendre que el més rellevant no és pas el tema, sinó justament les característiques que esmentava Pairoli, sobretot la voluntat d'estil. Al capdavall, el primer objectiu d'una columna és aguantar alguna cosa –ni que sigui a si mateixa–,

Opinar és gratis, i gairebé sempre impune. El meu desig és parlar de literatura i, si puc, de cultura

però també ha de deixar passar la llum: ha de permetre que el lector disposi d'un cert marge d'interpretació, que no se senti com un infant a punt de rebre un missatge premastegat.

De vegades dalt de la columna hi ha un home important (Cristòfor Colom al final de la Rambla, Jacint Verdaguer a la Diagonal) o un asceta que vol patir en públic, com l'estilita de Buñuel (*Simón del desierto*, 1965). Quan fallen les columnes, s'ensorra tot el temple, com sabia Samsó (Jutges, 16). De vegades, a la columna s'aguanta una lleona que ensenya el darrere, i no hi falta mai algú que l'hi besa.

Opinar és gratis, i gairebé sempre impune. Posats a parlar del que coneixem, el meu desig és

parlar de literatura i, si puc, de cultura. El lema *Llengua, cultura, país* em va impulsar anys enrere a fer-me soci d'Òmnium. Continuo creient que és aquest, l'ordre, que no hi ha país sense cultura, ni cultura sense llengua, la columna principal (de la qual la literatura és el capitell). La política és necessària, ara més que mai, però parlar-ne tot el sant dia ens empobreix. Escriure en català a La República és, també, una forma de política.

En l'era del *big data*, la informació és accessible a tothom, però necessitem algú que l'articuli. Aquesta va ser la feina de Montserrat Roig en l'última pàgina de *l'Avui*, d'Emili Teixidor en la primera del *Diari de Barcelona*. Sense les columnes d'Eugeni d'Ors no hauria existit el Noucentisme, igual que sense les de Paco Umbral no hauria existit la *movida* (ja es veu que ara estic venent l'article).

Puja el teló de La República.

VICENÇ PAGÈS JORDÀ @WhistPlayers - www.vicencpagesjorda.net

Crítica lletres

Marina Porras

La màquina de fer xurros

Moriria per tu i altres contes perduts

F. Scott Fitzgerald
Anagrama

Pocs escriptors són tan conscients com Fitzgerald del moment en què comencen a mercader amb el seu art. Els èxits sonats el van convertir en un mite que l'empenyia a fer sempre el

mateix. Fitzgerald volia deixar d'escriure sobre amors de joventut i festes de societat, però els editors no volien perdre aquella gallina dels ous d'or. "Sé que això és el que s'espera de mi, però en aquesta direcció el pou està força sec i em sembla molt més enraonat que no intenti escurar-lo sinó que obri un nou pou."

Moriria per tu i altres contes perduts recull els relats que van ser rebutjats en vida de l'autor perquè no els va voler endolcir ni modificar per fer contents els editors. L'escriptor, que sabia diferenciar els contes bons dels que simplement feia per diners, es frustrava quan li oferien milers de dòlars per relats escrits a raig mentre li rebutjaven contes que treballava durant anys. En aquests relats, la prosa colorista típica de l'escriptor s'enfosqueix i s'entristeix.

L'escriptor Francis Scott Fitzgerald ➤ ARXIU

Toca temes poc amables i experimenta amb la forma i l'estil. El volum és irregular i alguns contes són menors, però en tots es reconeix el seu geni.

F. Scott Fitzgerald era un escriptor professional, però no es volia resignar a fer xurros per sobreviure. Com que no va trobar el to per igualar les seves primeres obres, els esforços de l'escriptor per fugir del propi mite van ser només un intent. "Abans creia que podia fer feliç la gent, i em divertia més que cap altra cosa. Ara fins i tot això em sembla el somni barat d'un paradís de vodevil", va escriure. Si hagués viscut més anys, Fitzgerald s'hauria endinsat en la foscor i les contradiccions que s'intueixen tan bé en les seves pàgines més brillants. Aquests contes en són la prova.

LA REPÚBLICA DE LES ARTS LLETRES

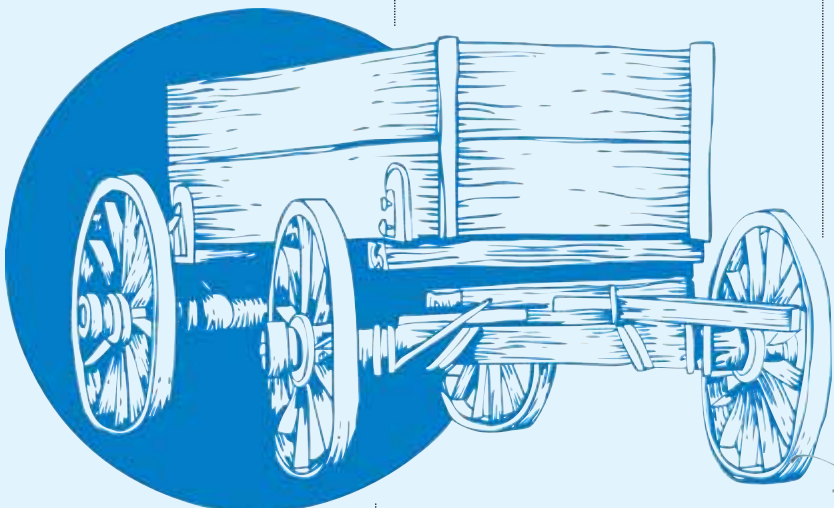
LLETRES EN BATALLA

Joan-Lluís Lluís

El que més costa és començar

A la novel·la *La pesta*, d'Albert Camus, un personatge que vol ser escriptor treballa sense descans per fer que la seva primera frase sigui perfecta. Hi treballa tant, potser durant anys, que mai no aconsegueix passar a la segona frase. Les primeres frases de les novel·les són pensades perquè el lector les recordi especialment? Sabreu trobar l'obra i l'autor a què corresponen aquestes primeres frases de novel·les catalanes?

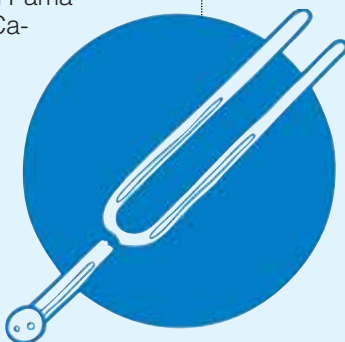
1. "Passat Ridorta havien atrapat un carro que feia la mateixa via que ells, i En Matias, amb ganes d'estalviar el delit, preguntà al carreter si els volia dur fins a les collades de la muntanya."

- A. *Solitud*, de Víctor Català
- B. *La bogeria*, de Narcís Oller
- C. *Josafat*, de Prudenci Bertrana
- D. *La punyalada*, de Marian Vayreda

2. "La fressa va ser mínima."

- A. *L'instint*, de Sergi Pàmies
- B. *Dos taüts negres i dos de blancs*, de Pep Coll
- C. *Les veus del Pamaño*, de Jaume Cabré
- D. *Penja els guants, Butxana*, de Ferran Torrent

3. "Això era

un temps molt llunyà a un lloc vora mar on hi havia una platja llarga i blava, que no se sabia on començava i que no s'acabava mai."

- A. *Ulisses a alta mar*, de Baltasar Porcel
- B. *El vaixell d'iràs i no tornaràs*, de Maria-Antònia Oliver
- C. *El misteri de l'amor*, de Joan Miquel Oliver
- D. *Dins el darrer blau*, de Carme Riera

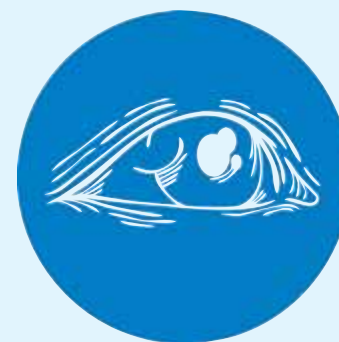

4. "La Julieta va venir expressament a la pastisseria a dir-me que, abans de rifar la toia, rifarien cafeteres; que ella ja les havia vistes: precioses, blanques, amb una taronja pintada, partida en dues meitats, que ensenyava els pi-nyols."

- A. *El carrer de les Camèlies*, de Mercè Rodoreda
- B. *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda
- C. *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda
- D. *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda

6. "Els parpres, en obrir-se, varen fer un clac gairebé imperceptible, com si estiguessin enganxats a causa d'una pretèrita convivència amb les llàgrimes i el fum, o per aquella secreció produïda en els ulls irritats després d'una lectura molt llarga sota una llum insuficient."

- A. *Vida privada*, de Josep Maria de Sagarra
- B. *Senyoria*, de Jaume Cabré
- C. *El carrer estret*, de Josep Pla
- D. *El dia que va morir Marilyn*, de Terenci Moix

7. "Set germanes eren, set assegudes al voltant d'una taula de fusta, damunt la catifa de ràfia estampada."

- A. *La veu melodiosa*, de Montserrat Roig
- B. *Mare de llet i mel*, de Najat El Hachmi
- C. *Cames de seda*, de Maria Mercè Roca
- D. *La sega*, de Martí Domínguez

5. "Un nom de sonoritat eslava, la sala asèptica d'una biblioteca berlinesa, una infantesa passada a 41 graus, 59 minuts i 52 segons nord, 1 grau, 31 minuts i 15 segons est: vet aquí els tres atzars que m'han portat a escriure aquestes pàgines."

- A. *Les històries naturals*, de Joan Perucho
- B. *L'atlas furtiu*, d'Alfred Bosch
- C. *Olor de colònia*, de Sílvia Alcàntara
- D. *Els estranys*, de Raül Garrigasait

LA REPÚBLICA DE LES ARTS PANTALLA

EN SÈRIE

Basat en fets reals

IRENE CASELLAS
icasellas@lrp.cat

Revisar fets recents que van començar l'opinió pública està donant bons resultats a la petita pantalla. Un exemple d'aquesta temporada és *Manhunt: Unabomber* (Discovery Channel, disponible a Netflix) la minisèrie que recrea la persecució per part de l'FBI de Ted Kaczynski, un matemàtic que entre el 1978 i el 1995 va aterrir els Estats Units enviant cartes explosives –va causar 3 morts i 23 ferits– com a mesura de protesta contra la societat industrialitzada, el capitalisme i el poder creixent de la tecnologia.

La sèrie està protagonitzada per Paul Bettany en el paper de Kaczynski i per Sam Worthington en el de l'agent federal que va utilitzar per primera vegada la lingüística forense per identificar-lo a través de les cartes que enviava als mitjans de comunicació. Les seves interpretacions i com presenten la relació que s'estableix entre perseguit i perseguidor són un dels motius de l'èxit d'aquesta història, que no deixa de sorprendre encara que tots –o com a mínim qui tingui més de 40 anys– sabem com acaba. El mateix passa amb *Waco* (Paramount Network) que no ha rebut tan bones crítiques, però que sí que ha tingut el suport fidel de l'audiència interessada en la recreació del setge a la secta davidiana de Texas, malgrat saber, també, el desenllaç de tot plegat. En aquest cas, Taylor Kitsch –en un paper completament diferent al que va interpretar en la segona temporada de *True detective*– es va haver

Taylor Kitsch caracteritzat per a *Waco*. A la foto petita, el David Koresh real

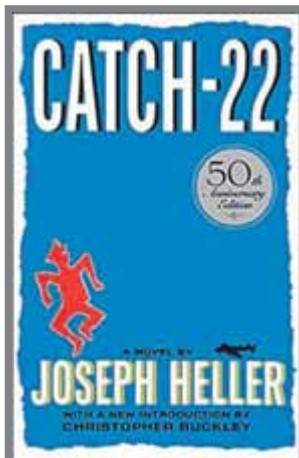
L'actor Paul Bettany i, en la foto petita, el matemàtic Ted Kaczynski

de sotmetre a un extraordinari canvi físic (es va aprimar 14 quilos) per interpretar David Koresh, el líder de la secta. Ni en el cas de *Waco* ni en el de *Unabomber* s'acaba empatitzant amb els delinqüents perseguits, però queda clar que els suposadament bons tampoc ho són tant. **RECOMANABLES SI:** Us interessin les històries complexes, no només pel que fa a la trama policial, sinó, sobretot, a les relacions humanes.

Clooney torna a la TV

Després d'haver-se convertit en una estrella de Hollywood, George Clooney torna al mitjà que li va atorgar la fama (gràcies a *Urgències*), aquesta vegada també com a director i productor. El seu projecte, a la plataforma Hulu, és l'adaptació en format minisèrie de l'obra de Joseph Heller *Trampa 22*, un clàssic antibel·licista nord-americà publicat el 1961. Explica la història d'un militar que, durant la Segona Guerra Mundial, es vol fer passar per boig per poder tornar a casa. Clooney interpretarà un paper secundari, mentre que el jove protagonista serà Christopher Abbott (*Lany més violent*, *The Sleepwalker*).

EL CINE DE LA MEVA VIDA

'El tercer home'

Si *El tercer home* no va ser dirigida de dalt a baix per Orson Welles, com jo sostinc, almenys demostra que quan t'acostes a un geni alguna cosa d'ell se t'encomanava o que acabes aclaparat per la seva presència. Carol Reed, que signa la pel·lícula, no havia fet res semblant abans ni va fer res que se li acostés després. Ara jo soc Carol Reed i tinc al costat Orson Welles, a qui he contractat només d'actor. En el repartiment compto també amb Joseph Cotten, que ja sortia a *Ciudadà Kane*. Què he de fer sense sentir-me empetitit pel director de la pel·lícula que ja llavors era considerada una de les millors de la història del cine? Li cediria la càmera i els focus perquè ell mateix enquadrés i escollís els claroscurs, i li confiaria tot l'elenc perquè el fes bellugar. Tinc on agafar-me per afirmar que *El tercer home* és d'Orson Welles, a part de la meua retentiva visual. Un dia un periodista li va preguntar: "Quina part de vostè hi ha a la pel·lícula?" Welles li va respondre: "Hi ha coses que un senyor com cal es reserva." La resposta no és gaire senyorívola, si la intenció era deixar bé Carol Reed, però ja es veu que Orson Welles era un gran megalòman i que no era gaire delicat.

És un dels meus herois, però no hauria fet amb ell ni un cafè. T'acostes a un famós a qui admires, per exemple, per la seva contribució a l'art d'avantguarda, i resulta que a casa s'acomoda en un tresillo, menja amb els dits, parla del temps o li agraden els toros. Joan Miró seia en un tresillo. A Orson Welles li agradaven els toros. En una ocasió, el director català i amic meu Lluís Josep Comeron va ser convidat a un vernissatge a la casa del torero Antonio Ordóñez, a Ronda, Màlaga. Va sortir al jardí i es va recolzar a la barana d'un pou que hi havia. "Aquí al fons hi ha les cendres d'Orson Welles", li van indicar. Al fons del fons, sempre hi ha Orson Welles. O hi hauria de ser: si va trobar tantes solucions per moure la càmera i els actors, per què no és més imitat? Si va escriure guions per a gent formada, per què ens són servits arguments tan infantils? Diuen que les actuals pel·lícules es fan pensant a ser ofertes per la televisió, en obert o de pagament, immediatament després de ser estrenades. En fa tot l'efecte. Orson Welles va fer dues pel·lícules per a la televisió, *Una història immortal* i *Fake*. Per què no són objecte d'emulació?

A *El tercer home* es va arribar a imposar a Graham Greene, el guionista. La frase que diu que el Renaixement, amb totes les seves convulsions, va donar Leonardo i Miquel Àngel i que, en canvi, la pau suïssa només ha produït el rellotge de cucut, és seva. Segons aquest principi, esperem que el procés independentista català generi, si més no, alguna pel·lícula, alguna novel·la, algun Miquel Àngel que en sigui digne i ens estimuli.

Manuel Cuyàs

LA REPÚBLICA DE LES ARTS MÚSICA

Arturo Gaya Cantant del grup de música tradicional Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries

Arturo Gaya (el primer a l'esquerra), amb els altres components del grup ebrenc Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries, a les butaques del Teatre Tarragona C. F.

ANIVERSARI

Els Quicos han fet més de 2.000 concerts i han editat 13 discos. Ara estan en plena gira del seu 25è aniversari

CANÇONER

Han publicat un llibre que recull 124 cançons i una historieta gràfica de l'imaginari del grup

“Quan poses la música al servei d'una causa li dones sentit”

El grup que més ha difós la música tradicional de les Terres de l'Ebre celebra el 25è aniversari amb una gira i amb un llibre

CARINA FILELLA
cfilella@lrp.cat

Han passat 25 anys des que Arturo Gaya es va posar a la pell de Quico el Célio, inspirant-se en un home cec del segle XIX, que era el cronista de tot allò que passava als pobles. Ja com a grup, Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries va començar a tombar pobles i ciutats per fer-hi arribar les tonades de la música tradicional de l'Ebre. “Buscàvem fer crònica social a través d'un cec i el seu pigall; seguint la tradició dels cecs, que eren els periodistes d'abans”, diu Gaya.

Avui, els personatges que representen

els Quicos també poden parlar de tot?

Aquest era l'objectiu inicial i ho continua sent. El repte era fer una música d'arrel tradicional que continués sent popular, inspirada en el poble; que fes una crònica social i estigués al servei del poble; en alguns moments reivindicant, en uns altres celebrant...

Hi havia un buit, fa 25 anys, en la música d'arrel del país?

A Catalunya hem arribat una mica més tard a aquest moviment de repropolar la música d'arrel. El moviment de la cançó catalana i del rock català van fer que els músics es dediquessin a cultivar altres gèneres. Però quan va néixer el Tradicionari de Barcelona,

ara ja fa més de trenta anys, va estirar tota una sèrie de músics catalans a cultivar aquests gèneres, a impulsar la nova música tradicional, això que ara se'n diu folk.

I han aconseguit donar a conèixer per arreu la música tradicional de l'Ebre?

Sí, volíem donar a conèixer que al nostre país hi ha una música catalana del sud. Amb una doble funció: una, dir-nos a la gent del sud que tenim la nostra pròpia música, i que això ajuda a generar una identitat de territori; i dos, dir a la resta del país que a l'Ebre no fem una altra música perquè som veïns de l'Aragó, sinó perquè aquesta música és molt antiga: hi ha musicòlegs que diuen que la jota i els gèneres germans i cosins de la jota (fandangos, cants de treball...) són la nostra música autòctona, d'abans dels àrabs.

Se n'ha fet un fart de dir que la jota és tan catalana com la sardana. Se n'ha sortit de convèncer els incrèduls?

Penso que sí. Ningú ja no dubta de la catalanitat de la jota. Fins i tot hem cantat jotes en català a les festes majors de Saragossa, a la plaça del Pilar; hi hem explicat que la jota puja pel riu i no baixa, i no ha passat res; al contrari, ens han aplaudit. A l'Aragó van crear les estructures modernes de la jota, i en un moment donat, a Espanya es va classificar tot molt i van dir: els catalans, la sardana; els aragonesos, la jota; els andalusos, la sevillana..., quan en realitat aquest mapa no era així.

Era un mapa purament polític.

Exacte. Van atribuir a cada regió una música. Quan van utilitzar el folklore políticament és quan li van fer mal. Van dir que català era sardana i barre-

tina, i aragonesos, jota i *cachirulo* i era irreal, això. La jota està considerada per molta gent com una música tradicional dels Països Catalans.

El fet de ser d'“allà baix”, com canten els Quicos, ha estat una empenta o un entrebanc per a la trajectòria del grup?

Diria que les dues coses. Néixer amb força en un territori ens ha beneficiat. Però paral·lelament, el fet de no viure on es decideixen les coses també ens porta a caure en molts moments en un cert oblit. De vegades ens preguntem per què no estem en un determinat lloc, per què no han comptat amb nosaltres. De vegades els mitjans públics es preocupen de tu no quan fas una cosa, sinó quan toca per la quota.

Van tenir un paper destacat en la lluita contra el Plan Hidrológico Nacional. La música encara és una bona eina de lluita i de compromís social?

Sí, absolutament. Quan pots posar la teva música al servei d'una causa li estàs donant sentit al cent per cent. Quan va sorgir la lluita per la defensa de l'Ebre, vam tenir l'oportunitat de posar la música al servei dels sentiments de la gent i al servei de la terra.

Però els Quicos sempre s'han mantingut al marge del debat sobre el procés català. Per què?

Sí que ens hi hem posicionat. Vam estar al concert *Folk per la llibertat*, organitzat pel Tradicionari; i hem participat activament per la llibertat dels empresonats. Estem absolutament a favor del dret a decidir. Una altra cosa és que algú pensi que perquè no ens hem posicionat amb un partit en concret... Som sis músics i cada un té els seus matisos.

Crònica

Alberto Velasco

**Un museu,
uns presos,
una trucada****PRESOS POLÍTICS
A L'ESPANYA
CONTEMPORÀNIA****Autor:** Santiago Sierra
Sala: Museu de Lleida

Txell Bonet, periodista i companya de Jordi Cuixart, va ser una de les participants al debat organitzat el passat 9 d'abril al Museu de Lleida amb motiu de l'exhibició de l'obra *Presos polítics a l'Espanya contemporània*. El conjunt de fotografies de Santiago Sierra és un d'aquells treballs dels quals parlaran els llibres d'història de l'art del futur. Un cas de manual en què la censura acaba amplificant —l'efecte Streisand— el missatge inherent a l'obra. Una censura, a més, que es va aplicar en el marc d'una fira d'art d'avantguarda, la qual cosa ens emplaça davant l'antítesi de la pròpia avantguarda.

La Txell va recordar al públic assistent que la materialitat de l'art no sempre és rellevant, i que allò que realment importa és el que

Txell Bonet, al telèfon, durant la taula rodona a la sala d'exposicions el 9 d'abril JORDI V. POU

passa al seu voltant, els sentiments que genera, les reaccions que desencadena. L'obra de Sierra va fer parlar els polítics de Madrid, que es van haver de posicionar en el discurs de la llibertat d'expressió i de creació. L'artista va fomentar un clima de debat a l'Estat espanyol que va ultrapassar fronteres, es va viralitzar arreu del món i va connectar el seu treball amb un dels debats polítics més transcendents de l'Europa contemporània. Aquelles vint-i-qua-

tre fotografies van fer, a més, que Àngel Ros fos àmpliament escridassat el dia de la inauguració i hagués de sortir cames ajudeu-me del museu.

Però la imatge més interessant que ha generat l'obra no és la de l'alcalde escàpol, sinó la de la Txell aixecant-se de la cadira en ple debat i parlant per telèfon. Era en Jordi, i ella havia de contestar. Van estar parlant, just a tocar de les fotografies dels presos polítics, un moment que

el fotògraf Jordi V. Pou va captar magistralment en la imatge que acompanya aquestes línies. En el mateix acte, Bea Tategón va fer que el president Puigdemont enviés un missatge als assistents. La veu del president acabat d'alliberar va que la sala esclatés amb proclames a favor de la seva persona i de la llibertat d'expressió. Tot això, dins d'un museu, gràcies a la capacitat de mediació de l'obra de Sierra.

RECOMANACIONS**L'avantguarda d'Oscar Masotta****Sala:** MACBA **Adreça:** Pl. dels Àngels, 1 Barcelona
Horaris: d'11 a 19.30 h (dimarts no festius tancat)

El MACBA exposa fins a l'11 de setembre *La teoria com a acció*, un recorregut per l'obra i el pensament de l'intel·lectual i artista argentí Oscar Masotta, una figura crítica, incòmoda i admirada, i el principal impulsor de l'avantguarda al seu país. Instal·lat a Barcelona fugint de la dictadura, va crear grups d'estudi sobre psicoanàlisi i art en què va reunir seguidors entusiastes.

Reflexió sobre la creació**Sala:** Fundació Sorigué **Adreça:** Alcalde Pujol, 2 Lleida
Horaris: de 10 a 14 h i de 17 a 20 h

L'artista colombià Óscar Muñoz, un dels creadors contemporanis més destacats en l'àmbit internacional, exposa a la seu de la Fundació Sorigué de Lleida una selecció d'obres en què es mostra l'exploració dels moments anteriors i posteriors a la fixació de la imatge. És una reflexió sobre la fugacitat del temps i la memòria i la relació de l'art amb la realitat i els moments.

Un retrat a quatre mans**Sala:** Fundació Apel·les Fenosa **Adreça:** Major, 25 el Vendrell
Horaris: d'11 a 14 h i de 18 a 20 h

La Fundació Apel·les Fenosa presenta fins al 30 de setembre l'exposició *Un retrat a quatre mans*, centrada en el retrat de Dora Maar de 1939-1940, fet per Apel·les Fenosa i acabat per Picasso. Va ser durant l'ocupació alemanya de París que els dos artistes van reforçar la seva amistat. Picasso vivia llavors amb Dora Maar i va demanar a Fenosa que la retratés.

LRP **jeune**

EL MAIG DEL 68

QUAN ELS **JOVES** VAN CANVIAR LES COSES

ALS ANYS SEIXANTA DEL SEGLE XX, GRUPS D'ESTUDIANTS, D'ESQUERRES, ES COMENÇAVEN A ORGANITZAR PER PROTESTAR PER LA SOCIETAT CONSUMISTA.

EREN TEMPS DE CANVI I DE LLUITA CONTRA EL SISTEMA, DEL MOVIMENT HIPPI ARREV DEL MÓN, DE LA LLUITA ANTICOLONIALISTA, DE LES REVOLUCIONS D'ESQUERRA, COM LA CUBANA.

LES PROTESTES VAN ESCLATAR EL MAIG DEL 1968 A FRANÇA, ON ELS JOVES TAMBÉ PROTESTAVEN CONTRA EL GOVERN CONSERVADOR DE CHARLES DE GAULLE.

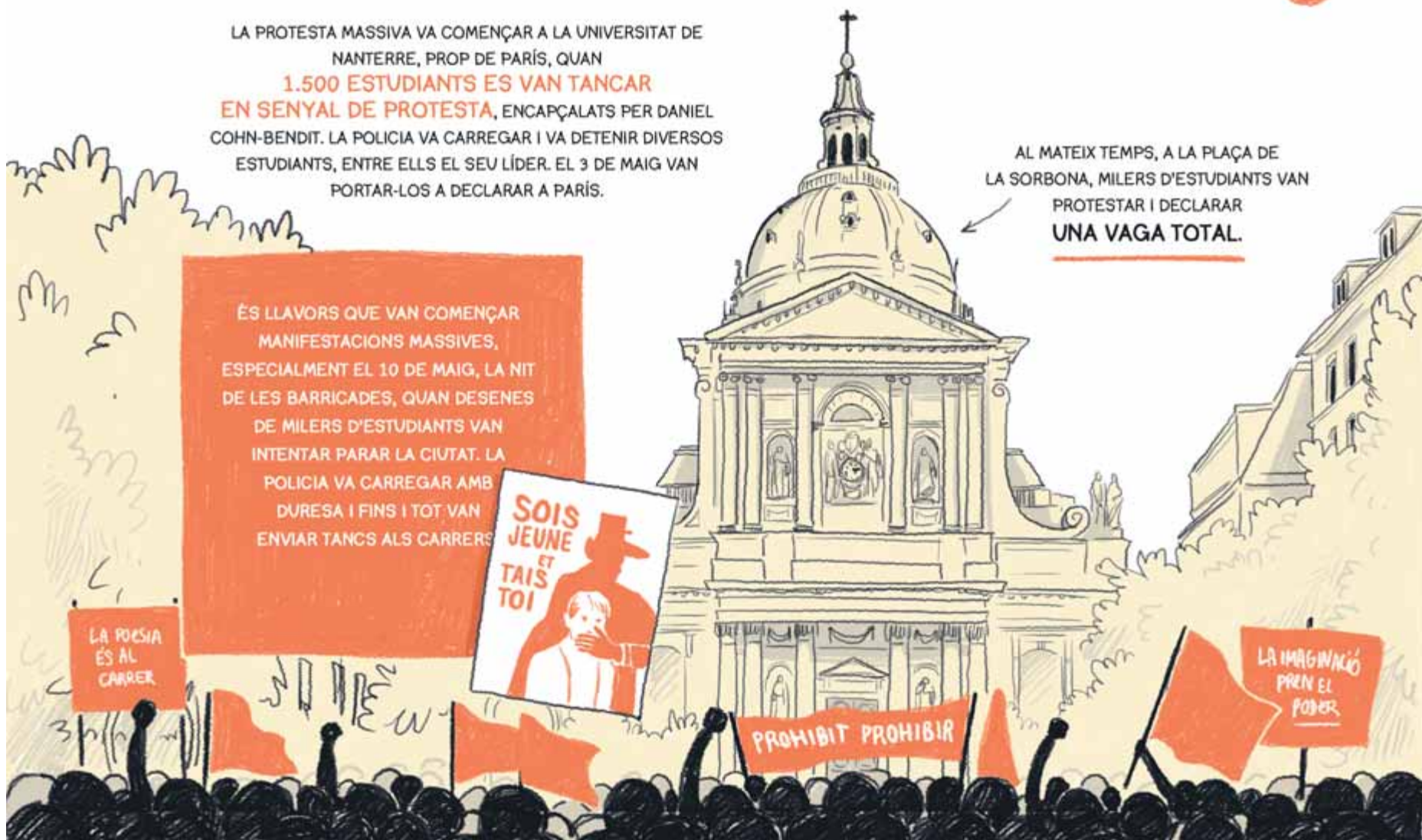

DE GAULLE ERA L'HEROI DE LA SEGONA GUERRA MUNDIAL, PERÒ LA GUERRA JA HAVIA ACABAT FEIA 23 ANYS. AQUESTS JOVES NO L'HAVIEN VISCUDA, LA GUERRA -O NO LA RECORDAVEN-. NO ESTAVEN LLIGATS PEL PASSAT, SINÓ QUE VEIEN UN PRESENT QUE NO ELS AGRADAVA, HI HAVIA UNA FORTA CRISI ECONÒMICA I MOLT D'ATUR (SOBRETOT DELS JOVES). PER AIXÒ ESTAVEN EN CONTRA DE LES POLÍTQUES DEL SEU PRESIDENT I PROTESTAVEN.

LA PROTESTA MASSIVA VA COMENÇAR A LA UNIVERSITAT DE NANTERRE, PROP DE PARÍS, QUAN **1.500 ESTUDIANTS ES VAN TANCAR EN SENYAL DE PROTESTA**, ENCAPÇALATS PER DANIEL COHN-BENDIT. LA POLICIA VA CARREGAR I VA DETENIR DIVERSOS ESTUDIANTS, ENTRE ELLS EL SEU LÍDER. EL 3 DE MAIG VAN PORTAR-LOS A DECLARAR A PARÍS.

AL MATEIX TEMPS, A LA PLAÇA DE LA SORBONA, MILERS D'ESTUDIANTS VAN PROTESTAR I DECLARAR **UNA VAGA TOTAL**.

ÉS LLAVORS QUE VAN COMENÇAR MANIFESTACIONS MASSIVES, ESPECIALMENT EL 10 DE MAIG, LA NIT DE LES BARRICADES, QUAN DESENES DE MILERS D'ESTUDIANTS VAN INTENTAR PARAR LA CIUTAT. LA POLICIA VA CARREGAR AMB DURESA I FINS I TÓT VAN ENVIAR TANCs ALS CARRERS

Àlex Comes (Beers&Politics) Text
Cristina Bueno Il·lustració

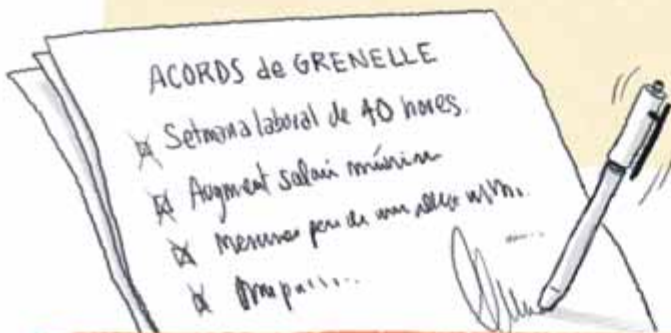

PER AIXÒ ELS SINDICATS –REPRESENTANTS DELS TREBALLADORS– ES VAN SUMAR A LA VAGA, I EL 13 DE MAIG, **NOU MILIONS DE PERSONES** ES VAN QUEDAR A CASA O VAN OCUPAR LES SEVES FÀBRQUES, MENTRE ELS ESTUDIANTS SEGUIEN MANIFESTANT-SE I OCUPAVEN LA UNIVERSITAT DE LA SORBONA. LA CRISI AL PAÍS VA SER TOTAL.

A FINALS DE MES, EL DIA 27, ES VAN SIGNAR ELS ACORDS DE GRENELLE ENTRE EL GOVERN, PATRONALS –REPRESENTANTS DE LES EMPRESES– I SINDICATS: SETMANA LABORAL DE 40 HORES I FORT AUGMENT DEL SALARI MÍNIM, ENTRE ALTRES MESURES. AIXÒ VA APAIVAGAR ELS SINDICATS, I ELS TREBALLADORS VAN TORNAR A LA FEINA.

ELS ESTUDIANTS VAN ESTAR SOLS DE NOU. EL DIA 30, DE GAULLE ES VA DIRIGIR A LA NACIÓ PER RÀDIO I VA CONVOCAR ELECCIONS.

LES PROTESTES, TOT I SER MENORS, VAN CONTINUAR. LA DURESA VA SER ENORME, I ES VAN IL·LEGALITZAR FORMACIONS ESTUDIANTILS D'EXTREMA ESQUERRA, AMB MÚLTIPLES DETENCIONS. PERÒ TOT VA TORNAR A LA NORMALITAT, O AIXÒ SEMBLAVA.

EL 23 I EL 30 DE JUNY, DE GAULLE VA TRIOMFAR EN LES ELECCIONS I VA PROMETRE FER CANVIS PROFUNDS EN L'ESTAT. L'ABRIL DE L'ANY SEGÜENT ES VAN SOTMETRE AQUESTS CANVIS A REFERÈNDUM, PERÒ FRANÇA VA DIR QUE NO. QUASI UN ANY DESPRÉS, LA GENT NO CONFIAVA QUE DE GAULLE FOS LA PERSONA INDICADA PER ENCAPÇALAR EL CANVI. L'HEROI DE GUERRA S'HAVIA CONVERTIT EN UN MAL PRESIDENT. VA DIMITIR L'ENDEMÀ DEL REFERÈNDUM.

EL MAIG FRANCÈS HAVIA TRIOMFAT I HAVIA ESDEVINGUT UN SÍMBOL DELS CANVIS QUE S'ESTAVEN PRODUINT ARREU DEL MÓN. **ELS JOVES PODIEN CANVIAR LES COSES SI S'ORGANITZAVEN,** NO NECESSITAVEN PARTITS POLÍTICS NI GRANS LÍDERS MEDIÀTICS. PODIEN, FINS I TOT, DERROCAR UN SÍMBOL NACIONAL COM ERA DE GAULLE.

ERA UN TEMPS D'ESPERANÇA PER ALS MOVIMENTS SOCIALS, DE CANVI, DE COMPROMÍS. HAVIEN FET HISTÒRIA.

OBLIDAU TOT ALLÒ QUE HELL APRÈS.

COMENCEU A SOMNIAR

L'ÀLBUM DE LA SETMANA

Potenciar la creativitat

LLUÍS LLORT
llort@elpuntavui.cat

No és estrany que un adult, mirant una obra abstracta, digui allò d'“el meu fill de cinc anys ho fa millor”. La ignorància és agosarada. També hi ha l'altre extrem, quan uns pares es pensen que tenen un geni perquè ha fet alguna cosa de manera admirable, com ara dibuixar un animal, improvisar alguna tonada afina-da amb la flauta dolça de l'escola, construir un palau inventat amb peces de Lego... Normalment no n'hi ha per excitar-se tant, però en qualsevol cas, el que és positiu és afavorir aquesta creativitat, donar-hi espai, materials, temps. Per tant, valorar en la justa mesura el que un fill, alumne, net o el que sigui ens mostra. I, si és el cas, més aviat passar-nos de lloan-ça que de crítica, per constructiva que sigui.

Pere Perfecte, arquitecte és el tercer títol d'una col·lecció d'àlbums il·lustrats que se centren en la tendència

CTEM (ciència, tecnologia, enginyeria i matemàtiques) que s'aplica a l'educació primària. Perquè no cal potenciar només la creació artística, la tècnica també pot ser digna d'elogi.

El Pere protagonista té un esperit creatiu precoç i sorprenent: quan només tenia dos anys va construir una gran torre amb els bolquers bruts. A mesura que creixia les estructures eren més i més elaborades, gràcies a una perseverança i curiositat inesgotables. La senyoreta Romaní, però, menysté la seva habilitat i el Pere s'avorreix a l'escola... Fins que un dia d'excursió, la seva capacitat com a arquitecte salvarà els companys de classe. I la mestra.

Les il·lustracions de David Roberts combinen retolador, llapis de colors i retocs digitals, damunt d'extensos fons blancs o de quadrícula mil·lime-trada. Els textos breus d'Andrea Beauty, amb força humor, són rimats, cosa que la traductora (Aurèlia Manils) manté a la perfecció.

El tres protagonistes de la sèrie ➔ DAVID ROBERTS / BEASCOA

+7

Pere Perfecte, arquitecte

Text Andrea Beauty **Il·lustracions:** David Roberts **Traducció:** Aurèlia Manils **Editorial:** Beascoa **Pàgines:** 48 **Preu:** 14,95 euros

Els dos llibres anteriors de la col·lecció són *Ada Magnífica, científica* i *Rosa Pionera, enginyera*. Les nenes protagonistes tenen una visió feminista, afegida a la científica. Fins i tot, la Rosa Pionera porta un mocador al cap com la Rosie, la icona nord-americana adoptada pel feminisme (tot i que en origen no ho fos). Tant l'Ada com la Rosa han de ser tossudes per poder saciar la seva curiositat científica, com ho van haver de ser Marie Curie i la matemàtica Ada Lovelace, entre d'altres. Una bona col·lecció.

RECOMANACIONS A CAU D'ORELLA

+5

Avui és un gran dia!

Text Anna Esteve **Il·lustracions:** Eva Sans **Editorial:** Baula **Pàgines:** 56 **Preu:** 8,95 euros

Tercer títol de la col·lecció *La Colla Pessigolla de les Emocions*, després de *Fins aviat, Griselda!* i de *Tots tenim por, tots som valents*. La Paula està tan contenta que tothora somriu, fa les coses que li diuen a la primera, anima els companys, té ganes de jugar... i encomana el seu bon humor. Un conte per valorar els beneficis d'estar alegre.

+8

De bec en bec

Text Alice Keller **Il·lustracions:** Veronica Truttero **Traducció:** Víctor Labrado **Editorial:** Andana **Pàgines:** 64 **Preu:** 8 euros

De bec en bec desenvolupa un tema de molta actualitat, la difusió de notícies falses (*fake news*) que, tot i que sovint es demostra que són mentida, en ben pocs casos la rectificació arriba a tenir la mateixa repercussió mediàtica i la notícia falsa és la que queda com a *veritat* en l'imaginari de bona part de la població.

+12

El malefici de la reina d'Hongria

Text Maria Aurèlia Capmany **Editorial:** Barcanova **Pàgines:** 144 **Preu:** 11,50 euros

Coincidint amb el centenari del naixement de l'autora barcelonina, Barcanova reedita aquesta novel·la d'aventures que se situa a les acaballes del segle XVIII, quan Barcelona es refà de les seves misèries i al Mediterrani es lluita per la supremacia del món. Aquest és l'escenari dels germans Macià, Janet i Martí.

+8

El animals de la sabana

Text Christine Pompéi **Traducció:** Tina Vallès **Editorial:** Animallibres **Pàgines:** 48 **Preu:** 14,95 euros

Llibre de fotografies de fins a una vintena d'animals (lleó, zebra, llo-ro, hiena, rinoceront, pitó, búfal...) amb una introducció en cada doble pàgina en què l'animal es descriu a si mateix en format d'endevinalla i, en uns textos a banda, dues o tres curiositats relacionades amb el vocabulari o amb la vida animal.

LRP **jo ve**

La Receta

Sopar RÀPID!

WRAPS amb POLLASTRE i SALSA de IOGURT

PER SOBREVIVRE EN UN pis d'estudiants

INGREDIENTS

Laminis de blat de moro (WRAPS)

Pit de pollastre

Verdura Variats (enciam, raves, pastanagues, col llombarda...)

per fer la SALSA

Iogurt natural

Oli d'oliva

Suc de 1/2 llimona

Sal i Pebre

Menta

Gar d'all

Picor

- 1 Pollastre a la planxa
- 2 Trossejar
- 3 Muntar

NUTRICIONISTA LIDIA MATEOS

IL·LUSTRACIONS CRISTINA BUENO

PER PENSAR (O NO)

“És la conclusió a què he arribat: només hi ha un pecat mortal, i són les faltes d'ortografia”

Qui ho va dir?

Joan Fuster i Ortells

(Sueca, la Ribera Baixa 1922-1992)

Va ser un escriptor valencià en llengua catalana. Principalment, va escriure assajos sobre diversos camps del coneixement com la lingüística, la història i la filosofia. És considerat un dels assagistes en català més importants del segle XX. Una de les seves obres principals és l'assaig històric *Nosaltres, els valencians* (1962).

POSA'T A PROVA

Mira amb atenció aquesta imatge, per exemple uns 2 minuts. Ara tapa-la i intenta contestar les preguntes. Posa a prova la teva memòria visual.

- Quants llibres hi ha al prestatge?
- Quina hora marca el rellotge?
- Quants llapis hi ha?
- De quin color és la tassa?
- Quin dia assenyala el calendari?

No n'has encertat ni una?... No passa res, pots anar provant. A casa agrairan que deixis una estona el mòbil.

PRACTICA L'ANGLÈS

Coneix la història de...

El mestre PAU CASALS

Escolta-la en anglès a:
<http://www.lrp.cat/a/1379933>

EXPERIÈNCIES

El pa que s'hi ven

A Catalunya hi ha un miler de flequers artesans que reivindiquen el valor i l'autenticitat d'un producte que en mig segle ha passat de ser bàsic en l'alimentació a només un complement

MERCÈ RIBÉ
mribe@lrp.cat

Farina, aigua i sal. Tres ingredients, un producte i tot un sector que reivindica el saber fer de l'ofici de flequer per posar en valor un aliment tan senzill i complex a la vegada com és el pa. En pocs anys, s'ha passat d'una oferta que diferenciava entre pa blanc i pa integral a trobar una infinita gama de productes: pa de pipes i llavors, de civada, de nous, de sègol, de blat de moro, i barres i rodons elaborats amb espelta, blat egipci (kamut) o xeixa. Tot i que l'estadística demostra que dels 85 quilos de pa per persona i any que es consumien en la dècada dels seixanta ja no se'n menja ni la meitat, el cert és que cada cop hi ha més oferta i les cadenes i franquícies on se'n ven i se'n degusta estan en alça i busquen atrapar el client del forn artesà.

"Els únics sectors que han crescut durant la crisi han estat els dels pro-

ductes ecològics i els de proximitat", explica el fins ara president de la Federació Catalana d'Associacions de Gremis de Flequers, Manel Llaràs. Parla de producte de proximitat perquè representa un gremi que es va haver de reinventar abans de la crisi, amb l'arribada massiva de pa industrial, apostant pel producte artesà. "El nostre és un consumidor informat, que sap què vol, que busca qualitat i per a qui el preu no és el factor principal", especifica, i conclou: "El pa artesà té ara més valor que mai."

Què s'entén per pa artesà? I és aquí on el sector fa palesa la queixa. "Ara que hem trobat la nostra veta de mercat, la gran indústria vol disfressar el seu producte vestint d'artesà un pa que és industrial", lamenta el representant dels flequers. No renega ni de què es ven ni de la varietat de

productes que ofereixen en aquests establiments, però sí que denuncia que s'etiqueti d'artesà "un pa que està fet amb massa congelada i que només es cou al punt de venda". Des del Consell Regulador del Pa de Pagès Català són més contundents: "El terme artesà s'ha substituït; fins i tot els supermercats que obren 24 hores parlen de pa artesà", clama Antoni Figuera, president de l'ens, que afegeix: "O se'n regula l'ús i es fa complir la llei o busquem un altre nom."

De moment, el segell amb garantia de qualitat existent és el de la IGP Pa de Pagès Català, un pa certificat del qual l'any passat es van vendre 679.000 quilos arreu del país. "La IGP va néixer el 2012 amb la voluntat de donar valor a un pa que ens identificava

34,12 kg

és la mitjana de consum de pa per persona i any, segons càlculs del Ministeri d'Agricultura. A Catalunya es calcula que se'n consumeixen 2 kg menys.

Miquel Guich va ser un dels forners que durant la crisi i davant la forta competència de preus va decidir apostar per la qualitat del seu producte. El seu pa és ara el millor pa de pagès de Catalunya JOSEP LOSADA

Un pa que defineix un poble

La indicació geogràfica protegida (IGP) Pa de Pagès Català és el segell que garanteix que parlem d'un autèntic pa artesà. Entre els requisits hi ha l'elaboració manual de cada pa, la utilització de farina de qualitat, l'ús d'un alt percentatge de massa mare, un temps mínim de fermentació i la cocció sobre una superfície de pedra. El pa amb IGP té una bossa que l'identifica.

Espelta, la mare de tots els blats

No fa pas tants anys, el gra d'espelta només alimentava animals i ara el pa fet amb aquest tipus de farina està de moda. L'aportació proteica (un 14% superior a la d'altres farines) i el fet que sigui un pa de fàcil digestió han contribuït a recuperar la sembra del primer blat que es va començar a conrear fa 10.000 anys i del qual deriven la resta de varietats.

Els forns cada cop ofereixen més varietat de pans, tot i que la barra de pa o baguet continua sent el tipus de pa més venut JOSEP LOSADA

com a poble i per diferenciar-lo de molts pans rodons que es venien com de pagès i no ho eren”, relata el secretari del consell regulador, Alfredo Verdegay. Actualment, la IGP, l'única que abarca tot el territori català, té 95 fleques productores i 345 establiments comercials a tot Catalunya.

Miquel Guich, del Forn del Passeig de Barcelona, forma part d'aquesta llista de forners amb producte IGP i el seu pa va ser escollit l'any passat el millor pa de pagès català del país. “El secret del pa és utilitzar una farina d'alta qualitat i fer fermentacions llargues”, confessa Guich. El seu, de pa, el deixa reposar fins a divuit hores, i més enllà de la farina, l'aigua, la sal i la massa mare (feta amb aigua i farina) no porta res més. Manel

Guich, que procedeix d'una família de forners, venia pa “perquè tocava” i preferia entretenir-se fent de pastisser. Amb la crisi, les coses van canviar. “Amb el meu pa no podia competir per preu i vaig decidir formar-me i apostar per la qualitat fent

pa artesà”, relata. Ara, orgullós del seu producte, reivindica la necessitat de posar-lo en valor. “Els restaurants mimen la carta de vins, cuinen amb bons productes i no tenen gens en compte la qualitat del pa que ofereixen”, exemplifica.

La història de Guich és la història del gremi. “En els anys vuitanta, el sector fabricava i venia el pa en exclusivitat”, recorda Manel Llaràs. L'aparició de nous comercialitzadors no va impedir que continuessin sent els únics productors fins a l'arribada de les masses congelades, “llavors la gran indústria va passar a ser el nostre competidor i no vam saber reaccionar”, reconeix ara. La davallada del sector va ser directament proporcional al creixement del consum del pa congelat (un 30% anual) i per frenar l'embat va caldre carregar piles i decidir si decantaven la balança a favor del pa artesà o feien una altra cosa.

El resultat final ha estat el que Llaràs defineix com “la cultura del bon pa”, una retroalimentació entre els diversos agents de la cadena per tancar el cercle. I és que la seva aposta per la

qualitat ha estat també el bot salvavides de petites farineres que s'han refet especialitzant-se en farines provinents de blats no hibridats. A la Conca de Barberà, Josep Mestre ha decidit recuperar blats antics i fer farina

actuals tan barrejades”, detalla. A les comarques de Girona, flequers i pagesos també s'han aliat per oferir un segell de qualitat propi i amb la marca És Farina de Girona garanteixen la procedència de l'ingredient bàsic del pa.

Qui en sap tant de pa com de farina és Jordi Morera hereu d'una nissaga de cinc generacions de forners de Vilanova i la Geltrú que ha estat escollit Forner Mundial 2017. Parla de “bogeria” pel pa i tot el que l'envolta, tant que enguany ja té conreades 5 hectàrees d'espelta petita per moldre's ell mateix la farina. “El pa artesà és alguna cosa més que un pa fet amb les mans; és un producte de bon digerir, que t'aporta uns beneficis, que t'alimenta i et sacia”, diu. “Artesà també ha de ser sinònim de sostenible, d'estar fet a prop de casa, de donar un benefici directe a la societat”, afegeix. És feina del flequer difondre aquesta filosofia i per això el seu missatge és clar: “La gran indústria inverteix milions en investigació. Els petits ens hem d'unir i innovar junts, perquè així tenim més força.”

2,71 euros

va ser el preu mitjà del quilo del pa de pagès català el 2017. Actualment, se'n pot comprar a 345 establiments d'arreu de Catalunya.

amb molí de pedra. En ven al detall i en serveix a una dotzena de forners. “Les cadenes d'ADN d'aquests blats no són tan llargues i les seves farines es digereixen molt millor; el cos humà no està preparat per pair varietats

Mirar el passat per garantir el futur

Jordi Morera és un nom propi dins del sector. Ofereix més de cent varietats de pa als tres forns de l'Espiga d'Or de Vilanova i la Geltrú, i tot el saber acumulat l'ha plasmat en els llibres *Avui faràs pa* (Editorial Now Books) i *La Revolució del pan* (Editorial Montagu). El seu projecte i la seva trajectòria tenen premi, ja que ha estat escollit forner mundial 2017 per la Unió Internacional de Forners i Pastissers.

Fira del pa de Castelló d'Empúries

Per qui en vulgui saber més i tastar-ne, Castelló d'Empúries celebra els propers 12 i 13 de maig la 20a edició de la Fira del Pa. La convocatòria inclou un extens programa d'actes que, entre d'altres, ofereixen la possibilitat de visitar camps de blat, fer el propi pa o descobrir a preus especials l'Ecomuseu Farinera que hi ha al municipi. (www.ecomuseu-farinera.org).

Ras i Curt

Pau Casals va tocar *El cant dels ocells* a les Nacions Unides, i aquella música s'escolta viva. El valor de la pau és la nostra força. La visió de créixer en cultura, en solidaritat, en capacitat de mobilització, són expressions d'aquesta paraula. Pau. Una pedra que ens sosté.

GEMMA CALVET @gcalvetbarot

SERÀ NOTÍCIA

El retrat mestre d'Oscar Wilde sobre la hipocresia en l'alta societat, al TNC

La hipocresia de la societat sobre la intimitat dels seus ciutadans. Tema d'actualitat? Doncs sembla que ho continua sent, tot i que va ser Oscar Wilde un dels que millor ho va retratar a finals del segle XIX en l'obra mestra *La importància de ser Frank*. David Selvas, com a director, porta a la Sala Petita del Teatre Nacional de Catalunya –del 3 de maig al 10 de juny– aquesta comèdia de l'escriptor i dramaturg irlandès, que relata els embolics amorosos de dos joves britànics i de les seves dobles vides. Miki Esparbé i David Verdaguer protagonitzen aquesta història.

L'iPhone de Soderbergh porta a la cartellera una història pertorbadora

El director de *Sexe, mentides i cintes de vídeo*, *Erin Brockovich* i *Traffic* estrena el dissabte 4 de maig *Perturbada (Unsane)*, una pel·lícula filmada íntegrament amb un iPhone i presentada enguany al Festival de Berlín. Una jove perseguida per un assetjador és reclosa en contra de la seva voluntat en una institució mental on ha de fer front a la seva gran por. Real o no?... Claire Foy interpreta aquesta història pertorbadora, un thriller psicològic amb què Steven Soderbergh torna a la cartellera.

Joan Dausà tanca l'Strenes al millor escenari possible: les escales de la catedral

Amb les entrades exhaurides, Joan Dausà posarà dilluns el punt final al festival Strenes de Girona –va arrencar el 24 de març– amb un concert en què presentarà el seu tercer disc, *Ara som gegants*, a les escales de la catedral gironina. Aquest escenari històric tornarà a crear un ambient idíl·lic per gaudir d'una nit especial. Girona és cultura, és música, i Dausà, premi Gaudí per la banda sonora de *Barcelona*, nit d'estiu, oferirà el seu talent i to íntim.

Imatge de l'acte oficial de desarmament, l'any passat, a Baiona

ETA: la fi de cinc dècades de terrorisme

L'organització basca, que va posar fi a les armes el 2011, va anunciar en un comunicat el dia 18 d'abril la seva dissolució definitiva, que farà oficial divendres a la localitat de Kanbo. Han estat cinquanta anys de terrorisme i més de 800 morts en una lluita armada per la independència del País Basc, que va començar durant el franquisme i que va tenir el penúltim capítol l'any passat,

amb el desarmament oficial de la banda en un acte a Baiona. Pel camí, ETA ha deixat un profund conflicte al País Basc, on de moment no compliran condemna els més de 300 presos de l'organització, si és que el govern espanyol no fa un canvi en la política penitenciària respecte als presos etarres, una reivindicació d'una part de la societat basca.

Cita electoral al Líban

Nou anys més tard, el Líban es prepara per acollir unes eleccions parlamentàries. S'estrena una nova llei electoral, aprovada el 2017, després d'anys de negociacions entre les diverses forces polítiques. Un cop fallits catorze intents per escollir un nou cap d'estat el 2014, el Parlament va ampliar el seu mandat dos anys i set mesos més. La guerra de Síria ha provocat aquest estancament de la política libanesa, pel temor que el conflicte esquitxés el país. Els 128 seients del Parlament libanès es repartiran, segons una representació confessional, entre cristians, musulmans i membres d'altres religions minoritàries.

Saad Hariri, actual primer ministre

Divendres

4

MAIG

CERIMÒNIA SOLEMNE PER A UNA DATA HISTÒRICA

L'acte tindrà un format similar a la Conferència Internacional de Pau del 2011. Si es segueix el model del 8 d'abril de l'any passat, en l'acte de desarmament, la jornada tornarà a comptar amb la presència de mediadors internacionals i amb una solemnitat a l'altura del moment històric

Diumenge

6

MAIG

LES ÚLTIMES ELECCIONS, EL 2009

En aquells comicis, la coalició 14 de Març va obtenir la majoria, i Saad Hariri es va convertir en primer ministre d'un govern "d'unitat nacional"

Ras i curt

Déu va enterrar els fòssils per enganyar els arqueòlegs. Per atemorir la humanitat va simular que el dolor i les extincions en bucle eren anteriors al temps. I tu vas fingir que m'estimaves. Perquè jo, un cop lluny, pogués confiar en la possibilitat de l'amor. I conèixer-lo després d'haver-lo conegut.

LLUÍS MUNTADA @muntadalluis

Xavi Oltra xoltra@lrp.cat

Diumenge

6

MAIG

UN BARÇA - MADRID AMB POCA CAFÈINA

A priori, amb la lliga decidida, fa pinta que no serà un dels clàssics que passarà a la història per intensitat i emoció

Etern clàssic

Messi *vs.* Cristiano. O al revés. És gairebé com la lluita eterna entre el bé i el mal (no gosem especificar qui és qui) traslladada a un camp de gespa i en el clàssic dels clàssics. Barça i Madrid es veuran les cares el diumenge 6 de maig a les 20.45 h al Camp Nou, amb ben poc en joc. I és que els blaugrana, amb la lliga al sac, i els blancs, immersos en la seva competició fetitxe, la Champions, sembla que ja estan més pendents del final de la competició, del mundial, de les vacances a Eivissa o d'allò que als futbolistes els agrada fer quan no juguen. Però és clar, no oblidem que el 0-3 de l'anada encara cou...

L'allargada ombra del 3% cita ara a Sixte Cambra

Dijous serà el torn de Sixte Cambra, president del Port de Barcelona, que haurà de declarar als jutjats del Vendrell en relació amb el cas del 3% per presumptes comissions il·legals pagades per constructores a CDC a canvi de concessions.

Crema accidental d'un manifestant a Caracas

Un imatge sempre val més...

Si una imatge val més que mil paraules, al World Press Photo 2018 la dita té reconeixement internacional. No en va és el premi més prestigiós de fotoperiodisme. I enguany Ronaldo Schemidt ha estat el guanyador pel retrat d'un manifestant envoltat de flames en uns disturbis a Caracas el 2017.

Dissabte

28

ABRIL

WORLD PRESS PHOTO 2018, FINS AL 27 DE MAIG

L'exposició es pot veure des del 28 d'abril fins al 27 de maig al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona

Theresa May, triomfadora l'any passat, al Parlament

Municipals al Regne Unit

Anglaterra ja està a punt per escollir el dijous 3 de maig els regidors de més d'un centenar d'ajuntaments en les eleccions municipals parcials. L'any passat, el Partit Conservador de la primera ministra, Theresa May, va guanyar terreny als laboristes en imposar-se en cinc nous municipis, i l'UKIP es va enfonsar.

Dijous

3

MAIG

ELS ANGLESES, A LES URNES

Cita clau per als laboristes de Jeremy Corbyn. May va arrasar l'any passat i va créixer en ciutats d'Escòcia i de Gal·les

FC BARCELONA - REAL MADRID
DIUMENGE, 6 MAIG 20.45 h, CAMP NOU

GIRONA - EIBAR
DISSABTE, 5 MAIG 13 h, MONTILIVI

ATLÉTICO DE MADRID - ESPANYOL
DIUMENGE, 6 MAIG 16.15 h, WANDA MET.

Ras i curt

El costat ensopit del cap joïós de la corrua il·lusionada. El solc del carrer atapeït. L'escriptor a qui ningú demana firmar un llibre per Sant Jordi. El nerviosisme contingut en una cadira, la mig vergonya mig melangia presa per la felicitat que desprèn la Diada, reclams per comprar-li un exemplar.

MARTA ROQUETA @martaroqueta

ENTRETENIMENTS

ENREVESSATS JORDI SOLER jsoler@presencia.cat

Horizontals: 1.- D'acord amb una de les tres virtuts teològals, tal vegada la que genera més agraïment. 2.- Afirmació occitana. Íntegre, inalterat, i també tecla de l'ordinador. Us trobeu de cara a occident. 3.- Del dret, i en dues paraules, és el resultat de la utilització, com a font principal per a la reconstrucció del passat, dels testimonis orals. Entra i surt de Liverpool. 4.- Lletre grega un pèl alarant. Es fot de lloros a l'inrevés. I també a l'inrevés, comença, inicia. 5.- Obligar algú a fer o dir alguna cosa en contra de la seva voluntat. Demana confirmació. 6.- Fa sonar l'inici difícil. Fan sonar la baldufa. Ciutat que, del dret, es trobava al sud de Mesopotàmia. L'Anna en té dues, com aquesta. Quality Translation Network. 7.- Reveladores, evidenciadores. 8.- Punt cardinal en direcció a si mateix. Mitja ruta. L'estoig de Sarah Bernhardt. Proa i popa de caiac. 9.- Oliva lliure d'impostos. Tipus de societat. Barrinaran, meditaran de dreta a esquerra. 10.- Ho pot ser un jugador d'hoquei, a més de jugador d'hoquei. El nom de l'actriu nord-americana de cinema i televisió Hatcher. 11.- Que produeix o expressa amor sexual. Importuni algú de corcoll. 12.- Entra i surt de Torrent. Riu italià. Corpulent i capgirat. Carrer de Londres abreujat. 13.- Del dret és una instal·lació zoològica per a la cria i observació de rèptils, amfibis, artròpodes i, en general, per a aquell tipus d'animals que viuen sobre el sòl o al seu interior i també a l'aigua. No religiós. Fa sonar dos motors molt sorollosos. 14.- En tres paraules, se la juga tot pensant en la seva estimada.

1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

Verticals: 1.- Denominació genèrica de les malalties de la vesícula biliar. 2.- Obeeixo l'ordre d'un superior. El món dels mahometans. Dígraf. 3.- I ara, només la meitat del dígraf. Sorgir cap amunt en forma de partícules subtils, i també procedir, provenir. Cobrir, emmantellar. 4.- Fan sonar el mi bemoll. Purgant sòlid que no cal ingerir. 5.- Dibuiant sobre la pell de baix a dalt. Pot ser mitjana o

de calor, i puja columna amunt. Consonants consecutives a l'alfabet. 6.- Aflamar, agullonar. Metall cobejat. Enginyós a l'hora d'aconseguir els seus propòsits. 7.- Propi de qualsevol dels països subdesenvolupats. 8.- Resi tot mirant el cel. Així surt la model en una revista porno. Fan sonar el clamor. Símbol de l'urani. Símbol del fòsfor. 9.- Símbol de la victòria. La robot racista i xenòfoba de Microsoft. Espantós, formidable, excessiu en alt grau. 10.- Dissolució sòlida de ferro i d'estructura cúbica centrada en les cares. Nom del cap militar bàrbar dels alans del segle V que va estar al servei de l'Imperi romà entre els anys 406 i 411. 11.- Cognom del ciclista canadenc Christian que, capgirat, certifica que ens ho passàvem d'allò més bé amb una pel·lícula d'en Charlot. Verge i màrtir del segle V el nom de la qual correspon a un títol que els fenicis

donaven a la deessa Astarte. 12.- Sigla de l'East Tami Healthcure, companyia mèdica neozelandesa. En Joaquim entre familiars i amics. Cent mil romans. 13.- Solen precedir Jesucrist. Capgirat ara aquell cèlebre col·legi del Regne Unit per a nois de 13 a 18 anys. Municipi de la Baixa Cerdanya. Fa sonar dos promotors corsos. 14.- Aparell de telecomunicacions també anomenat teletip.

SUDOKU

		6	5	9	8
		4		7	
9		3	2		
	7		8	5	6
9	5	2			
6		5	7	9	
3	4		9		
2			1	5	
5	7	9	2	4	

FÀCIL

		7	5	4	
7	6			5	2
		4			
8		2			
	2	9		5	
1	5	7		9	
	8	3			
	7	5	8	6	3
	1	6		4	

DIFÍCIL

JEROGLÍFIC

**ANTRE NOTA
DOLENTA
CERVELL**

Despertar antipatia

SOLUCIONS

Jeroglífic
Caure malament (Cau re mala ment)

Enreversats horitzontals
1.- Cartellament, 2.- Oc. Enter, uetse, 3.- larrairotsih, 4.- Eta, uac, atecne, 5.- Constrényer, Ol, 6.- I, AUA, rU, N, OTN, 7.- Symptomàtiques, 8.- tse0, RU, Etui, C, 9.- OL, SA, naramuR, 10.- Patinador, Ter, 11.- Amatori, igetur, 12.- T, Po, tsuBOR, St, 13.- irarrel, Latic, O, 14.- Arrisca per amor.

DIFÍCIL

9	1	2	8	7	5	3	4	6
7	4	6	1	3	9	8	5	2
5	8	3	4	6	2	7	9	1
8	7	9	5	2	6	1	3	4
3	2	4	9	8	1	5	6	7
1	6	5	7	4	3	9	2	8
6	5	8	3	1	4	2	7	9
4	9	7	2	5	8	6	1	3
2	3	1	6	9	8	7	4	5

FÀCIL

4	2	1	6	7	5	3	9	8
5	8	3	4	9	1	6	7	2
7	9	6	3	8	2	4	5	1
1	4	7	9	3	8	5	2	6
9	3	5	2	6	7	8	1	4
8	6	2	1	5	4	7	3	9
3	1	4	5	2	6	9	8	7
2	7	9	8	4	3	1	6	5
6	5	8	7	1	9	2	4	3

Fes-te republicà a www.lrp.cat

Proclameu la República. Cada dissabte.

Un nou mitjà per a un nou país.
Número 1 — 26.05

LA REPÚBLICA

Tavernia

Joan Poyano & Teo Perea

Podria ser a qualsevol lloc de Catalunya. Cada setmana, set personatges arquetípics de la societat catalana arreglaran el món repinjolats a la barra.

La Juani és la cambrera de Tavernia. Tot un caràcter que no dubta a dispersar els clients a cops de baieta quan es passen de rosca.

En Torcuato és funcionari jubilat de l'Estat. Enyora Franco i s'ha de conformar a votar el PP.

L'Oriol és un prejubilat d'una caixa. Entusiasta postconvergent neoindependentista.

La Meritxell és professora d'institut. Republicana de llàgrima fàcil, es cartreja amb els Jordis.

En Manolo és un paleta fals autònom. Amb el procés ha estripat el carnet del Barça i s'ha fet del Madrid.

En Fermí és funcionari municipal. Ecologista, solidari i defensor de quasi totes les causes perdudes.

La Laia és l'antisistema del barri. Ocupa amb el ronyó cobert per un pare amb possibles.

En Joan Poyano i en Teo Perea seran els cronistes de la república del got a la mà.

